PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Anul XXXVIII Nr. 8116 | Sîmbătă 5 iulie 1969 | 8 PAGINI — 40 BANI

ÎN ZIARUL DE AZI:

- ÎN DEZBATERE TEZELE ȘI PROIECTUL DE DIRECTIVE
- Cuvîntul dat, să fie integral îndeplinit!
- La moara din sat se macină... vînt?
- Permanența clasicilor

Însemnări despre categoria „neliniștiților"

• O EXPERIENȚĂ PRIN CARE S-A DEVANSAT PRIMĂVARA • VICTORIA „LĂNCIERILOR" DE LA GALAȚI • SAVANTUL DIN INSULA LUI TERENTE

Medicina împarte oamenii în citeva tipuri, după caracterele determinate de anumite trăsături anatomice sau psihologice. Există însă o categorie de oameni pe care nici medicina, nici altă știință nu o poate defini cu exactitate. Este o categorie largă, din ce în ce mai largă, categoria oamenilor „neliniștiți" (sau, poate, mai bine, „neastîmpărați") — cercetători, căutători ai unor soluții noi, îndrăznețe, menite să depășească, să forțeze limitele actuale ale posibilului în profesia lor, în activitatea lor cotidiană.

În statutul lor profesional, în regulamentele de ordine interioară, nu există nici un paragraf care să-i oblige la această continuă căutare și nemulțumire creatoare. Dacă există un impuls, un generator de energie și de ingeniozitate, acesta trebuie căutat, în primul rînd, în propria lor conștiință, o conștiință care s-a dezvoltat, s-a îmbogățit în atmosfera dinamică, stimulatoare a construcției socialiste, a celor 25 de ani de viață nouă.

★

...Un inginer dintr-o cooperativă agricolă milionară, renumită — printre altele — și ca mare cultivatoare de legume, și-a pus, de cîțiva ani, „o problemă". Și-a pus-o singur, nesilit de nimeni, fără să-l fi însărcinat cineva anume să și-o pună. Terenul pe care această cooperativă avea legumele era situat exclusiv în lunca Prutului. Pînă aici, nimic deosebit; doar e o regulă ca grădinile de legume să fie situate lîngă surse de apă. Și aici se obțineau producții mari la hectar. Atunci, ce l-a „nemulțumit" pe inginer? Faptul că aceste producții mari se obțineau vara, tîrziu, cînd avea legume toată lumea, cînd prețurile scădeau la minimum, cînd însemnate cantități se depreciau neexistînd suficiente mijloace de transport etc. Terenul de luncă fiind un pămînt umed, rece, plantarea răsadurilor în cîmp se făcea tîrziu și, de aici, și producțiile tîrzii. La asta se adăugau cheltuielile suplimentare făcute cu prășitul și plivitul, pentru că lunca e „raiul" buruienilor de tot soiul.

Reportaj de Stelian SAVIN

S-a gîndit omul, s-a frămîntat, a cercetat tot perimetrul cooperativei și a găsit un loc, lîngă sat, drept ca în palmă, de vreo 60 de hectare, pe care se întindeau înainte vreme petece de vie hibridă. Locul era ideal, dar apa era departe, tocmai la canalele de la Prut. Trebuia adusă sus, pe terasă. Apoi, locul trebuia îngrășat, amenajat pentru grădinărit. Și, în plus, nimeni, pînă la el, nu mai cultivase, în județ, legume pe terasă. Nu știu cîte strădanii a depus ca să convingă consiliul de conducere de avantajele cultivării legumelor pe acest teren; nu știu prin cîte locuri a alergat inginerul ca să obțină utilajul necesar irigării! Fapt este că, în această primăvară, prima cooperativă care a scos în cîmp răsadurile de roșii, pe această terasă însorită, a fost cea în care lucrează inginerul nostru. Avantaje? Producții de roșii timpurii, cînd „țipă" piața orașelor după ele, prețuri bune pentru

(Continuare în pag. a VII-a)

AL X-LEA CONGRES AL PCR

Dezbaterea documentelor pentru Congresul al X-lea al partidului

PROGRAMUL DE DEZVOLTARE ECONOMICĂ ȘI SOCIALĂ A ȚĂRII MOBILIZEAZĂ EFORTURILE CREATOARE ALE ÎNTREGULUI POPOR

„PULSUL INDUSTRIAL" al tuturor județelor țării

Ing. Sergiu BULGAKOFF

De-a lungul anilor construcției socialiste, industrializarea susținută a țării a fost însoțită consecvent de îmbunătățirea repartizării teritoriale a forțelor de producție — latură economică și socială deosebit de importantă a politicii partidului și statului nostru, relevată din nou cu pregnanță în Tezele C.C. al P.C.R. și proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al partidului. Concomitent cu dezvoltarea centrelor industriale cunoscute, pe măsura creșterii potențialului economic al țării, a resurselor materiale și financiare ale statului, forțele de producție s-au multiplicat în proporții din ce în ce mai mari și în județele rămase în urmă din punct de vedere economic, prin construirea de întreprinderi și obiective productive noi. Referindu-se la dezvoltarea industrială a tuturor județelor țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu subliniază: **„Eliminarea disproporțiilor care mai persistă în repartizarea teritorială a forțelor de producție, intensificarea dezvoltării tuturor județelor constituie, în continuare, unul din obiectivele principale ale politicii economice a partidului nostru. Pe măsura creșterii potențialului economiei naționale, încă în anii 1969—1970, în perioada 1971—1975 și în cincinalele următoare, vor trebui alocate investiții sporite pentru construirea de noi unități productive și social-culturale, pentru ridicarea economică a județelor mai puțin dezvoltate".**

Astăzi este evident pentru oricine că alocarea an de an și, în mod deosebit, în cursul actualului cincinal, a unor fonduri tot mai mari pentru investiții productive, a făcut posibilă dezvoltarea potențialului economic al județelor țării, a asigurat ridicarea multora dintre ele la o puternică viață industrială, harta economică a României socialiste îmbogățindu-se cu noi obiective și centre industriale. Suflul înnoitor al industriei a pătruns în multe dintre județele mai puțin dezvoltate sau înapoiate în trecut, ceea ce a permis să se pună în valoare însemnate resurse materiale și umane și a determinat, în mod hotărîtor, reducerea decalajului care exista între nivelurile de dezvoltare economică și socială ale diferitelor județe. În Oltenia și Dobrogea, în nordul și sudul Moldovei, pe malul Dunării și în Ardeal au apărut noi zone industriale, situate la ora actuală pe un loc de frunte în geografia economică a țării românești.

Este cunoscut că România dinaintea celui de-al doilea război mondial ocupa un loc periferic în statisticile europene, atît în ceea ce privește nivelurile producției, cît și ritmurile de dezvoltare. Înapoierea economică a țării era agravată de distribuirea teritorială nerațională a forțelor de producție, care purta amprenta caracterului anarhic și spontan al amplasării obiectivelor industriale, corespunzător intereselor imediate ale investitorului capitalist. În anul 1932, de pildă, aproape 70 la sută din producția industrială a României, 72 la sută din forța motrice industrială și 60 la sută din forța de muncă ocupată în industrie erau concentrate în numai 6 centre industriale: București, Ploiești, Brașov, Hunedoara, Timișoara și Reșița — și această situație continua să persiste. O atare localizare a industriei, în cîteva zone geografice, nu oglindea un proces de concentrare, ci reflecta existența izolată a unor „insule industriale" în cadrul unei economii preponderent agrare. Trei mari provincii ale României — Moldova, Dobrogea și Oltenia — ai căror locuitori reprezentau 38 la sută din populația țării și în care se aflau însemnate resurse naturale de petrol, cărbune, sare, fier, materiale de construcții, lemn, aveau o contribuție de numai 12 la sută în producția industrială a țării.

Județele din provinciile amintite au astăzi o înfățișare economică radical schimbată, întreprinderile existente în aceste zone contribuind anul trecut cu peste 25 la sută la volumul total al producției industriale a țării. Multe din aceste întreprinderi și obiective industriale au intrat în circuitul economic în anii actualului cincinal — etapă importantă în îmbunătățirea substanțială a repartizării teritoriale

(Continuare în pag. a III-a)

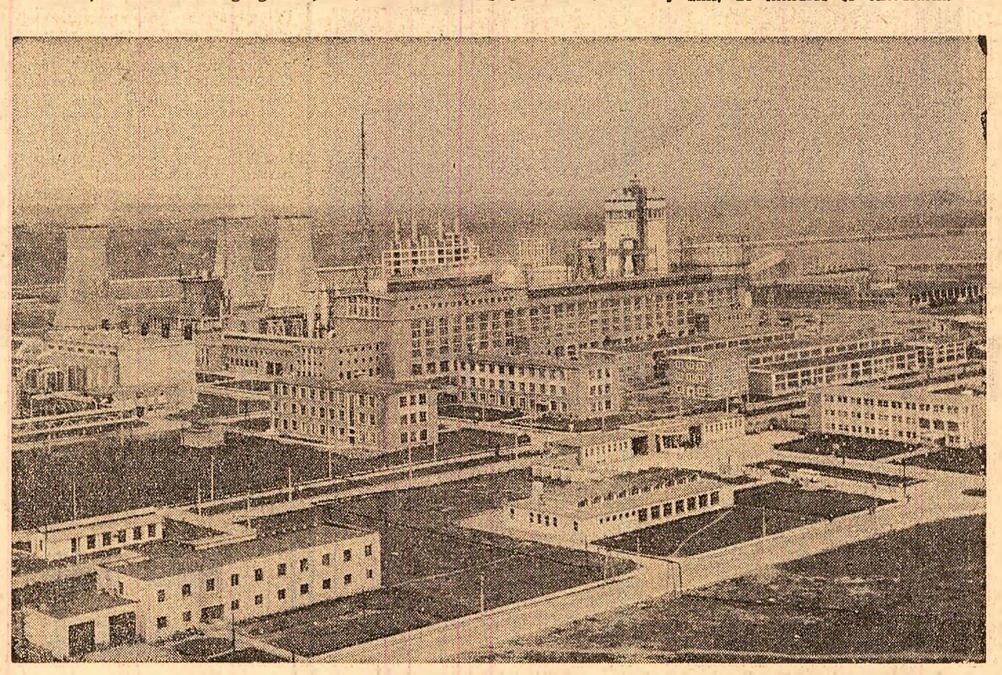

Combinatul de îngrășăminte azotoase din Piatra Neamț (Foto: Gh. Vințilă)

„Mediul cel mai prielnic pentru „floarea numită ARTĂ"

Octav ENIGĂRESCU
artist emerit, directorul Operei Române

Nu cred că există cineva în țara noastră, indiferent de domeniul în care muncește, care să nu fi fost impresionat de claritatea și profunzimea documentelor publicate în vederea celui de-al X-lea Congres al partidului — sau, așa cum sînt denumite cu un termen concis și familiar tuturora — „Tezele și Directivele", de caracterul lor atît de cuprinzător, de siguranța care se degajă din ele. Emanație a unei gîndiri colective, aplicată cu metode strict științifice la realitățile românești de astăzi, prevederile Tezelor și Directivelor sînt generatoare de certitudini, de mîndrie și entuziasm. Ele stimulează nu numai simpla aderiune teoretică, ci și dorința fierbinte, hotărîrea de a-ți da contribuția cea mai activă la traducerea lor în viață.

Chiar și acele Teze care se referă la anumite sectoare delimitate cuprind în ele valențe de generalitate, indicații care, prin extensiune, își pot găsi aplicare și în alte sfere de activitate. În acest sens vreau să arăt că multe dintre indicațiile expuse în aceste documente istorice privesc în mod direct sau indirect arta, teatrul, muzica.

Arta este o floare delicată, care înflorește în toată plenitudinea numai într-un mediu prielnic, iar mediul de avînt economic și prosperitate, caracteristic societății noastre, este cît se poate de prielnic: niciodată în istoria poporului nostru nu au fost condiții atît de propice dezvoltării artei. Așa se și explică de ce în numai douăzeci și cinci de ani instituțiile de artă au atins proporții la care înaintașii noștri nici nu îndrăzneau să viseze.

Referindu-mă numai la teatrele de operă, nu pot să nu arăt că numărul lor a crescut de la două la opt. Orașe ca Timișoara, Iași, Brașov, Constanța, Galați și-au îmbogățit peisajul artistic cu teatre stabile care oferă publicului — la fel ca instituțiile surori din București și Cluj — capodoperele de operă și balet ale repertoriului universal alături de creațiile valoroase ale compozitorilor noștri. Răspunzînd unei necesități culturale de prim ordin, setei de cultură a publicului nou — toate aceste instituții constituie, totodată, și locuri de formare și tribune de afirmare a elementelor talentate pe care poporul nostru, atît de înzestrat de natură, le scoate la iveală neîncetat, ca un izvor nesecat. Cîte asemenea talente nu s-au irosit în trecut, nedescoperite sau neavînd unde să se manifeste.

Mărturisesc că sentimentul dominant pe care-l încerc la lectura documentelor de partid este acela de înflăcărat patriotism. În fond, tot ceea ce s-a realizat și tot ceea ce se propune a se realiza în continuare este efectul dragostei nețărmurite pentru țară, pentru poporul căruia îi aparținem.

(Continuare în pag. a IV-a)

ÎN PAGINA A V-A

Replica prezentului socialist:

CUM TRĂIESC ȚĂRANII LA 12 KM DE BUCUREȘTI

Pe urmele unui reportaj publicat în „Scînteia" din 7 martie 1945

PRIN INTENSIFICAREA RELAȚIILOR INTERSTATALE, SPRE REALIZAREA SECURITĂȚII EUROPENE

Interviu cu dr. Mieczyslaw TOMALA
director adjunct al Institutului de Relații Internaționale din Varșovia

La recentul colocviu european organizat de A.D.I.R.I., Institutul polonez de relații internaționale a fost reprezentat de cunoscutul specialist dr. Mieczyslaw Tomala, director adjunct al acestei instituții. Folosind prilejul șederii domniei sale la București, l-am solicitat să ne răspundă la cîteva întrebări în legătură cu problemele cooperării și securității pe continentul european, probleme dezbătute în cadrul colocviului de la București.

In ce constă, după părerea dv., importanța problemei securității europene, care preocupă, după cum se știe, în prezent în cel mai înalt grad toate țările și popoarele continentului?

De la început țin să vă spun că problema securității colective în Europa, a colaborării tuturor țărilor continentului nostru reprezintă pentru Polonia o problemă de interes vital, căreia i se acordă un loc deosebit în preocupările de politică externă. Importanța securității europene rezidă, după părerea noastră, într-un complex de factori care caracterizează situația existentă astăzi pe continent. Astfel, deși au trecut aproape 25 de ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, nu există un tratat, prin care toate statele să recunoască statu-quo-ul teritorial. Există chiar unele cercuri guvernamentale care ridică problema revizuirii granițelor stabilite după război. Mai mult, unul din cele două state germane, și anume R.F.G., ridică, fără nici un fel de drept, pretenția de a fi unicul reprezentant al poporului german, negînd astfel existența R.D.G. ca subiect propriu de drept internațional. Dacă aceștia sînt primii doi factori, un al treilea îl reprezintă faptul că noi dorim întărirea și dezvoltarea solidă și multilaterală a legăturilor economice și a colaborării tehnico-științifice între toate țările continentului pe principiile egalității și avantajului reciproc.

După o opinie unanimă, drumul spre înfăptuirea securității europene presupune eforturi multiple și susținute din partea tuturor țărilor Europei. Ce pași

Radu BOGDAN

(Continuare în pag. a VII-a)

Telegrame

Excelenței Sale
Domnului HOUARI BOUMEDIENE

Președintele Consiliului Revoluției al Republicii Algeriene Democratice și Populare

ALGER

În numele poporului român, al Consiliului de Stat, al guvernului român și al meu personal, am plăcerea de a adresa, cu prilejul zilei independenței Republicii Algeriene Democratice și Populare, calde felicitări împreună cu cele mai bune urări de fericire personală Excelenței Voastre, de bunăstare și progres poporului algerian prieten.

Îmi exprim convingerea că relațiile de prietenie româno-algeriene se vor dezvolta continuu, în interesul popoarelor noastre și al păcii în lume.

Cu înaltă considerație

NICOLAE CEAUȘESCU
președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

Excelenței Sale
Domnului dr. RAFAEL CALDERA RODRIGUEZ

Președintele Republicii Venezuela

CARACAS

În numele poporului român și al meu personal am plăcerea să adresez Excelenței Voastre, cu ocazia aniversării proclamării independenței Republicii Venezuela, felicitări cordiale și cele mai bune urări de fericire personală și de progres poporului venezuelean, pentru dezvoltarea continuă, în interesul reciproc, a relațiilor de colaborare dintre țările noastre.

NICOLAE CEAUȘESCU
președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

Cînd se va pune capăt vicisitudinilor comerțului cu legume?

„Nu vindem marfă proaspătă, așteptăm întîi degradarea ei..."

Nespus de frumoase și de ademenitoare sînt grădinile de legume și livezile cu pomi fructiferi în toiul verii! De greutatea roadelor, crengile se arcuiesc spre pămînt, dăruind cu generozitate omului povara parfumată și dulce... Roșiile „incendiază" grădina, ardeii lacomi de soare fabrică atîta clorofilă, încît verdele crud începe să bată în negru...

Dacă livezile și grădinile sînt atît de frumoase, de ce legumele ajung uneori în standurile din piețe, în magazine atît de veștede și de „obosite"? Iată întrebarea la care ne propunem să dăm răspuns în rîndurile de față.

Am pornit prin vizitarea cîtorva piețe. Am pus responsabililor lor următoarea întrebare:

— De ce oferiți cumpărătorilor legume și fructe veștede?

— Nu sîntem noi de vină — au răspuns ei. Producătorii ne livrează marfa așa cum se vede.

O vizită la cîțiva producători — C.A.P. și I.A.S.:

— Comercianții de legume semnalează că le livrați marfă de calitate necorespunzătoare...

— Imposibil, au declarat ei. Noi o livrăm așa cum crește pe cîmp. Ei o plimbă, o țin în depozite, în soare.

Deci, nimeni nu este de vină! Și marfa, totuși, se depreciază. Pornind metodic pe firul faptelor, am urmărit legumele și fructele din momentul recoltării lor și pînă în clipa cînd au fost orînduite pe platourile unor piețe.

...Era o zi călduroasă de vară (din puținele care au fost pînă acum), cu cer senin și nici o adiere de vînt. Cînd am ajuns la Vărăști, unul din bazinele legumicole ale județului Ilfov, satul părea pustiu. Toată lumea era pe cîmp. Doar la sediul cooperativei agricole de producție și la centrul de preluare a legumelor și fructelor, un grup de vlăjgani rezema gardurile curții. De aici și pînă la locul unde se culeg legumele nu-i decît o aruncătură de praștie. Privesc cum se recoltează fasolea, varza. Cu grijă. La marginea drumeagului de țară așteaptă căruțele. Cînd lăzile sînt pline, oamenii le iau pe umeri, le scot la drum și... începe maltratarea legumelor. Lăzile sînt literalmente catapultate în căruțe. Apoi căruțele pleacă. Au ajuns la depozit. Acolo — alte bruftuluieli. Lăzile sînt aruncate pe cîntare, după care sînt luate și zvîrlite unele peste altele în șopron. Dar iată că vin, într-un tîrziu, și mașinile I.L.F.-ului. Operația reîncepe, dar în sens invers. Lăzile sînt rearuncate pe cîntare și, de aici, „bubuite" pe platforma autocamionului. Discutăm cu contabilul șef al C.A.P. Vărăști, care, la acea oră a dimineții, stătea visător și blazat pe un „scaun" de piatră, aflat în curtea unității:

— De ce nu le atrageți oamenilor atenția să lucreze mai cu grijă? Ori că aruncă lada, ori că n-o aruncă, e aceeași muncă. Doar că în primul caz se depreciază marfa.

M-a privit oarecum surprins și a zis:

— Le vom atrage atenția. Dar marfa nu se depreciază numai din cauză că este prost manipulată. Uneori I.L.F. nu vine s-o ridice. Îmbătrînește singură...

— Dar dv. vă respectați contractele?

— Nici noi... Dar ei, cînd n-au nevoie de marfă — chiar dacă e contractată — nu vin s-o ridice. Cînd au nevoie de marfă, vin chiar dacă n-avem încheiate contracte...

A fost rîndul nostru să-l privim cu mirare și să ne minunăm de acest stil de muncă rudimentar, străin de ceea ce numim organizare, ordine, disciplină. Dar n-am făcut decît 3—4 pași pe ulița și afirmația

Gh. GRAURE

(Continuare în pag. a II-a)

FAPTUL DIVERS

„Hai, tramvai...“

Astăzi și mîine, timișorenii sărbătoresc 100 de ani de la introducerea tramvaielor în orașul de pe malurile Begăi. Se organizează, cu această ocazie, o serie de manifestații artistice și o expoziție. Numărul cel mai original din program — care va constitui și atracția întregii sărbători — va fi defilarea unui șir de tramvaie în ordinea evoluției acestui mijloc de transport în comun, de-a lungul anilor. Dat fiind specificul și mobilul întregii acțiuni, nu ne îndoim că totul va merge... ca pe roate.

De la Toplița la vale

De două și chiar trei ori pe lună Mureșul oferă, mai în jos de Toplița, un spectacol dezolant. Din albastru, devine alb. În Toplița sînt două unități industriale : Întreprinderea forestieră și „Ilefor“. Ambele aruncă „pe apa Sîmbetei“ (mai corect spus, a Mureșului) imense cantități de deșeuri din lemn și rumeguș, rezultate din procesul de producție. N-ar putea fi folosite în alt mod ? Ba da, dar... valorificarea acestor materiale bune pentru foc e interzisă. De ce — nu putem pricepe ! În plus, obiceiul prezintă un real pericol și pentru fauna acvatică. Deși sesizate în nenumărate rînduri, respectivele întreprinderi mențin practica pe... linia de plutire a Mureșului. Cînd s-or duce la fund birocratismul și lipsa de răspundere ?

Necunoscuta din tren

În ziua de 3 mai (ora 8,45) o femeie în vîrstă de 25—30 de ani s-a urcat, din stația Galați, în trenul de persoane 7 006 care circula pe ruta Galați — București. Avea în brațe un băiat de 3—4 luni. În compartiment se mai aflau patru persoane. Femeia a desfășat copilul. În sacoșa de alături se aflau o sticlă cu lapte și scutece de schimb. Cînd trenul s-a apropiat de stația Filești, mama a rugat persoanele din compartiment să aibă grijă de copil pînă se va întoarce de pe culoar, unde avea... o cunoștință. În realitate, a coborît din tren la Filești și a dispărut, abandonîndu-și băiatul. El se găsește în prezent la Casa copilului din Brăila. Miliția întreprinde cercetări. Semnalmentele mamei : înălțimea 1,50—1,60 m, fața ovală cu pistrui, corpolentă, ochi căprui, părul lung, roșcat și ondulat, rochie albă, pulover verde pufos, în picioare pantofi negri. Cine e această femeie cu simțul matern atrofiat ? O cunoașteți ?

Cu tot satul, în vizită

Cu trei secole în urmă, țăranii obijduiți (așa cum mulți erau pe atunci) din Rucăr și Dragoslavele de Argeș au pornit — mînați de biruri și necazuri — în pribegie. Au găsit pămînt și adăpost, departe de meleagurile lor — în Soveja Vrancei. Au trecut anii și generații de rucăreni pribegiți n-au reușit să revadă locurile strămoșești. I-a fost dat generației de azi s-o facă. Anul trecut, sovejenii au plecat în număr mare, în vizită, spre comunele de baștină. N-au uitat, la plecare, să-și invite rubedeniile acasă la ei, la Soveja. Și vizita le-a fost întoarsă. Zilele trecute, sătenii din Rucăr și Dragoslavele au fost și ei la Vrancea întîmpinați după datină, cu pîine și sare, rucărenii și dragoslovenii au petrecut o zi de neuitat. S-au despărțit cu hotărîrea de a se revedea cît mai des. Sîntem alături de ei.

Loz în plic... vînătoresc

Între dăunătorii agricoli și ai micului vînat, ciorile prezintă un pericol deosebit. Statistici efectuate de oameni de știință au stabilit că pagubele produse de o singură cioară însumează anual o impresionantă cantitate de cereale, precum și 3—4 pui de iepuri, păsări cîntătoare etc. Iată de ce stîrpirea ciorilor aduce reale foloase. Tocmai de aceea A.G.V.P.S.-ul organizează un original „loz în plic“ vînătoresc. În ce constă ? În mai multe zone geografice ale țării a fost eliberat un mare număr de ciori grive, marcate cu cîte un inel de aluminiu. Recompensa oferită pentru împușcarea unui astfel de exemplar — 1 000 de lei ! Premiul este, desigur, ispititor. Motiv destul de temeinic ca vînătorii să dea... glonțul din mînă, pe cioara de pe gard.

Rubrică redactată de
Ștefan ZIDARITA
Gheorghe POPESCU
cu sprijinul corespondenților „Scînteii“

LA MOARA DIN SAT SE MACINĂ... VÎNT?

Alcătuită din peste 5 000 de unități, rețeaua morilor sătești reprezintă unul din sectoarele de deservire de mare importanță în mediul sătesc. Asemenea tuturor unităților economice, avînd planuri de producție proprii, morile sătești trebuie să fie rentabile, asigurînd deservirea la nivel corespunzător a populației rurale.

Ce se întîmplă însă în realitate ? Uitînd parcă de scopul existenței lor, multe mori sătești, în loc să macine cereale, s-au transformat în veritabile tocătoare de bani (din fondul statului), aducînd serioase pierderi economiei naționale. În anul 1968, cele 2 650 de mori aparținînd industriei locale au înregistrat pierderi care se cifrează la peste 14 milioane lei. La aceasta mai trebuie adăugat și faptul că deservirea locuitorilor satelor se face defectuos, iar datorită funcționării necorespunzătoare a utilajelor, o mare cantitate de cereale se irosește. Care sînt cauzele acestei situații nefirești ?

Am întîlnit adeseori prin sate imaginea următoare : șiruri de mașini și căruțe încărcate cu saci, alcătuind o adevărată caravană, mergînd spre moară, iar undeva, la marginea satului, unde se afla moara, se înșirau alte asemenea convoaie, care-și așteptau rîndul să macine. S-ar părea, pînă aci, că totul este normal, că totul se petrece potrivit zicalei : „la rînd, ca la moară“. Totuși... Iată ce ne relata un funcționar superior din Ministerul Industriei Alimentare : „În marginea Vasluiului se află o moară cu o capacitate redusă. Într-una din zile, această moară era suprasolicitată : peste 40 tone de grîu, așezate în bătaia ploii ce cădea de cîteva zile, așteptau să fie măcinate. O bună parte din grîul adunat cu atîta trudă de pe ogoare s-a irosit !...“

Ne deplasăm la Talea, în județul Prahova. Într-un trimestru, la moara de aici nu s-a măcinat nici măcar un kilogram de grîu. De ce ? Aflăm că n-a avut nici un client (!). În acest timp, personalul morii a primit salariu, pentru utilaje s-au plătit amortismente etc. Deocamdată însă nu vom intra în amănunte. Desprindem, din numeroasele exemple asemănătoare, o concluzie : amplasarea morilor pe teritoriul țării este necorespunzătoare, nu se ține seama întotdeauna de condiții, de nevoile reale ale locuitorilor. Așa se explică faptul că în anumite zone — ne referim la cele de șes — morile sînt mai rare, iar într-o parte din localitățile de deal s-au amplasat mori la distanțe mici unele de altele. Nu este de mirare că în timp ce în primul caz cetățenii sînt nevoiți să aștepte zile în șir rîndul la măcinat, în al doilea, morile stau mult timp fără ca cineva să le calce pragul.

În ultima vreme se conturează, pe cît se pare, tendința de „îndesire“ a morilor sătești, tendință prin nimic justificată. Sînt localități în care funcționează 1—2 mori, aparținînd fie industriei locale, fie cooperativelor agricole sau unor persoane particulare (în treacăt fie spus, consiliile populare județene dau cu prea multă ușurință autorizații pentru deschiderea unor mori de către persoane particulare). Cu toate acestea, consiliile populare comunale cer cu insistență construirea altor mori noi. În unele locuri, fără a se analiza posibilitățile și condițiile existente în zona respectivă, s-au făcut și investiții în acest sens. Locuitorii din comuna Ungheni, județul Argeș, au ridicat construcția morii, care a costat 45 000 lei. Dar totul a rămas, de 3 ani de zile, în acest stadiu, întrucît lipsesc utilajele necesare instalării morii. De atunci, ei trimit adrese peste adrese, tot felul de cereri la diferite instituții centrale, fără ca cineva — și pe bună dreptate — să-i poată ajuta să rezolve ceea ce, negîndit, au început.

Este locul să semnalăm și un alt aspect. Cele mai multe dintre mori sînt obosite, au utilaje vechi, rudimentare, din care cauză sînt mai mult defecte sau lucrează în condiții tehnice necorespunzătoare și cu randament scăzut. Printr-un act normativ, s-a stabilit ca Ministerul Industriei Alimentare să acorde morilor asistență tehnică. Ministerul amintit a stabilit în județe dispeceri specialiști, care să țină legătura cu direcțiile județene de industrie locală și să intervină pentru înlăturarea unor neajunsuri tehnice ivite într-un loc sau altul în rețeaua de morărit. Ce se întîmplă însă ? Direcțiile județene de industrie locală s-au crezut, la un moment dat, absolvite de răspunderea bunei funcționări a morilor, considerîndu-se doar beneficiare ale veniturilor pe care acestea le realizează. Și, în loc să ceară sprijin tehnic Ministerului Industriei Alimentare, se întîmplă invers : industria locală se simte parcă somată de către dispecerii M.I.A. să rezolve diferite chestiuni tehnice ivite în rețeaua de morărit. Sesizările repetate privind defecțiunile în funcționarea utilajelor, făcute de către dispecerii M.I.A., nu sînt luate în seamă sau se tergiversează la nesfîrșit aplicarea în practică a măsurilor propuse. De luni de zile se aduce la cunoștința industriei locale faptul că la morile Storobăneasa, Plosca, Vitănești și altele din județul Teleorman, din cauza defectării unor accesorii ale instalațiilor și utilajelor, făina extrasă are indici calitativi inferiori, iar o mare cantitate trece în tărițe ; la unitățile de morărit Creața-Leșile, Ulmeni, Gostinari și altele, aparținînd întreprinderilor de industrie locală Urziceni și Oltenița, nu se aplică scheme tehnologice potrivite în vederea măririi capacității de producție și reducerii consumului specific. Asemenea exemple pot fi întîlnite și la numeroase mori din satele județelor Prahova, Ilfov etc. Ele explică, în mare măsură, motivele pentru care cetățenii sînt nemulțumiți de calitatea făinii măcinate, pentru care morile realizează indici de utilizare scăzuți și înregistrează un mare volum de pierderi. Arătam mai sus că o mare parte din morile sătești, din diferite motive, nu funcționează decît o mică parte din timp. De altfel, cele mai multe nu lucrează decît 2—3 ore pe zi, iar unele (cum este cazul celei de la Talea, județul Prahova) nu-și deschid ușile zile și săptămîni întregi. Aflăm de la Comitetul de Stat pentru Economia și Administratia Locală că indicele de utilizare a morilor este sub 20 la sută (raportat la 8 ore de lucru zilnic) Se pune, în acest caz, firească întrebare : cum își realizează aceste mori indicatorii de plan ? Răspunsul se poate da ușor : nu și-i realizează Explicația ? Nimeni nu se interesează cum sînt gospodărite, cum se face întreținerea utilajelor ; nici o dată nu s-a luat vreo măsură împotriva celor care se fac vinovați de pagubele provocate. Să luăm, de pildă, cîteva exemple din județul Prahova. Moara din Poiana a cheltuit anul trecut — pentru salarii, amortismente, combustibil etc. — aproape de șapte ori mai mult decît a încasat prin prestări ; tot de șapte ori sînt mai mari cheltuielile decît venitul realizat și la moara din Breaza etc. La 8 mori care aparțin de întreprinderea „23 August“-Cîmpina, cheltuielile au depășit de aproape 4 ori veniturile realizate. Cu toate acestea, morile sînt considerate în funcțiune, pagubele se mențin sau sporesc, fără a se lua măsuri hotărîte pentru curmarea acestor situații intolerabile. „Am încercat să facem cîte ceva — ne-a spus Ștefan Ilieș, inginer șef al direcției județene de industrie locală Prahova. Aria noastră de activitate este însă foarte largă. Avem sectoare mult mai importante decît morăritul. Facem și noi ce putem. Am studiat posibilitatea înființării unei întreprinderi cu profil alimentar, în care să intre și morile ; de asemenea, am propus închiderea unor mori nerentabile și înființarea unor centre de schimb. Dar pînă acum încă n-am realizat nimic din aceste studii“. Firește că numai studiile și acest mod contemplativ de tratare a chestiunii nu vor rezolva nici una din probleme.

Cu 3 ani în urmă, Comitetul de Stat pentru Economia și Administrația Locală, Consiliul Superior al Agriculturii și Ministerul Industriei Alimentare au întreprins un studiu amănunțit în legătură cu activitatea morilor sătești, în urma căruia s-a elaborat un act normativ care să înlăture aceste situații anormale. Sînt prevăzute reglementări privind concentrarea producției în cîteva întreprinderi de morărit bine dotate, cu un randament sporit, iar în locul morilor mici din sate se preconizează înființarea unor centre de schimb, unde cetățenii să dea grîu sau porumb și să primească făină în cantitate echivalentă. Se va asigura astfel folosirea integrală a capacităților de producție a morilor, o calitate superioară a făinii extrase și, bineînțeles, operativitate în aprovizionarea cetățenilor. În acest studiu se mai prevăd o serie de reglementări privind tarifele de măcinis, delimitarea sferei de activitate a fiecărui deținător de moară etc. Dar aplicarea acestor prevederi întîrzie, după cum am aflat de la forurile competente, în mod nejustificat. Iar consecințele se pot constata în orice unitate. În cursul anchetei noastre am ascultat opiniile mai multor specialiști în ramura morăritului. Toți au subliniat necesitatea scoaterii din uz a morilor nerentabile, ineficiente, și concentrarea producției în unități mari, cu randamente superioare. „Dintr-un calcul făcut de noi — ne-a spus tov. ing. Dumitru Țepeneanu, director tehnic al Direcției generale de morărit din M.I.A. — rezultă că prin concentrarea activității de morărit și creșterea randamentului cu numai 10 la sută se poate realiza o economie echivalentă cu producția a 50 000 ha grîu“.

În orice caz, situația existentă nu mai poate fi lăsată să se perpetueze. Se impune cu necesitate trecerea la forme noi de deservire în acest sector deosebit de important în economia rurală.

Vasile MIHAI

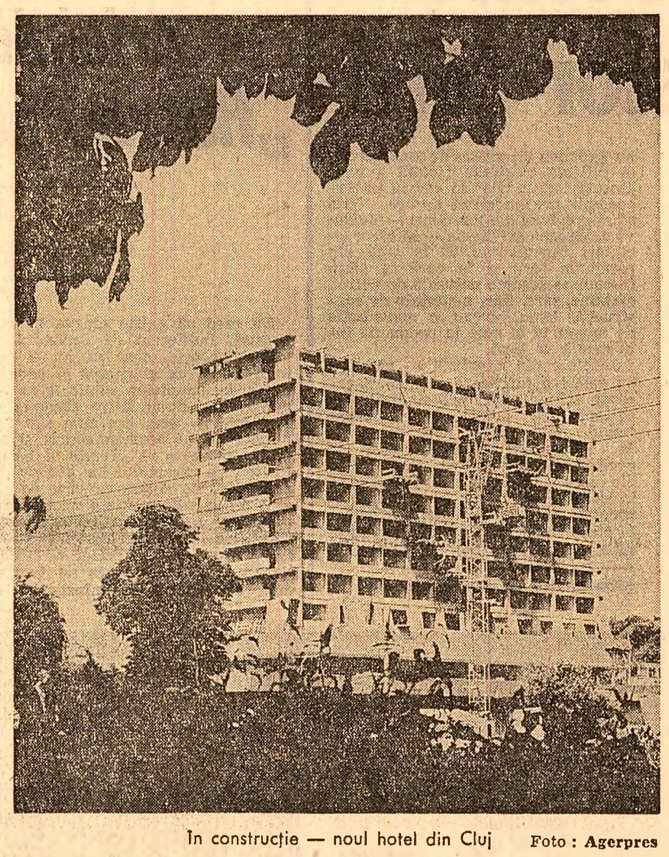

În construcție — noul hotel din Cluj Foto : Agerpres

„Nu vindem marfă proaspătă, așteptăm întîi degradarea ei...“

(Urmare din pag. 1)

contabilului s-a adeverit. Întîlnim în drum autocamionul nr. 21—B—7196 cu emblema I.L.F. Întrebăm șoferul :

— Unde te duci ? — și primim un răspuns care taie respirația :

— Nu știu (!). Adică de fapt știu, umblu după ceva legume.

— Ce legume ?

— Orice fel de legume. Mi s-a spus de la centru să încarc orice fel de legume.

Mergem mai departe. La Vidra e un centru de achiziție și mai mare. În curtea contabilității, un roi de funcționare tinere fac baie de soare și ciripesc într-una. Intrăm în depozit. Aici, vreo 8—9 femei „remediau“ (un fel de sortare), roșii, asistate fiind de două inginere, un inspector al Inspectoratului de stat pentru produse alimentare și de șeful depozitului. Am băgat de seamă că mai lipsește un controlor al celor 8 sortatoare: recepționerul. Iată-l că vine. Rar mi-a fost dat să văd un om beat într-un asemenea hal. Din silabele pe care a reușit totuși să le articuleze am dedus în cele din urmă că el este unul dintre cei în care I.L.F. București își pusese speranța să procure marfă de bună calitate.

În depozit se lucra încet. Firește, cînd 8 lucrează și 5 asistă, treaba nu poate înainta prea repede. Nu ne-a surprins că, la un moment dat, și-a făcut apariția șeful gării. „Ce facem, fraților, zice el alarmat, întîrzie vagoanele. Nu sînt gata actele“.

...M-a dus gîndul la roiul acela de funcționare care făceau baie de soare, la chiulul care se trage cu toptanul în diferite birouri unde funcționarii I.L.F. stau ciorchine, la fel cum stau cartofii în cuiburile lor.

Dar să urmărim mai departe drumul legumelor. După ce marfa este încărcată în mașinile I.L.F. își începe călătoria spre... poate vă imaginați că merge direct în piețe, în magazinele de desfacere. Nu ! O mare parte din ea e dusă în depozitele centrelor bucureștene de legume și fructe.

Eram în piața Unirii. La subunitățile magazinelor 207 și 208 se găsea din belșug tot felul de marfă. Dar ce observăm ? Roșia și caisa, dovlecelul și fasolea verde — mărfuri foarte perisabile — dădeau o bătălie îndirjită cu soarele aflat la cumpăna zilei. La alte unități — la fel. Întreb :

— De ce nu protejați marfa cu umbrare de pînză sau cu rogojini ?

Am primit următoarea replică :

— De unde să le luăm ? Noi n-avem acasă umbrare. I.L.F.-ul ne cere să întreținem marfa, să avem grijă de ea, dar cum să nu se degradeze dacă stă toată ziua (și nu numai o zi) în soare ? Fasolea verde e aproape uscată, mazărea e galbenă, dovleceii par de ceară.

Așa e. Multor mărfuri — ridichi, salată, zarzavat de pildă — li s-ar putea efectiv prelungi viața dacă vînzătorii le-ar întreține, le-ar uda și împrospăta „fața“. Dar aceste îndeletniciri lipsesc din obligațiile vînzătorilor de legume și fructe. Deși în preajma lor, producătorii le dau în acest sens nenumărate pilde bune de urmat. Care e secretul... nemolipsirii ? Ușor de răspuns : producătorului care-și aduce marfa la piață n-are cine să-i facă proces-verbal de scăzămînt, pe el n-are cine să-l pășuiască dacă prăpădește marfa, pe cînd vînzătorul de la I.L.F. n-are decît să prezinte „fururilor“ procesul-verbal de „degradare obiectivă“ și... gata. Iese din culpă cu acte în regulă.

Ce efecte materiale au brutalizarea fructelor și legumelor în timpul manipulărilor, depozitarea lor pînă la sufocare, proasta întreținere în piețe și magazine ? Vrînd-nevrînd, pentru a nu înregistra într-o unitate sau alta pierderi totale, I.L.F.-ul scade automat prețurile. O marfă cumpărată la preț de categoria I se vinde la a doua ș.a.m.d. Se înregistrează, așadar, în fapt, pierderi. Mari ? Numai un singur centru a redus prețurile, din cauza degradării mărfurilor, cu peste 800 000 lei ! Și, notăm, sîntem abia la mijlocul anului. Dar cu marfa complet degradată ce se face ? Se vinde la prețuri derizorii, drept hrană pentru animale.

Dar să ne continuăm raidul și să vedem ce alte cauze mai concură la degradarea legumelor. Din piața Unirii ne-am oprit în piața Pisculu. Piața gemea de marfă. Cine era prezent dintre comercianți ? Gostatul, comerțul intercooperatist, foarte mulți producători individuali. Dar I.L.F.-ul ? În această piață sînt patru unități ale I.L.F. În ziua de 2 iulie, una era aprovizionată numai cu ulei din germeni de porumb. Părea abandonată. Alte două, foarte bine aprovizionate, nu aveau vînzători, iar marfa stătea sub soarele care pătrundea în voie prin gratiile de sîrmă ale unităților ; a patra și ultima avea vînzător, dar nu avea marfă. Ba, ca să nu exagerăm, avea ceva marfă : dovlecei galbeni, fasole verde... uscată și varză veștejită. Cine oare, ce cap sau ce mînă de om nechemat în comerțul cu legume o fi putut „aranja“ într-un asemenea hal lucrurile în piața Pisculu n-am putut afla. Cert este că tovarășii de la I.L.F. susțin un lucru : „Noi toată ziulica sîntem în piețe, organizăm“. Dar oare unde sînt dacă nu văd asemenea lucruri și ce anume organizează, dacă din patru unități trei stau închise ?

...Piața Coșbuc. Pe tejghele marfă identică cu aceea găsită în celelalte piețe. Nu se uită nimeni la ea. Între timp însă a venit marfă proaspătă. Și ce credeți ? În loc să fie introdusă imediat în circuitul comercial, organizatorii comerțului — dacă le putem spune așa — o țin la degradat, în speranța că se va vinde, poate, poate, cea degradată de-a binelea. În timp ce marfa proaspătă se ofilește, așteptînd la rînd să-i vină sorocul, cea degradată se strică de tot.

Însoțiți de unul dintre „responsabilii“ I.L.F., vizităm șopronul din spatele pieței. Găsim, claie peste grămadă, toate sorturile de legume stricate.

— Din ele mai valorificăm ce se poate — ni se comunică. Zarzavatul îl uscăm pentru la toamnă — de pildă.

Iată, așadar, salvarea. Bun gospodar I.L.F.-ul : se îngrijește de pe acum de aprovizionarea de iarnă !

— Nu sînt multe legume degradate — ni se mai spune. Dacă sînt 180—200 kg.

Așa este, am gîndit și noi, o „bagatelă“. Dar acești oameni care nu vor fi gîndind nici o clipă că asemenea cantități se adună zi de zi, de la sute și sute de centre, că paguba — paguba suferită de stat, de societate — ia proporții, în timp ce piața — respectiv cetățeanul — e lipsită de marfă ? Nu se gîndesc, de vreme ce I.L.F. București, de pildă, încheie la fiecare sfîrșit de an bilanțuri financiare incredibile : într-un an lucrează cu o pierdere record de 35 de milioane, în altul cu un beneficiu de 5 milioane ; într-alt an înregistrează o pierdere de 12 milioane lei ca în anul următor să salte la 13 milioane ; anul acesta sînt planificate beneficii, dar pînă acum s-au înregistrat pierderi. Și toate acestea se datoresc, în cea mai mare parte, factorilor care degradează marfa, lipsei de orientare în aprovizionare, lipsei de pricepere și, mai ales, lipsei grave de răspundere a celor investiți cu dreptul de a pune ordine în comerțul cu legume și fructe.

Este limpede că acestei situații trebuie să i se pună capăt neîntîrziat și definitiv. Ce va trebui întreprins ? Tovarășul E. Simionescu, directorul coordonator al I.L.F., relativ recent promovat în această funcție, un om după cîte ni s-a părut hotărît și întreprinzător, ne-a vorbit pe larg despre unele măsuri organizatorice care au fost deja luate, despre altele, destul de multe, care urmează să fie puse în practică. El s-a referit, între altele, la întărirea controlului, la reconsiderarea — în practică — a noțiunii de răspundere personală, la educarea și creșterea noilor și vechilor cadre. Ce putem spune ? Pentru punerea în practică a celor relatate este acum un moment propice, realizîndu-se tocmai integrarea acestui sector în sectorul comercial propriu-zis. Am dori numai ca intențiile bune să se concretizeze cît mai repede în fapte, întru satisfacerea cerințelor populației și reabilitarea inițialelor I.L.F.

SALARIAȚII ȘI TRANSFERUL

RĂSPUNS CITITORILOR PE TEME JURIDICE

La redacție continuă să sosească scrisori prin care numeroși cetățeni solicită lămuriri în diferite probleme juridice. Dintre acestea, am ales cîteva care se referă la unele aspecte legate de transferarea angajaților. Din scrisori reiese că dispozițiile legale care reglementează transferul salariaților de la o unitate la alta nu sînt întotdeauna interpretate și aplicate corect, în raport cu multiplele situații ivite în practică. Pentru a răspunde cititorilor la aceste probleme, am adresat cîteva întrebări tov. **Constantin Agache**, consilier juridic șef în Ministerul Muncii.

— După cum se știe, pentru a se asigura stabilitatea raporturilor de muncă, codul muncii reglementează precis modalitățile și condițiile de trecere a unui salariat de la un loc de muncă la altul, fie în cadrul aceleiași întreprinderi, fie de la o unitate la alta. Din categoria acestora face parte și transferul. Cum este reglementat acesta și ce consecințe comportă pentru părțile contractului de muncă ?

— Cînd prevalează necesitățile producției, transferul se face, potrivit art. 16 din codul muncii, în interesul serviciului, cu sau fără schimbarea felului muncii sau a salarizării, dar numai cu consimțămîntul angajatului. De asemenea, salariatul poate fi transferat și la cererea sa, în temeiul art. 16, indice 3, din codul muncii. Atît transferarea la cerere, cît și cea în interesul serviciului se fac prin dispoziția scrisă a unității care angajează. Așa cum prevede codul muncii, în art. 16, indice 2, în favoarea celor transferați în interesul producției într-o altă localitate, legea reglementează o serie de drepturi : costul transportului pentru salariat și membrii familiei sale, diurna de deplasare pe durata călătoriei, un concediu plătit de 5 zile în vederea mutării familiei și a gospodăriei etc.

— Ce efecte are transferarea asupra vechimii în muncă a angajaților ?

— Printre cazurile în care vechimea în muncă a unui salariat se menține neîntreruptă, codul muncii menționează (în art. 133, indice 1, lit. a) și transferarea. Cînd un angajat este transferat de la o unitate socialistă la alta, vechimea în muncă se consideră neîntreruptă. Acordarea drepturilor sale — între care dreptul la concediu de odihnă, asigurări sociale etc. — nu este afectată prin nimic. Salariatul respectiv beneficiază deci de concediul anual de odihnă fără a mai aștepta să împlinească 11 luni de activitate în unitatea la care s-a transferat. De aceste drepturi salariatul beneficiază indiferent dacă transferul a intervenit la cererea sa sau în interesul serviciului.

— Deci, natura transferării (la cerere sau în interesul producției) n-are importanță în cazul vechimii neîntrerupte în muncă. Dar asupra vechimii neîntrerupte în aceeași unitate, după cum prevăd dispozițiile legale în vigoare, aceasta are consecințe diferite. Așa stînd lucrurile, vă rugăm să faceți o delimitare între aceste două categorii de vechimi și să arătați care este importanța acestei delimitări.

— Vechimea neîntreruptă în muncă și vechimea neîntreruptă în aceeași unitate sînt două noțiuni ce nu trebuie confundate. Spre deosebire de vechimea neîntreruptă în muncă, reglementată de codul muncii, vechimea neîntreruptă în aceeași unitate este prevăzută în anexa nr VII la H.C.M. 914/1968 și ea privește în mod special acordarea sporului de salariu pentru această vechime. Potrivit acestor reglementări, transferarea salariatului la cererea sa proprie întrerupe vechimea în aceeași unitate, deși vechimea în muncă se menține neîntreruptă. În această situație, angajatul va beneficia de drepturile care rezultă din vechimea neîntreruptă în muncă, însă nu poate primi sporul de salariu prevăzut de H.C.M nr. 914/1968. De aceea, pentru o delimitare corectă, unitatea care angajează trebuie să-și respecte obligația legală (prevăzută la punctul 4 din instrucțiunile nr. 7000/1964 ale Ministerului Finanțelor) de a menționa expres, în adresa de transferare, dacă aceasta se face în interesul serviciului sau la cererea angajatului.

— Există totuși cazuri de nerespectare a acestei obligații și în carnetul de muncă al unor angajați se face doar simpla mențiune de „transferat“, fără a se preciza și natura transferării. Din această cauză apar echivocuri, se dau interpretări diferite, care nedreptățesc pe unii salariați. Un exemplu : Fabrica de mase plastice din București a răspuns Întreprinderii pentru reparații auto nr. 1 București că este de acord cu transferarea unui tehnician potrivit art. 16 indice 3 din codul muncii, deși întreprinderea de reparații nu specificase în adresa prin care solicita transferul, care este natura acestuia. Din cauza mențiunii făcute de Fabrica de mase plastice, unitatea la care lucrează în prezent tehnicianul respectiv, (Întreprinderea pentru valorificarea cerealelor din București) i-a considerat întreruptă vechimea în aceeași unitate și, ca atare, a refuzat să-i acorde sporul de salariu reglementat de H.C.M. 914/1968. Cum trebuie să se procedeze deci în asemenea cazuri ?

— În astfel de situații, natura transferării o stabilește organizația ce emite adresa prin care se solicită transferul. Este total greșită practica acelor întreprinderi și instituții (și, după cîte am constatat, acestea sînt destul de numeroase), care răspund la adresele de transfer, în care se arată expres natura acestuia, că acceptă transferul în temeiul art. 16, indice 3, codul muncii. În exemplul de mai sus, înscriindu-se în carnetul de muncă al angajatului mențiunea că Fabrica de mase plastice a acceptat transferarea potrivit art. 16, indice 3, codul muncii, s-a lăsat să se înțeleagă că transferarea s-a făcut la cererea salariatului. De aceea, întreprinderea unde lucrează în prezent — care trebuie să determine vechimea neîntreruptă în aceeași unitate cu ocazia aplicării noului sistem de salarizare — pe bună dreptate și-a pus problema dacă datorită acestei înscrieri se mai poate considera că nu s-a întrerupt vechimea în aceeași unitate, deși salariatul a lucrat fără întrerupere timp de 29 de ani. Rezolvarea corectă a acestor cazuri se face prin rectificarea unor astfel de mențiuni din carnetul de muncă și punerea lor de acord cu actele care au stat la baza înscrierii lor — potrivit instrucțiunilor și precizărilor în vigoare — întrucît numai unitatea care a emis adresa respectivă este în măsură să precizeze dacă transferarea s-a făcut în interesul serviciului sau la cererea angajatului.

Pentru evitarea unor astfel de situații litigioase este necesar ca toate întreprinderile și instituțiile să respecte normele legale referitoare la transferarea salariaților. De altfel, Ministerul Muncii a venit în sprijinul acestora, emițînd o serie de instrucțiuni Mai mult, în anexa nr VII la H.C.M. 914/1968 se precizează că transferările intervenite pînă la 1 ianuarie 1967 și pentru care în carnetul de muncă s-a înscris doar mențiunea „transferat“, fără a se specifica dacă aceasta a intervenit la cererea salariatului sau în interesul serviciului, sînt considerate transferări în interesul producției, menținîndu-se neîntreruptă vechimea în aceeași unitate.

Gh. PIRVAN

Tapetul lavabil și semilavabil — un produs preferabil pentru finisaje interioare

Materialele cu denumirea de mai sus — LAVABILE și SEMILAVABILE — se circumscriu în sfera înlocuitorilor de zugrăvit.

ÎNTREPRINDEREA DE MATERIALE IZOLATOARE ȘI DE FINISAJ din TURDA este specializată în fabricația acestor produse moderne și de bună calitate, destinate execuției finisajelor interioarelor din locuințe și edificii social-culturale. Modelul și culoarea sînt realizate la cererea beneficiarului. TAPETUL SEMILAVABIL, în diverse modele, este o textură în relief a cărei culoare constituie un element esențial în aprecierea efectului ei plastic.

Un motiv în plus care pledează pentru utilizarea noului produs : se întreține cît se poate de simplu, prin spălare cu cîrpa sau buretele ușor umezite, beneficiarii avînd astfel posibilitatea să-și asigure pe un timp mai îndelungat curățenia, fără a mai suporta periodic cheltuieli impuse de reînnoirea zugrăvelii obișnuite. Culorile pastelate conferă încăperilor tapisate cu asemenea material o notă veselă, luminoasă, primitoare.

LA PRODCOMPLEX TG.-MUREȘ

O nouă fabrică de produse de artizanat

Utilizînd judicios fondurile de investiții alocate, întreprinderea de industrie locală „PRODCOMPLEX“ din Tg. Mureș și-a extins în ultimii ani spațiile productive, creîndu-se astfel condiții de afirmare plenară a capacității creatoare și inițiativei colectivului său. „Prodcomplex“ se numără azi printre furnizorii cu renume de produse de artizanat din sticlă. În vederea creșterii capacității sale de producție, pentru satisfacerea solicitărilor mereu crescînde, în cadrul „Prodcomplex“ a început construcția unei noi fabrici de articole de artizanat din sticlă. Aici se vor produce o gamă largă de bunuri de uz casnic — farfurii, salatiere, diverse servicii, vaze de flori. Calitatea produselor o vor asigura muncitori și specialiști de înaltă calificare, ce vor avea la dispoziție condiții optime de lucru : un laborator special și un atelier de creație și prototipuri. Noua fabrică va începe să producă în prima parte a anului viitor.

AL X-LEA CONGRES AL PCR

În dezbatere TEZELE ȘI PROIECTUL DE DIRECTIVE

Conferințe ale organizațiilor de partid

Sectorul III București

Sectorul III din Capitală cuprinde mari obiective industriale. Ponderea producției sale globale în cadrul municipiului este de 21,6 la sută, iar din totalul producției industriale — industriei constructoare de mașini și de prelucrare a metalelor îi revin 46,5 procente. Iată de ce în conferința organizației de partid desfășurată zilele trecute într-o atmosferă de aprobare deplină a documentelor pentru Congresul al X-lea supuse dezbaterii, de analiză lucidă a lor, discuțiile au pus un accent deosebit pe problemele legate de sarcinile actuale și de perspectivă ale politicii de industrializare a țării.

— Afirmînd că industrializarea în ritm susținut este condiția principală a dezvoltării României socialiste, mă fac ecoul sutelor de muncitori, ingineri și tehnicieni care în adunările extraordinare de partid din uzina noastră și-au exprimat entuziast adeziunea la orientarea de ansamblu, ca și la principiile de conducere și organizare a economiei naționale enunțate în documentele pentru congres — și-a început cuvîntul ing. **Cicerone Gorunescu**, director general al uzinelor „23 August". Pe bună dreptate, se subliniază în proiectul de Directive, că trăsătura de bază a dezvoltării industriei noastre în perioada următoare va fi îmbunătățirea structurii sale, creșterea accentuată a unor ramuri moderne, strîns legate de procesul tehnico-științific contemporan, ridicarea productivității muncii sociale. Și dacă în focarul analizei situăm nemijlocit sarcinile ce revin fiecărei unități economice în parte, amploarea lor va apare și mai evidentă. Astfel, în perioada următoare uzina noastră va trebui să înregistreze un ritm superior ritmului mediu pe ramură. De aceea ne-am propus să mobilizăm gîndirea tehnologică a specialiștilor noștri pentru a descoperi noi surse de creștere a productivității muncii, să folosim utilajele cu randament maxim, inițiind organizarea de colective cu obligația de a studia în mod special aceste aspecte.

Numeroși delegați, printre care **Mihai Iruncă**, secretarul comitetului de partid de la Fabrica de cabluri și materiale electroizolante, **Teodor Gorceag**, directorul Uzinei de mecanică fină, **Mircea Pupăză**, director tehnic la Fabrica de mașini unelte și agregate, **Victor Magui**, inginer șef la Institutul pentru proiectări laminoare, și **Ion Petcu**, maistru la Uzinele „Republica", s-au oprit asupra sarcinilor economice concrete care stau în fața întreprinderilor lor în lumina proiectului de Directive, precum și asupra măsurilor ce vor trebui luate pentru a se crea condiții propice realizării lor. În cuvîntul său, secretarul organizației de bază de la „Filatura românească de bumbac", **Gheorghița Șofilcă**, arăta că o serie de lipsuri, care se manifestă încă în activitatea întreprinderii, îngreunează obținerea unor rezultate superioare ; utilizarea incompletă a capacităților de producție, fluctuația de cadre constituie principalele lacune pentru înlăturarea cărora colectivul filaturii își propune să acționeze.

O analiză amănunțită a obligațiilor care revin uzinei ce o conduce a făcut și ing. **Ion Marinescu**, director general al uzinei „Republica", care, printre altele, a subliniat că în anii următori, sarcinile uzinei prevăd nu numai o creștere cantitativă, în tone, a produselor, cît mai ales o ridicare calitativă, o sporire substanțială a valorii lor totale. „Situația este identică pentru numeroase alte întreprinderi — a spus vorbitorul. De aceea consider că, pe bună dreptate se subliniază în proiectul de Directive că îmbunătățirea calității produselor trebuie să devină o preocupare centrală a activității economice în cincinalul următor. Lozinca pe care fiecare muncitor din uzină și-a însușit-o de pe acum cu entuziasm este laconică : Cincinalul calității".

Strîns legat de ideea calității, discuțiile au subliniat necesitatea dezvoltării cercetării științifice.

— Aceasta este o prevedere de maximă importanță pentru dezvoltarea economiei naționale — a arătat **Ion Roman**, director al Institutului de cercetări tehnologice pentru construcția de mașini. Personal, consider că de o atenție sporită are tot dreptul să se bucure cercetarea uzinală. Dar pentru ca ea să devină o activitate viabilă, cu un randament superior, ar trebui ca ministerele de resort și Consiliul Național al Cercetării Științifice să-i reanalizeze statutul și condițiile de funcționare. De asemenea, pentru valorificarea rapidă a tuturor cercetărilor științifice este utilă o reanalizare a relațiilor statornicite între aceștia C.N.C.S. și institutele Academiei, institutele de învățămînt superior, institutele de cercetare departamentale.

O trăsătură comună a cuvîntului unor delegați la consfătuire — printre care **Vasile Gliga**, adjunct al ministrului afacerilor externe, **Gheorghe Mănăilă**, președintele sindicatului la Uzina de pompe, col. **Grigore Savu**, comandantul Centrului militar al Municipiului București, **Ștefan Daneș**, procuror șef al sectorului III, a constituit-o atît abordarea cu mult spirit de răspundere a obligațiilor sporite ce rezultă din documentele pregătitoare ale Congresului al X-lea, cît și sublinierea faptului că înaintarea României pe calea socialismului este asigurată de conducerea întregii societăți de către Partidul Comunist Român.

— În numele tuturor comuniștilor din sector îmi exprim aprobarea deplină față de documentele supuse dezbaterii noastre — a spus primul secretar al Comitetului de partid al Sectorului III, **Dumitru Gheorghe**. Nu putem să nu fim de acord cu acele observații izvorîte din studierea atentă a realităților țării, care arată că în noua etapă a construcției socialismului în România, importanța pe care o capătă activitatea ideologică și educativă în dezvoltarea societății sporește nemăsurat răspunderile ce revin partidului comunist. Activitatea noastră de zi cu zi confirmă grăitor adevărul ideii subliniate în Tezele C.C. al P.C.R. că, în condițiile cînd realizarea conducerii științifice a devenit o problemă esențială în toate domeniile, se pune cu deosebită stringență necesitatea perfecționării formelor și metodelor de muncă ale organizațiilor de partid. În organizațiile de partid din sectorul nostru mai există în acest domeniu manifestări de superficialitate, de formalism, pe care avem datoria să le eliminăm.

— Sînt de 22 de ani membră de partid — a arătat **Elena Lascu**, muncitoare la „Electroaparataj" — și am avut posibilitatea să mă conving că numai o analiză exigentă a activității noastre, dezvăluirea sinceră a lipsurilor, combaterea oricăror tendințe de automulțumire, de paradă, creează condiții pentru continua îmbunătățire a muncii.

La aceeași idee au subscris numeroși delegați printre care **Gheorghe Moraru**, secretar al Comitetului de partid al Sectorului III, **Radu Drăgan**, prim vice-președinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al sectorului III, **Ion Popa**, prim-secretar al Comitetului U.T.C. al sectorului III, prof. **Ion Popescu**, directorul Liceului „Mihai Viteazul".

— De curînd — a spus **Dumitru Săvulescu**, secretarul comitetului de partid de la fabrica de încălțăminte „Progresul" — am organizat în fabrică o dezbatere cu comuniștii privind modalitățile practice de întărire a rolului conducător al organizației de bază la locul de muncă. Discuțiile au fost vii, observațiile critice numeroase, propunerile interesante. Rezultul : s-a înregistrat o participare mai activă a comuniștilor la viața organizației, o întărire a disciplinei în toate sectoarele și, implicit, a crescut și producția.

Caracterizată printr-un accentuat spirit de lucru, conferința organizației de partid a Sectorului III din Capitală și-a încheiat lucrările prin trimiterea unei telegrame **Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu**, în care comuniștii și-au exprimat adeziunea deplină față de politica internă și externă a partidului, luîndu-și o serie de angajamente în vederea îndeplinirii cu succes a hotărîrilor cuprinse în documentele dezbătute.

Radu CONSTANTINESCU

Angajamentele s-au materializat

Într-o telegramă adresată **C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu**, muncitorii, inginerii și tehnicienii de la Combinatul chimic „Victoria" au raportat că și-au îndeplinit și depășit angajamentele anuale inițiale de producție și cele luate în cinstea Congresului al X-lea al P.C.R. Pînă la 30 iunie, ei au realizat peste plan o producție de 10,5 milioane lei și și-au depășit sarcinile de export cu 2 milioane lei.

HUNEDOARA. — Bilanțul realizărilor obținute în primul semestru de colectivele întreprinderilor județului Hunedoara consemnează îndeplinirea cu două zile mai devreme a sarcinilor la principalii indicatori de plan, depășirea substanțială a planului producției globale cu 71 191 000 lei și cel al producției marfă vîndută și încasată cu 103 750 000 lei. Sarcina de creștere a productivității muncii a fost realizată în proporție de 101,5 la sută, iar la export s-au livrat suplimentar față de contracte mărfuri în valoare de 5 milioane lei. Este de relevat, totodată, că angajamentul aferent semestrului I la producția globală industrială a fost depășit cu 9,6 milioane lei, iar la producția marfă vîndută și încasată — cu peste 14 milioane lei. Au fost produse suplimentar peste 21 000 tone cărbune, 22 000 tone fontă, 13 500 tone oțel, 4 200 tone laminate finite.

BRAȘOV. — Hotărîți să îndeplinească înainte de termen angajamentele luate în cinstea celui de-al X-lea Congres al partidului, oamenii muncii din întreprinderile județului Brașov au reușit să realizeze peste plan, de la începutul anului și pînă acum, 753 tone oțel, 400 tractoare, 501 autocamioane de 5 tone, mai mult de 100 tone uleiuri minerale, 130 tone acid sulfuric, peste 2 500 tone îngrășăminte azotoase, 17 tone metanol, 26 000 rulmenți, 2 000 tone ciment, mobilă în valoare de aproape două milioane lei, 38 000 mp țesături de bumbac și lînă, 44 000 bucăți tricotaje, 77 tone unt, aproape 3 000 tone zahăr etc.

CUVÎNTUL DAT, SĂ FIE INTEGRAL ÎNDEPLINIT !

Ing. Nicolae LUNGU
secretar al Comitetului județean Olt al P.C.R.

După Congresul al IX-lea al partidului, cînd i s-au alocat importante fonduri de investiții, economia județului Olt a cunoscut o intensă dezvoltare industrială, o viguroasă creștere cantitativă și calitativă. Acest proces va fi accentuat în anii viitorului cincinal, etapă în care, pe baza politicii partidului de continuare fermă a industrializării țării, de îmbunătățire a repartizării teritoriale a forțelor de producție — direcții subliniate cu claritate în Tezele și în proiectul de Directive pentru Congresul al X-lea al P.C.R. — județul Olt va înregistra un nou și puternic avînt economic.

Dezbaterea documentelor pentru Congresul al X-lea al partidului a constituit pentru multe cadre de conducere, pentru mulți specialiști, muncitori și tehnicieni din unitățile județului un prilej să-și pună cîteva întrebări : răspundem în mod corespunzător preocupării partidului și statului pentru dezvoltarea economică a întreprinderilor și localităților județului ? Contribuim cu toate forțele la realizarea sarcinilor de plan pe 1969 și a angajamentelor asumate în întrecerea dintre organizațiile județene de partid ? Întrebări firești, la care în general se poate da un răspuns afirmativ. Pe ansamblul județului, în primul semestru din acest an s-a depășit substanțial planul la producția globală industrială, realizîndu-se circa 60 la sută din prevederile angajamentului anual la acest indicator. Din acest spor, o mare parte s-a obținut pe seama creșterii productivității muncii. Planul producției marfă vîndută și încasată a fost și el îndeplinit, fiind livrate suplimentar cantități însemnate de produse.

Rezultatele amintite ascund totuși unele neajunsuri, în sensul că, la producția globală, două întreprinderi — Uzina de aluminiu Slatina și Întreprinderea de industrializare a cărnii — și-au realizat angajamentele într-o proporție mai redusă, că sînt încă unități în care utilajele, capacitățile de producție și forța de muncă nu sînt folosite integral. Tocmai spre înlăturarea acestor deficiențe își îndreaptă eforturile colectivele și conducerile întreprinderilor, cu scopul ca, pînă la Congresul partidului și aniversarea eliberării patriei, toate unitățile să fie „la zi" cu îndeplinirea prevederile planului și a angajamentelor.

După cum s-a arătat în adunările generale extraordinare ale organizațiilor de partid, întreprinderile care au înscris pe graficele întrecerii socialiste cele mai mari realizări, dintre care menționăm Schela de extracție Ciurești, Întreprinderea forestieră Caracal, Uzina de reparat utilaj agricol Balș și unitățile de industrie locală Slatina și Balș, au avut permanent în vedere obiectivele majore ale planului de stat pe acest an, aplicarea măsurilor menite să asigure sporirea productivității muncii, obținerea de economii și beneficii suplimentare. Alte colective, însă, nu au obținut rezultate pe măsura posibilităților de care dispun. Deficiențe se fac simțite în această privință la Uzina de aluminiu Slatina, al cărei colectiv a consemnat an de an realizări fructuoase în producție. Nu în suficientă măsură s-a asigurat supravegherea atentă și permanentă a proceselor tehnologice în halele de electroliză, respectarea disciplinei în muncă.

O parte din aceste neajunsuri au apărut în uzină din cauza sprijinului nesatisfăcător acordat de forurile de resort din Ministerul Industriei Chimice. Ele nu au intervenit hotărît pentru ca uzina de aluminiu să primească la timp anumite materii prime și materiale cu caracteristici corespunzătoare cerințelor procesului tehnologic, din care motiv unele norme de consum depășesc nivelul proiectat. În mod inexplicabil, direcția generală de resort a găsit de cuviință să micșoreze planul de producție al uzinei cu 350 tone de aluminiu, astfel că colectivul de aici nu a fost mobilizat să obțină cele mai bune rezultate în îndeplinirea planului și a angajamentelor. Analiza care a avut loc în uzină, cu participarea unor factori de răspundere din minister, s-a soldat cu un amplu program de măsuri. Acestea vizează reducerea consumului de anozi pe tona de aluminiu și a altor norme de consum, îmbunătățirea în continuare a calității producției. De mare acuitate este executarea lucrărilor la instalația de sfărîmare a crestelor din cuve, pentru completarea băii de electrolit, precum și pentru proiectarea și construcția cuptorului de retopire a deșeurilor de aluminiu, provenite din „înghețarea" oalelor de turnare. Comisia noastră economică va urmări pas cu pas soluționarea operativă a problemelor, aplicarea măsurilor stabilite, pentru a grăbi îmbunătățirea activității economice a uzinei, realizarea unui ritm viu al producției lună de lună, decadă de decadă.

Aria problematicii care ne preocupă în cel mai înalt grad cuprinde și fructificarea intensă a rezervelor privind folosirea completă a timpului de lucru, o cale principală de creștere a productivității muncii. Coeficienți scăzuți în utilizarea fondului de timp de lucru s-au obținut la Fabrica de conserve Caracal, Întreprinderea de morărit și panificație, Uzina de aluminiu Slatina. Asemenea pierderi sînt de netolerat și tocmai de aceea comitetul județean de partid a întreprins în ultimul timp acțiuni concrete, mobilizînd organele și organizațiile de partid, comitetele de direcție în vederea instaurării unei ferme discipline în producție, folosirii cu înalt randament a potențialului tehnic material și uman de care dispun întreprinderile noastre.

Obiective importante avem de îndeplinit în întîmpinarea Congresului al X-lea al partidului și a celei de-a XXV-a aniversări a eliberării patriei și în domeniul realizării planului de investiții. Stadiul actual al lucrărilor, ritmul de execuție de pe unele șantiere ne permit să apreciem că angajamentele asumate de a da în exploatare cu 30 de zile mai devreme hala a IV-a electroliză de la Uzina de aluminiu Slatina și Fabrica de osii și boghiuri Balș vor fi îndeplinite. Este drept, la un moment dat, lucrările de construcții și montaj pe cele două șantiere rămăseseră în urmă, dar impasul a fost depășit.

Pe alte șantiere de construcții industriale din județ se mențin totuși, în continuare, un ritm nesatisfăcător în îndeplinirea planului de investiții. Pronunțate sînt rămînerile în urmă la Fabrica de zahăr și Tăbăcăria minerală Corabia, la lucrările de extindere a Fabricii de conserve Caracal, cît și la lucrările ce revin Consiliului popular județean. Neajunsurile de pe șantierele amintite au fost analizate de nenumărate ori cu cadrele de conducere ale organizațiilor de construcții și montaj, întreprinderilor beneficiare și reprezentanții ministerelor de resort. Cu toate acestea, ele persistă.

Biroul comitetului județean de partid, cu sprijinul Consiliului Economic, a analizat din nou activitatea de investiții pe aceste șantiere. A fost întocmit un program de măsuri pentru recuperarea restanțelor și darea în funcțiune într-un timp cît mai scurt a noilor obiective și capacități de producție. La analiză au participat și adjuncții miniștrilor din departamentele respective care au promis tot sprijinul lor, absolut necesar. Au fost constituite comandamente formate din activiști de partid, cadre de conducere ale unităților de construcții și beneficiare, delegați ai ministerelor, care examinează sistematic mersul lucrărilor și dau soluții operative problemelor ce se ivesc pe șantiere.

Considerăm că s-au creat condiții pentru a lichida dificultățile amintite, mai ales că adunările generale extraordinare ale organizațiilor de partid s-au angajat ca, în perioada care a rămas pînă la Congresul al X-lea al partidului și aniversarea eliberării patriei, să-și intensifice eforturile pentru realizarea planului în fiecare unitate productivă în parte.

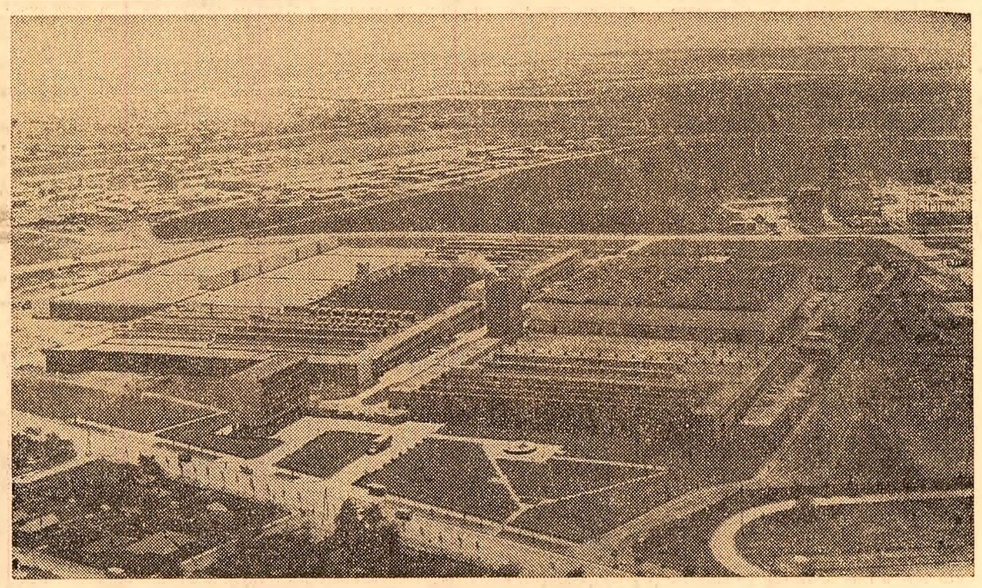

Fabrica de lînă integrată din Constanța — vedere din avion Foto : Agerpres

Municipiul Odorheiul Secuiesc

În viața oamenilor de pe meleagurile Odorheiului, ultimii ani au avut deosebită semnificație. Beneficiind din plin de politica partidului de repartizare rațională a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării, municipiului Odorheiul Secuiesc i-au fost alocate importante fonduri de investiții, în scopul lărgirii activității economice și social-culturale. În prezent aici se află în construcție o modernă fabrică textilă, de mare capacitate, iar numeroase întreprinderi sînt în curs de înnoire sub raport tehnic și de amplificare a producției. Toate acestea au constituit un fructuos punct de plecare al discuțiilor din conferința extraordinară a organizației municipale de partid, consacrată dezbaterii Tezelor C.C. al P.C.R. și proiectului de Directive.

— Trăim într-o țară minunată, patria noastră socialistă, a spus tovarășul **Ludovic Szávuly**, prim-secretar al comitetului municipal de partid. Așa cum se arată în Tezele C.C. al P.C.R., în anii socialismului a fost înfăptuită, pentru prima oară în istoria țării, deplina egalitate economică, socială și politică dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare, cimentîndu-se frăția lor în lupta pentru înflorirea patriei comune.

Dovadă a vieții fericite create naționalităților conlocuitoare din România este și istoria din ultimul sfert de veac a municipiului nostru, unde, după cum se știe, alături de români, trăiesc și cetățeni de naționalitate maghiară. Ritmul de dezvoltare a municipiului nostru se reflectă și în progresele dobîndite în creșterea producției globale. În anul 1968, producția globală realizată aici a fost de 12 ori mai mare decît în 1950. Beneficiem din plin de programul de investiții care vizează ridicarea la un nivel economic înalt a tuturor județelor și localităților. În acest an, volumul lucrărilor de investiții din municipiu este egal cu cel realizat în anii 1960—1965. Perspectivele de dezvoltare ce se deschid patriei prin prevederile proiectului de Directive însuflețesc pe toți locuitorii municipiului Odorheiul Secuiesc, fără deosebire de naționalitate, care-și exprimă hotărîrea de a-și pune toată priceperea, energia, în slujba înfăptuirii politicii înțelepte a partidului.

— Dezbaterea colectivă a sarcinilor de importanță vitală ce stau în fața poporului este o practică încetățenită de partidul nostru — a arătat inginerul **Iuliu Petreș**, directorul fabricii „Tehno-utilaj" — o practică ce relevă puternica sa legătură cu masele, procesul de adîncire a democrației socialiste în țara noastră. Acest spirit de muncă și creație este un îndemn pentru a ne perfecționa întreaga noastră activitate. Proiectul de Directive prevede pentru constructorii de utilaje sarcini multiple, constînd îndeosebi în valorificarea superioară a metalului, fructificarea concepției proprii în realizarea de produse de înaltă tehnicitate. Pentru aceasta, colectivul nostru își va dirija eforturile către atributele calitative ale muncii sale. În cinstea măreței evenimente ce au loc în acest an în țara noastră, ne vom suplimenta angajamentul anual la producția globală cu încă 500 000 lei.

Modul în care comuniștii au abordat îndatoririle ce le revin în viitorul cincinal, ca și sarcinile de imediată actualitate ale îndeplinirii planului pe anul în curs, domeniu la care s-au referit **Pakot Iosif**, prim-secretar al Comitetului municipal U.T.C., **Bács Ștefan**, directorul fabricii de confecții, **Herman Gustav**, secretar al comitetului municipal de partid, **Karda Mihail**, secretar al Comitetului de partid al I.F. Odorhei, a imprimat conferinței un caracter exigent, de relevare a rezultatelor, dar și de criticare a neajunsurilor. Mulți participanți la discuții, scoțînd în relief faptul că, în primele cinci luni ale anului, angajamentele anuale au fost realizate în proporție de 70 la sută, ceea ce reprezintă un succes remarcabil, au arătat că, totuși, la sfîrșitul trimestrului I, în întreprinderile din municipiu existau utilaje nefolosite, iar timpul de lucru nu era pe deplin folosit. Se cere ca organizațiile de partid să depună eforturi mai mari pentru creșterea exigenței fiecărui comunist, în îndeplinirea sarcinilor trasate de partid.

— Studiind sarcinile ce revin din proiectul de Directive economiei forestiere — a spus ing. **Victor Ardeleanu**, directorul I. F. Odorhei — am înțeles mai bine că este necesar să valorificăm cît mai complex pădurile, această mare bogăție a patriei. Resurse multiple sînt și în județul nostru. În acest scop, aș propune ca deșeurile și alte rămășițe, folosite pînă în prezent drept combustibil, să fie prelucrate în întreprinderi pentru plăci aglomerate. În ce privește gospodărirea lemnului la gurile de exploatare forestieră, va trebui, în primul rînd, să folosim mai bine mijloacele de mecanizare de care dispunem — funicularele, tractoarele, instalațiile de încărcat-descărcat etc. În lumina documentelor pentru Congresul al X-lea, organizațiile de partid din cadrul întreprinderii noastre și-au propus ca obiectiv central munca de zi cu zi pentru ridicarea gradului de conștiință al comuniștilor, al tuturor muncitorilor.

— În documentele pentru Congresul al X-lea, a arătat **Moise Vereș**, director adjunct al Întreprinderii județene de construcții — este prevăzut un amplu program de investiții. Pentru șantierele de mîine ale țării, noi, constructorii, trebuie să ne pregătim temeinic, înlăturînd neajunsurile pe care le întîmpinăm în prezent. Sîntem hotărîți să acordăm mai multă grijă gospodăririi materialelor de construcție pe șantiere, domeniu în care, pe bună dreptate, am fost criticați la conferință. Aș propune, în acest sens, să se studieze posibilitatea amenajării unei fabrici de cărămizi, întrucît pentru aceasta există resurse în municipiul nostru.

În același spirit constructiv, numeroși alți participanți — printre care **Kolumban Iuliana**, directoarea liceului economic, **Weyda Ioan**, directorul spitalului din Odorhei, **Kovács Geza**, președintele consiliului municipal al sindicatelor, **Kovács Mihail**, inspector școlar — au făcut propuneri pentru perfecționarea, pe diverse planuri, a vieții social-economice a județului. În încheiere, conferința a adresat o telegramă **C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu**, în care, printre altele, se arată : „În numele tuturor comuniștilor și al celorlalți oameni ai muncii — români și maghiari — din Odorheiul Secuiesc, ne exprimăm deplina adeziune față de politica internă și externă a partidului, transmitem Comitetului Central al P.C.R. și dumneavoastră personal, scumpe tovarășe Nicolae Ceaușescu, hotărîrea noastră fermă că, înfrățiți, vom munci cu entuziasm pentru a aduce o contribuție tot mai mare la sporirea avuției noastre naționale, la înflorirea patriei comune, Republica Socialistă România".

I. DEAKI
corespondentul „Scînteii"

„PULSUL INDUSTRIAL"

(Urmare din pag. I)

a forțelor de producție, orientată cu claritate prin Directivele Congresului al IX-lea al partidului. Esențial este că, în această etapă, politica de amplasare a noilor obiective a fost călăuzită nu numai de necesitatea ridicării nivelului economic al județelor în ansamblu, ci — în cadrul acestora — și a orașelor și zonelor rămase în urmă. În mod deosebit merită relevat faptul că, în actualul cincinal, în 70 din cele circa 100 foste raioane, lipsite de industrie sau avînd o industrie slab dezvoltată, s-au creat sau urmează să se creeze baze de producție industrială, accentuîndu-se creșterea forțelor de producție pe teritoriul lor.

Micșorarea disproporțiilor în dezvoltarea industrială a județelor s-a asigurat, după Congresul al IX-lea al partidului, printr-o mai justă repartizare a investițiilor. Datorită obiectivelor noi construite și date în funcțiune, orașe ca Alexandria, Slobozia, Bistrița, Rădăuți, Buzău, Găești, Corabia, Vaslui, Mizil, Turnu Măgurele, Oltenița și altele au fost conectate la magistrala industrializării noastre socialiste. Pătrunderea „pulsului" dinamic al industriei într-un număr așa de mare de orașe și județe — nu trebuie să uităm că în multe din ele se află în plină construcție noi și noi obiective productive — a avut multiple consecințe pozitive pe plan social. Esențial este că s-a asigurat o folosire tot mai judicioasă a forței de muncă și, implicit, o mai bună distribuire a veniturilor, ceea ce a contribuit la ridicarea generală a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Evident, lichidarea disproporțiilor în dezvoltarea industrială a județelor, pe care țara noastră le-a moștenit de la vechea orînduire, este o problemă complexă și soluționarea ei este un proces de durată. Perioada viitorului cincinal va marca, în acest sens, un nou pas însemnat înainte. După cum se subliniază în proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al partidului, îmbunătățirea în continuare a repartizării teritoriale a forțelor de producție, dezvoltarea economică și socială a județelor țării vor sta în atenția partidului și statului, în vederea dezvoltării armonioase a întregului complex economic național.

Demn de relevat este că, în anii viitorului cincinal, se vor acorda fonduri de investiții mai mari acelor județe care au o industrie slab dezvoltată. Consecvența acestei orientări demonstrează preocuparea partidului și statului nostru pentru progresul economic și social al tuturor județelor țării, astfel ca întregul popor să beneficieze de avantajele orînduirii socialiste. Într-adevăr, dacă luăm drept criteriu de apreciere producția globală industrială a fiecărui județ, vedem că nivelul de dezvoltare din acest punct de vedere este încă destul de diferit. Alături de județe care dau 5—7 la sută din volumul producției globale industriale a țării, există altele cu circa 4 la sută și unele sub această cifră. Un număr de 12 județe participă cu mai puțin de 1 la sută la volumul producției globale industriale a țării, ceea ce confirmă că mai există încă județe unde este necesar ca dezvoltarea industriei să se facă într-un ritm mai ridicat decît în județele pe care le putem numi tradițional-industriale.

Înțelegem acum mai bine de ce partidul nostru înfăptuiește industrializarea socialistă într-o concepție unitară și de lungă perspectivă, de ce numai pe această cale și în lumina acestei politici economice toate județele, fără excepție, au reale perspective de dezvoltare multilaterală în anii următori. Desigur, industrializarea județelor ridică un număr însemnat de probleme specifice și, în acest sens, avem în vedere faptul că ele nu pot fi considerate ca unități economice-administrative de sine stătătoare, ci ca părți componente, organice ale ansamblului economiei românești care trebuie să se dezvolte în mod armonios din punct de vedere economic și social, în vederea creșterii nivelului de viață al oamenilor muncii de pe întreg cuprinsul țării.

Formele de relief, natura solului și conținutul de substanțe utile ale subsolului conferă județelor o mare diversitate în domeniul resurselor naturale, premisă esențială a dezvoltării lor industriale. Județele situate în zona subcarpatică și cele din podișul Transilvaniei beneficiază, în general, de o poziție centrală, cu multiple căi de comunicație, au o densitate a populației relativ ridicată, terenul este acoperit în proporții însemnate cu păduri, iar subsolul conține numeroase resurse de energie primară, minerale utile și materiale de construcții. Ca urmare, dezvoltarea industriei în aceste județe va trebui să țină seama de specificul resurselor lor naturale. În județul Covasna, de exemplu, teritoriul este acoperit cu păduri în proporție de 47 la sută, iar subsolul conține rezerve de diatomită, ape minerale ș.a. În județul Harghita pot fi valorificate asemenea materii prime, cum sînt cărbunele brun, lignitul, minereul de fier, pirita, sarea și apele minerale, iar în județul Alba, resursele forestiere, gazul metan, minereurile neferoase și auro-argintifere.

Chiar și în județele cu forme de relief mai puțin variate, cum sînt cele din Cîmpia Dunării, a Tisei sau din podișul Moldovei, există resurse minerale, astfel încît și în aceste județe se pot dezvolta industrii cu profil suficient de variat. Așa, de pildă, în județul Buzău, se găsesc bogate zăcăminte de hidrocarburi, diatomită, nisipuri cuarțoase, ape iodate și sulfuroase și, deci, tot atîtea posibilități pentru crearea unor variate ramuri ale industriei.

Multe dintre aceste resurse naturale vor fi puse în valoare prin realizarea programului de investiții prevăzut în proiectul de Directive ale Congresului al X-lea, echivalente cu aproape întregul volum de investiții din anii 1961—1970. Sarcina îndeplinirii programului de investiții al viitorului cincinal atrage după sine îndatoriri de mare răspundere pentru toate ministerele și organele locale, deoarece obiectivele industriale care se vor construi trebuie să conducă la rezultate superioare celor obținute în actualul cincinal. Orice propunere pentru amplasarea noilor obiective industriale trebuie să pornească de la criteriile eficienței economice, eliminîndu-se orice tendință de subiectivism. În acest sens, o răspundere deosebită revine organelor locale, care vor trebui să analizeze temeinic orice propunere făcută, să aibă în vedere condițiile economice și naturale ale fiecărei localități sau zone geografice, posibilitățile de ocupare și asigurare a forței de muncă, precum și crearea tuturor premiselor pentru asigurarea stabilității cadrelor.

Desigur, nici dimensionarea optimă a întreprinderilor nu poate fi ignorată. Mărimea acestora trebuie să se înscrie în anumite limite, impuse de stadiul de dezvoltare a țării, de fondurile de investiții de care dispunem, de nevoile pieței interne și posibilitățile de export, ca și de elementele de ordin economico-geografic și social, caracteristice localității respective și celor învecinate. Tendința alcătuirii de zone industriale, cuprinzînd în mod compact întreprinderi diferite ca mărime, dar cu profil oarecum similar — care se conturează și pe plan mondial — contribuie la creșterea eficienței economice a investițiilor industriale și a producției, ceea ce impune să se proiecteze utilități, activități anexe și de deservire comune, diminuîndu-se investițiile pentru asemenea lucrări.

Firește, repartizarea rațională a forțelor de producție pe teritoriul țării ridică numeroase alte probleme. Progresele făcute pînă acum, consecvența cu care se merge pe această cale — după cum se desprinde din documentele pentru cel de-al X-lea Congres al partidului — ne dau certitudinea că, în viitor, județele țării se vor dezvolta multilateral și armonios, în cadrul procesului complex de industrializare socialistă, de propășire economică și socială a României.

PERMANENȚA CLASICILOR

Într-unul din scăpărătoarele dialoguri pe care le închipuia cîteodată în „Cronicile optimistului", G. Călinescu se adresa la un moment dat imaginarului preopinent: „Urcă-te în nacela unui balon cu cărămidă, mortar și mistrie, și atunci vei vedea că nu poți zidi în aer" — subliniind astfel, plastic, necesitatea vitală pentru artist a unei substanțiale legături cu acel suport trainic, cu acel temeinic fundament care nu e altul decît solul fertil al realităților, valorilor materiale și spirituale ale națiunii căreia îi aparține, de care se simte unit prin toate fibrele ființei și prin cugetul său. O literatură nu este o simplă sumă de valori întîmplătoare; ea se configurează ca edificiu unitar și organic ale cărui temelii și-au verificat rezistența în confruntarea cu timpul și au făcut posibile permanentele suișuri calitative, acele neîntrerupte și tenace dezvoltări și înălțări — roade ale diferitelor epoci de creație. A aprecia ceea ce se produce la altitudinea timpului nostru nou și dinamic întru extinderea și îmbogățirea acestui edificiu nu înseamnă, desigur, a pierde din vedere perspectiva de ansamblu, viziunea structurii sale, aceasta cu atît mai mult cu cît liniștita măreție și soliditate a acestor avîntate temelii constituie mereu o pildă, un imbold pentru trăinicia cititoriilor prezente și un strălucit exemplu de dăruire creatoare în scopul înălțării spirituale a poporului și al tălmăcirii, prin forța expresivă a cuvîntului, a celor mai profunde idealuri, gînduri și simțiri ale sale.

„Cînd cauți comori nu sapi în nori ci în pămînt" — sună un aforism blagian. Cu un asemenea nobil efort de prospectare a zăcămintelor prețioase se identifică și acțiunea editorială vastă, fără precedent din anii din urmă (exceptînd unele fluctuații din ultima vreme) care a pus la îndemîna cititorilor lucrări dintre cele mai de seamă ale culturii noastre și, nu o dată, în cazul celor mai proeminenți scriitori, chiar serii întregi de opere, unele încheiate deja, altele aflate încă în curs de tipărire ca acelea ale lui Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, G. Călinescu, Agîrbiceanu etc. Era și e de așteptat ca asemenea apariții editoriale, tot mai frecvente și demne de interes prin însemnătatea lor artistică și culturală, să suscite într-un grad sporit atenția criticii, să facă obiectul unor analize temeinice și, mai mult, să întensifice prin ele însele acel proces — atît de necesar a fi permanent și sistematic într-o cultură matură ca a noastră — de comentare în presă a valorilor clasice ale literaturii.

Dacă parcurgem colecțiile unor reviste literare și de cultură din anul în curs observăm că acest lucru s-a făcut și se face încă într-o măsură insuficientă și destul de nesistematic, unele dintre ele fiind orientate aproape exclusiv asupra fenomenului literar curent, parțializînd în felul acesta viziunea cititorului asupra unui edificiu armonios și unitar dezvoltat în articulațiile și conexiunile sale lăuntrice. Unele reviste își afectează spațiul cu dărnicie surîsului unor vedete feminine ale filmului („Tribuna", bunăoară), ne informează în ample articole despre „maimuța nudă" considerată cea mai „sexy", sau ne iscodesc cu titluri ispititoare: „Adam a fost african?"; în schimb destul de sporadic — și atunci uneori cu ocazia comemorărilor — prezintă articole și eseuri asupra clasicilor literaturii noastre. „Astra" din acest an informează cu sîrguință despre „poezia indiană", despre „O.Z.N.-uri", despre exploratori și „originea plantelor terestre" însă în mod răzleț, despre scriitorii noștri proeminenți. Ne înseninăm citind în „Tomis" numele lui Tudor Arghezi și Ion Barbu, dar numai o clipă, căci titlurile sună: „Cum l-am fotografiat pe Tudor Arghezi", „Cum l-am fotografiat pe Ion Barbu". Nici o revistă ca „Viața Românească" nu excelează, pe măsura posibilităților sale, în această privință — deși este firesc ca în cuprinsul ei valorificarea scriitorilor noștri clasici, comentarea operelor lor, a edițiilor tot mai frecvente azi să capete o pondere importantă. Unele articole publicate aici în cursul acestui an au fost prilejuite de altfel de date comemorative (cele despre Alecu Russo, Bolintineanu etc.) Desigur, nu omitem o serie de contribuții remarcabile ale unor critici și istorici literari tipărite în aceste publicații, dar totuși, privite în ansamblu, ele nu lasă să se întrevadă un efort redacțional perseverent îndreptat într-o atare direcție. Cititorul constată că acestui obiectiv caută să-i răspundă mai sistematic „Luceafărul", „Contemporanul", „Cronica" și „România literară" care tratează mai susținut problemele privind literatura clasică. De cele mai multe ori însă, în unele reviste literare și de cultură, acțiunea de interpretare și valorificare critică a scriitorilor clasici, cînd nu e iscată de evenimente comemorative, se mărginește fie la publicarea unor texte și imagini „inedite" sau comentarii la texte, interesante în felul lor, ori la amintiri și succinte evocări, la analiza unor aspecte nu dintre cele mai importante, oarecum tehniciste ale operei, sau la simple notițe informative. Aceasta, desigur, nu e suficient. Corespondența unor scriitori, noutățile de arhivă, amintirile și evocările sînt utile, însă nu pot suplini **o acțiune sistematică și permanentă de interpretare critică, dialectică și inovitoare ca optică a valorilor literaturii noastre.**

Criticii sînt unanimi în a recunoaște valoarea operei lui Sadoveanu, Rebreanu, Camil Petrescu, Bacovia, Arghezi etc., dar studiile și articolele pătrunzătoare asupra acestor scriitori se lasă încă așteptate. Și în acest sens sînt pe deplin întemeiate nedumeririle unor cititori, exprimate chiar în presă nu de mult, de ce bunăoară se scrie în prezent atît de puțin în revistele literare despre Sadoveanu, scriitorul pe care cu evlavie îl evoca G. Călinescu, de altfel cel mai subtil comentator al său: „un om iubit de multe decenii de toți românii care știu a scrie și a citi, un om prezent în toate generațiile, deși pierdut parcă într-o legendă, solemn ca o operă a naturii din cele mai vechi timpuri pomenită". Cu atît mai mult cu cît rațiunile, temeiurile unei susținute acțiuni critice în acest sens se impun aproape de la sine, răspunzînd unuia din rosturile fundamentale ale acestor publicații. Se pierde uneori din vedere faptul că o revistă literară se adresează nu numai specialiștilor ci, deopotrivă, și generațiilor tinere care se succed necontenit, dornice a-și lărgi orizontul de cunoștințe, îndeosebi asupra scriitorilor clasici. Și, de altfel, aceasta e și cea mai sănătoasă cale de a-ți însuși o cultură temeinică, de a-ți forma și perfecționa gustul, de a ajunge apoi să receptezi și să evaluezi cu discernămînt nou. **Educația clasică nu poate fi doar o etapă inițială, ci un proces permanent de asimilare și interpretare, ce se intensifică și nuanțează tot mai mult în timp.** Prin intermediul presei literare, critica îi poate spori considerabil eficacitatea. Așa cum e necesar ca operele scriitorilor clasici să fie continuu prezente în rafturile librăriilor, tot atît de important este, credem, ca în revistele literare comentariile critice, interpretările științifice ale acestor opere și autori să înlesnească **permanent** cititorului o înțelegere adîncă a literaturii noastre, să-i ofere o imagine vie, unitară asupra dezvoltării ei, asupra epocilor de creație, să-i întrețină mereu interesul pentru aceste valori, să-l educe în cultul acelora care prin scrisul lor — cum afirma Nicolae Iorga — „dau literaturii românești sensul ei adevărat, și care singur și sigur va birui".

Aceasta incumbă din partea criticului obiectivitate și discernămînt. Subiectivismul face, dimpotrivă, ca acțiunea profilactică a criticului să apuce uneori un curs greșit, dăunînd literaturii atunci cînd acesta arborează o pretențioasă intransigență în fața unor valori de mult impuse, negîndu-le sau minimalizîndu-le cu un aer de superioritate. Obiectul unor asemenea pripite și nejustificate idiosincrazii, cîteodată tributare unor snobisme de ultimă oră l-au constituit pînă nu de mult Coșbuc și chiar Alecsandri, considerați de unii vetuști, depășiți, ignorîndu-se nu numai orice perspectivă istorică, rolul important pe care l-au avut în epocă, dar chiar valoarea intrinsecă a operei lor. Nu știu cît de demn de crezare poate fi un critic care pretinde a „priza" poezia lui Ion Barbu sau Blaga, dar tresare ofuscat de prea multa simplitate, de prea multa claritate a poemelor lui Coșbuc. Într-un articol intitulat „Insemnări despre valoarea poetică", Alexandru Philippide, comparînd două poezii total diferite ca factură lirică, „Nunta Zamfirei" a lui Coșbuc și „Riga Crypto și Lápona Enigel" de Ion Barbu, scria referindu-se la posibilitatea ivirii unei atitudini exclusiviste față de una din ele: „Să facem din (...) preferințe o ierarhie de valori? Ne-am păcăli chiar pe noi înșine dacă am opta cu hotărîre pentru una sau alta. Să ne păstrăm mai bine libertatea și să le privim pe toate deopotrivă și la vremea lor. Să ne ferim cînd judecăm o poezie de intransigența atitudinilor exclusiviste".

În evaluarea operei scriitorilor clasici asemenea atitudini sînt neavenite. În cele mai benigne cazuri ele pot duce uneori la insistente suprasolicitări care rarefiază, simplifică nepermis peisajul literaturii, reducîndu-l la cîteva preferințe. Ineditul poate ispiti uneori în mod firesc zelul criticii însă, nu o dată, acesta se dovedește capricios. Autori prea puțin comentați într-o vreme, ca Matei Caragiale, Ion Pillat, Blaga, Ion Barbu, Dan Botta, Voiculescu au fost realmente acaparați dintr-o dată de critică, receptivă la noutate, dar tot atît de brusc abandonați sau în orice caz, în prezent, destul de sporadic abordați. Oscilații de felul acesta demonstrează că nu întotdeauna critica e ferită de fenomenul modei. Comentarea unor scriitori de talia lui Iorga sau Sadoveanu, a lui Rebreanu sau Camil Petrescu, a lui Arghezi, Blaga sau Ion Barbu, Bacovia sau Goga nu se poate limita la durata unui singur an ca un spectacol într-un repertoriu teatral; ea nu presupune un șir de reprezentații, respectiv de interpretări critice, după care se trece la un alt subiect. Nemaivorbind de Eminescu, redescoperit doar cu prilejul aniversărilor, de strălucita generație a pașoptiștilor, de înțelepții cronicari, de cititorii romanului nostru, sau ai teatrului, ori chiar de marii clasici Caragiale, Creangă, Slavici, analizați destul de sporadic și nu întotdeauna în esența operei lor, astăzi atît de răspîndită și la îndemîna cititorului.

Scriitorii noștri clasici, de asemenea mărime, nu trebuie să se **poarte,** ci opera lor să constituie în permanență obiectul atenției criticii, putînd fi luată mereu, firește în mod judicios, ca punct de referință și de comparație în analiza fenomenului literar curent. Cu atît mai mult cu cît acesta nu descinde cu precădere din alte literaturi — cum, cu o căutată subtilitate, mai lasă a se bănui cîte un cronicar, invocînd în mod gratuit și excesiv modele străine în explicarea creației vreunui prozator actual — ci din trunchiul tradiției noastre literare, organic și unitar constituită. Uneori, această lipsă de raportare la scriitorii noștri fundamentali poate influența defavorabil îndrumarea și apropierea tinerilor autori față de valorile perene ale culturii naționale. Și nu în mai mică măsură pe cititor. Asemenea inconsecvențe critice derutează, facilitînd provizoratul într-un domeniu care, dimpotrivă, reclamă rigoarea judecății, respectarea ierarhiei valorilor.

Este mai mult decît o datorie a criticii consemnarea sistematică, cu discernămînt, mereu reînnoită din felurite unghiuri și perspective în presa literară a unor asemenea opere și a autorilor lor care au contribuit prin scris, într-o măsură covîrșitoare, la făurirea culturii noastre naționale, la afirmarea idealurilor de progres ale poporului, la exprimarea artistică a gîndirii și sensibilității sale. Și, nu o dată, nu numai prin scris, dar chiar prin fapta lor au ajutat, asemenea scriitorilor pașoptiști, la implinirea unor arzătoare deziderate naționale, în pofida oricăror opreliști și vitregii ale timpului, fiind alături de cele mai înaintate forțe sociale ale epocii. Scrisul lor degajă și azi o vibrație profundă, o respirație ardentă, tumultuoasă aidoma pulsului neabătut și de nestins al ființei noastre naționale pe care o exprimă, dînd un exemplu de patriotism. Desferecînd comorile de sensuri care dăinuiesc în operele lor, critica nu poate face abstracție de acest spirit adînc ce le animă, în care recunoaștem atașamentul profund al acestor creatori față de patrie și destinul ei. **Educația clasică a cititorilor prin critică poate astfel căpăta o implinire mai profundă,** către care revistele literare pot și merită nu numai să tindă, dar și s-o realizeze printr-o continuă și sporită străduință.

Adrian ANGHELESCU

puncte de vedere

cinema

● **Dragoste la Las Vegas:** PATRIA — 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21, BUCUREȘTI — 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 17; 19; 21.

● **Comisarul X și banda „Trei cîini verzi":** SALA PALATULUI — 17,15 (seria de bilete — 2935); 20,15 (seria de bilete — 2936). REPUBLICA — 8,30; 10,30; 12,30; 14,30; 16,30; 19; 21,15, STADIONUL DINAMO — 20,30.

● **Noaptea generalilor** (ambele serii): FAVORIT — 10,30; 14; 17; 20, GRĂDINA DOINA — 20,30.

● **Operațiunea Belgrad:** VICTORIA — 8,45; 10,45; 12,45; 14,45; 16,45; 18,45; 20,45.

● **Aruncați banca în aer:** FESTIVAL — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21, FEROVIAR — 9—15,45 în continuare; 18,15; 21, EXCELSIOR — 10,15; 12,30; 14,45; 17,15; 20, MELODIA — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30, MODERN — 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21, FLAMURA — 9—13,30 în continuare; 16; 18,15; 20,30.

● **Singeroasa nuntă macedoneană:** LUCEAFĂRUL — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45, GRĂDINA EXPOZIȚIA — 20,30.

● **Neîmblînzita Angelica:** GRIVIȚA — 9—13,30 în continuare; 16; 18,15; 20,30, ARTA — 9,15; 16,30 în continuare; 18,30, la grădină — 20,30, GRĂDINA FESTIVAL — 20,30.

● **La dolce vita:** CENTRAL — 9,30; 13; 16,30; 20, FLOREASCA — 9; 12,15; 16; 19,30.

● **„Armata Codobaturilor" din nou în luptă:** LUMINA — 9,15—16,15 în continuare; 18.45; 20,45.

● **Program pentru copii:** DOINA — 9; 10.

● **Alexandru cel fericit:** DOINA — 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30, BUCEGI — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; la grădină — 20,30, AURORA — 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18; 20,15, la grădină — 20,30.

● **Ziaristul:** UNION — 18.

● **Anul trecut la Marienbad:** UNION — 15,30.

● **Aventurile lui Tom Sawyer; Moartea lui Joe Indianul; program de filme documentare:** TIMPURI NOI — 9—21 în continuare.

● **Pentru încă puțini dolari:** ÎNFRĂȚIREA ÎNTRE POPOARE — 15,15; 17,45; 20.

● **Adio, Gringo:** BUZEȘTI 15,30, la grădină — 20,30, VIITORUL — 15,30; 18.

● **Căsătorie pripită?:** VIITORUL — 20,30.

● **Valea albinelor:** BUZEȘTI — 18.

● **Tarzan, omul junglei:** DACIA — 8,30—16,30 în continuare; 18,30; 20,45, MOȘILOR — 15,30, la grădină — 20,15, MUNCA — 16; 18.

● **Lovitură puternică:** MUNCA — 20.

● **Lady Macbeth din Siberia:** MOȘILOR — 18.

● **Rio Bravo:** UNIREA — 15; 18.

● **Ierburi amare:** GRĂDINA UNIREA — 20,30.

● **Asasinatul s-a comis luni:** LIRA — 15,30; 18, la grădină — 20,30.

● **Pe urmele șoimului:** DRUMUL SĂRII — 15; 17,30, 20.

● **Becket:** FERENTARI — 15,30; 19

● **Comedianții:** GIULEȘTI — 15,30; 19, RAHOVA — 15,30; 19, la grădină — 20,30.

● **Vremuri minunate la Spessarti:** COTROCENI — 15,30.

● **Incotro, omule?** (ambele serii): COTROCENI — 18.

● **A trăi pentru a trăi:** VOLGA — 8,30—15,45 în continuare; 18; 20,30.

● **Străin în casă:** GLORIA — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30, TOMIS — 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15, la grădină — 20,30.

● **Prințul negru:** MIORIȚA — 9—15,45 în continuare; 18; 20,30.

● **În umbra coltului:** POPULAR — 15,30; 18, PROGRESUL — 15,30; 18, GRĂDINA PROGRESUL-PARC — 20,30.

teatre

● **Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra"** (la Teatrul de vară „Herăstrău"): **D-ale carnavalului** — 20,30.

● **Ansamblul folcloric „Perinița"** (în sala Teatrului „C. I. Nottara"): **Perinița mea** — 19.

tv

PROGRAMUL I

17,30 — Buletin de știri. 17,35 — Lumea copiilor. Muzicanții veseli — adaptare după Frații Grimm. 17,55 — Lanterna magică. Filmele „Urîtul" și „Puiul de elefant". 18,15 — Teatru școlar. „Asklepios și Hippolit" de Dan Tărchilă. 19,00 — Cheia orașului. Prezentarea concursului „Cheia orașului" organizat de redacția de tineret a Televiziunii și Biroul de turism pentru tineret al C.C. al U.T.C., în cinstea celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român și a celei de-a 25-a aniversări a eliberării patriei. 19,15 — „La volan" — emisiune pentru automobiliști. 19,30 — Telejurnalul de seară ● Buletin meteorologic. 19,45 — Congresul al X-lea al P.C.R. Cu carul de reportaj în țară. Aveți legătura cu... Cluj. 20,15 — Tele-enciclopedia. În cuprins: ● A.D.N. ● Alargada ● Petrolier. 21,15 — Monografii contemporane. Un timp pentru altă baladă. Film realizat de Horia Vasiloni. 21,35 — Actorii cîntă. Emisiune muzical-coregrafică. Își dau concursul: Magda Popovici, Mihaela Balaban, Jeanine Stavarache, Angela Iurcenco, Dinu Cezar, Bojidar Petrov, Anca Popescu, Daniela Bojescu. Acompaniază formația Savoy. Coregrafia Ion Alexe. 22,15 — Film serial. Comisarul Maigret. 23,05 — Telejurnalul de noapte. 23,10 — Publicitate ● Buletin meteorologic. 23,15 — Melodii lăutărești... „La Bolta rece". Transmisiune în direct de la Iași. 23,30 — Închiderea emisiunii programului I.

PROGRAMUL II

19,30 — Telejurnalul de seară ● Buletin meteorologic. 20.00 — Congresul al X-lea al P.C.R. Cu carul de reportaj în țară: Aveți legătura cu... Cluj. 20,15 — Trei melodii pe săptămînă. Muzică ușoară românească în primă audiție. Prezintă Elly Roman. Interpretează Luigi Ionescu. 20,25 — Desene animate. 20,40 — Recital de sîmbătă seara. Pianistul Corneliu Gheorghiu. 21,00 — Tele-cinemateca umorului cu Ben Turpin. 21,15 — Roman-foileton: „Lunga vară fierbinte". 22,05 — Închiderea emisiunii programului II.

Comisarul X și banda „Trei cîini verzi"

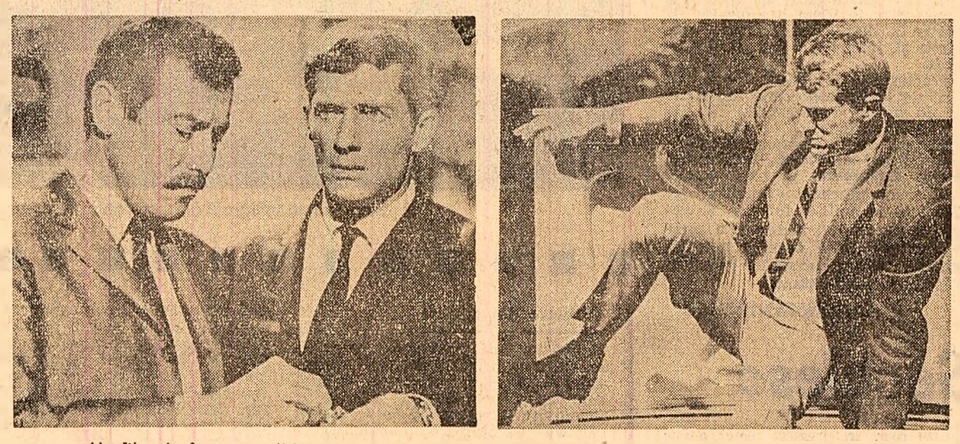

Un film de factură polițistă, coproducție R. F. a Germaniei — Franța — Liban — R. P. Ungară, în regia lui Rudolf Zehetgruber. Interpreți: Tony Kendall, Olly Schoberova și alții.

Mediul cel mai prielnic pentru „floarea numită ARTĂ"

(Urmare din pag. I)

murite față de acest popor atît de greu încercat în istoria lui milenară.

Transpare prin fiecare cuvînt, prin fiecare cifră și procent, așezate cuminte și metodic în șiruri ordonate, responsabilitatea partidului, a conducătorilor lui, față de destinele națiunii noastre socialiste, voința neclintită de a lupta neabătut pentru ridicarea ei pe treptele cele mai înalte ale civilizației, culturii și orînduirii sociale. Și mă gîndesc că, în ultimă instanță, și arta este tot o problemă de patriotism, pentru că ea conduce la înnobilarea simțirii și gîndirii, ea ajută la modelarea sufletelor — adică la formarea acelui tip de om superior din punct de vedere etic și intelectual în care să fie însumate trăsăturile cele mai de preț ce formează trăinicia, chintesența unei națiuni.

Uneori, prinși de aspectele pur tehnice ale profesiei, sau furați de cine știe ce probleme de moment, uităm, din păcate, acest adevăr elementar. Ce altceva decît sentimentul adînc patriotic a însuflețit în momentele grele pe cei ce au pus pietrele de temelie ale artei lirice și coregrafice românești? Ce altceva decît dragostea față de poporul său îl făcea pe George Stephănescu nu numai să-și dăruiască talentul, cunoștințele și timpul pentru întemeierea Operei Române, dar să-și cheltuiască și întreaga avere în acest scop? Mă gîndesc deseori și la acei artiști mari din perioada începuturilor operei, artiști care, paradoxal, au devenit celebri și de nevoie — pentru că neavînd posibilitatea să cînte în țară erau obligați să-și încerce norocul în altă parte! O Elena Teodorini, un Popovici-Bayreuth, o Darclée, un Giovanni Dimitrescu sau un Grigore Gabrielescu — atîtea celebrități mondiale — reale! — care nu și-au rupt niciodată legăturile cu cei de acasă. Pentru a veni în fiecare an la București ei renunțau la contracte avantajoase și cheltuiau din ce agoniseau în străinătate pentru a suplini lipsa de înțelegere a autorităților și a ajuta pe cei rămași în țară să întrețină flacăra operei... Mă gîndesc la George Enescu, geniul muzicii noastre, care nu se simțea dezonorat să colinde prin orășele neînsemnate din toată țara cu vioara lui.

Și iată că, vrînd nevrînd, prin asociație de idei, sau mai bine zis, prin contrast, îmi vine în minte o întrebare. Dacă pe atunci, în acele condiții grele, marii noștri artiști erau capabili de asemenea gesturi, cum e posibil ca astăzi, artiști care pentru a se forma și lansa nu au avut nevoie decît de talent și de muncă — fiind scutiți, datorită organizării sociale din țara noastră, de problemele materiale penibile ce constituiau înainte vreme piedici aproape de neînvins — cum e posibil ca asemenea artiști să nu mai apară aproape deloc timp de stagiuni întregi pe scena teatrului unde sînt încadrați?

Mai presus de aspectele organizatorice și administrative privind obligațiile soliștilor față de instituție, ce se cer elucidate, este dorința publicului de a-i vedea pe artiștii noștri — de ale căror succese se bucură și se mîndresc — mai des în spectacolele din țară — și sînt convins că această dorință va găsi ecou în conștiința și în inimile lor de artiști.

Menirea educativă a operei nu se rezumă doar la cultivarea estetic-muzicală a spectatorului. Geniul operei este un gen teatral, iar teatrul presupune vehicularea unor idei exprimate în cuvinte. E adevărat că în operă cuvintele sînt cîntate, dar aceasta nu schimbă caracterul lor fundamental, de a exprima inteligibil un conținut concret. Pentru ca scopul să fie atins spectatorul trebuie să înțeleagă ce se petrece pe scenă, în ce constau frămîntările sufletești ale personajelor, dilemele, întrebările, confruntările lor. De aceea au fost traduse libretele, de aceea în conservatoarele și în teatrele noastre muzicale se pune atîta accent pe „dicțiune" și pe „frazare"... Cu atît mai de neînțeles apare tendința unor cîntăreți de a cînta operele numai în limba originală în care au fost scrise. Desigur, reprezentațiile în limba originală își au rostul și importanța lor în anumite împrejurări deosebite ca festivaluri internaționale, turnee peste hotare, spectacole cu artiști străini — dar principalul scop al teatrului și al artistului, consider că trebuie să fie acela de a se adresa publicului său de zi cu zi, în limba noastră românească.

...Bogăția de gînduri, de sugestii și de propuneri pe care ni le inspiră Tezele și Directivele Congresului al X-lea al partidului este imensă... ea merge pînă la domeniul viselor — realizabile!...

Repartizarea în producție a absolvenților promoției 1969

Comisiile de repartizare a absolvenților din promoția 1969 a universităților și institutelor tehnice și-au încheiat lucrările. Timp de 10 zile — între 25 iunie și 4 iulie — ele au oferit celor aproape 18 000 de tineri ingineri, economiști, agronomi, profesori și alți specialiști posibilitatea de a-și alege un loc de muncă potrivit pregătirii și aptitudinilor lor și în concordanță cu rezultatele dobîndite la învățătură și în activitatea practică. Mai bine de 6 000 de ingineri au fost repartizați în mari uzine și întreprinderi industriale, aproape 1 600 de agronomi în cooperative agricole de producție, întreprinderi agricole de stat și în institute de cercetări științifice, 6 700 de tineri profesori în școli generale și licee etc.

Repartizarea s-a făcut pe baza alegerii nominale a posturilor incluse în listele publicate de facultăți cu cîteva zile înainte, în ordinea mediilor obținute de absolvenți.

(Agerpres)

„O artistă de mare viitor"

După cum s-a mai anunțat, tînăra violonistă Silvia Marcovici a cîștigat premiul al doilea la recentul concurs Marguerite Long-Jacques Thibaud (premiul I nu a fost acordat). În legătură cu remarcabilul succes al tinerei noastre interprete, cunoscutul critic muzical francez Marc Pincherle, autorul cărții **„În lumea virtuozilor"**, semnatarul cronicii de specialitate din săptămînalul parizian „Nouvelles Littéraires", referindu-se la rezultatele acestui concurs, disciplina „vioară", a afirmat: **„Premiul al doilea a recompensat în același timp o artistă de mare viitor, dacă vor fi cultivate calitățile sale. Această tînără româncă de 17 ani, Silvia Marcovici, are toate calitățile pentru reușită: un admirabil sunet, încărcat pentru moment de un vibrato prea bogat, o tehnică virtuoasă și sigură, o frazare inteligentă și elocventă".**

NOTE DE LECTURĂ

Trei cărți de poezie

Mihai Negulescu:

BALANSE DE ZODII

Se regăsește, în acest ultim volum de versuri al lui Mihai Negulescu, **Balans de Zodii,** o bună parte din substanța poetică atît de consecvent cultivată și atît de amplu desfășurată în trecutele sale cărți, în mod cu totul deosebit în „Ceramică regăsită", unde multe dintre constantele esențiale ale liricii sale, ca sentimentul naturii și al patriei, atracția copilăriei și a locurilor natale, incursiunea în valorile durabile ale trecutului istoric, în legendă și mit, sînt transpuse cu aceeași remarcabilă frumusețe izvorîtă din pasiunea durabilă a poetului sensibilizat de conștiința finalității actului artistic. Poetul ce odinioară exalta romantic încearcă acum un sentiment complex, izvorît dintr-o înțelegere dialectică a devenirii. Poezia pămîntului, colorar și pisc al creației lui Mihai Negulescu, zonă în care sensibilitatea poetică se întîlnește fericit cu conștiința civică a poetului, devine un imens simbol al trăirilor, un amplu cînt adus rodirii continue, bogăției naturale și împlinirii umane. În lirica lui Mihai Negulescu întrepătrunderea dintre poezia naturii și cea a patriei se realizează organic în structuri bine definite, complimentate reciproc. Poetul a parcurs, în evoluția sa, un neîntrerupt proces de interiorizare, de la clamarea romantică, la meditația gravă, desprinsă din certitudinea împlinirilor: „Pămînt de doruri, cer înmugurit / din amintirea ochilor, în jertfe, / cînd munți în miezul iernilor nasc mit / și imnuri peale codrilor vertebre/ /. Pămînt nuntit, în inimă legat / tot mai adînc de-o negrăită povîrnire / în neclintirea ta mă legi bărbat, / de soare platoșă îmi dai la încolțire" (Țară de imn). În acest volum, poetul se întoarce mereu la pămîntul țării de azi, la codru, munți și cîmpii cu aceeași neistovită chemare cu care în volumele anterioare se regăsea în semnele lăsate de înaintași. Poetul nu este un simplu peisagist, un imagist terestru ci unul dominat de starea de veghe, de încîntarea sufletului în fața bogății și istoriei acestui pămînt. În alte poezii calmul vegetal al rodului, ajuns în pîrgă sub solara lumină tomnatecă, deșteaptă senzația armoniei cosmice, neîntrerupta devenire naturală. Poetul rămîne un meditativ, preocupat mai mult de sesizarea unor semnificații de cunoaștere în care culoarea și verbul sonor sînt constrînse să definească stările poetice cele mai variate. Dacă se poate spune că poetul învestighează noi zone lirice, adeseori cu real succes, tocmai aici se întrevede și partea cea mai labilă a creației, izvorîtă îndeosebi din poeziile ocazionate de călătoriile sale. Poezii ca „Venus din Milo", „Sixtină", „Ceramică de Saxa" sau „Măștile Giocondei" rămîn la impresii fugare, care diluează substanța cărții, conferindu-i o aură facilă de varietate, cu consecințe evidente asupra unității artistice. La acestea se adaugă unele opacități stilistice și prețiozități ce puteau fi înlăturate printr-o mai insistentă operație de cizelare a versului.

Recentul volum „Balans de Zodii", mai puțin unitar decît „Ceramică regăsită", demonstrează însă mai evident preocupările de a nuanța artistic valențele cuvîntului și totodată încearcă o restructurare inedită a creației poetice printr-o investigare mai accentuată a vieții cotidiene, implantată într-o realitate durabilă, sensibilă la noile valori umane ce se afirmă cu vigoare în anii noștri. Sonurile limpezi, cu rezonanțe vechi de bucium și codru, culorile luminoase, delicate, desprinse din paleta cromatică a frescelor noastre, atitudinea mereu tînără, viguroasă în fața vieții, optimismul discret dar convingător, fac din creația lui Mihai Negulescu — ajunsă la momentul de răscruce al echilibrării patosului romantic cu stările calme, dar adînci, ale înțelegerii clasice — o mărturie vie a legăturii trainice care se stabilește între memoria acestui pămînt și oamenii zilelor noastre, făuritori ai unui tezaur de frumusețe inestimabile și poezie.

Teohar Mihadaș:

REMINISCENȚE

Poezia lui Teohar Mihadaș, cultivînd versul bine cadențat, se plasează în tradiția baladescă anunțată încă din volumul de debut „Țărîna serilor". Poetul cîntă îndeosebi un trecut străvechi înscris în sanctuarele de piatră sau neliniștea căutării neistovite a adevărurilor universale. Gestul creator de cuprindere în vaste panorame a timpului istoric se concretizează prin desprinderea din legende și din urmele de piatră a continuității civilizațiilor, a durabilității ei peste vreme. Poetul se întoarce neîncetat, cu aceeași nedisimulată mîndrie, la vatră, încercînd să distileze esențele primare ale ethosului românesc.

La fel de sensibil se dovedește poetul acolo unde vigoarea lirică, simbolizată fără multă căutare, imprimă imaginii poetice cursivitatea firească, în stare să nuanțeze admirabil un peisaj abstract: „Vino soare, și-mi îngînă / Țara Dimineții! / Ninse rîpi ca-ntr-o nelume, / Munți suiți în slăvi, semeții! / / Du-se-n codrii să te cheme, / Apele, brățări cu steme; / Cingători cu reci paftale / Curmezișurilor tale / / Nenuntite văi de aur, / Însoritul meu coclaur! / Văi de Tine fermecate, / De mari pajări apărate" (Orizont natal).

De o bogăție metaforică remarcabilă, structurată în imagini cuprinzătoare, organic integrate unei viziuni dialectice, lirica lui T. Mihadaș, generoasă mesageră a unor gînduri elevate, de nobilă semnificație umană, deși nu se înalță mult deasupra valorii debutului, se înscrie în peisajul literar actual ca o încercare meritorie de a restitui genului baladesc cult vigoarea și profunzimea, capacitatea artistică de a cuprinde mari momente ale omenirii.

Poate o mai pregnantă limpezire a universului poetic investigat, ca și depășirea unui imagism prea intelectualizat, va facilita poetului o mai personală afirmare a posibilităților sale creatoare, realizarea lor plenară.

Emil VASILESCU

Matei Călinescu:

SEMN

Simplitatea cu care Matei Călinescu își rostește discursul liric, refuzul de a se abandona gratuităților metaforice epatante dar mult prea adeseori vane pentru a nu fi suspectate de facila abilitate a unui artizan obișnuit, precum și tonul grav determinat de o permanentă angajare morală, dau unitate și profil distinct cărții sale. Forța de seducție pe care o exercită atmosfera liricii lui Matei Călinescu se realizează din tandra neliniște a contemplației devenirii proprii pe coordonatele devenirii universale.

Ciclul **„Intîlniri de seamă"** se deschide cu o suită de poeme scurte, avînd în nucleul central căutarea personalității, definirea imaginii proprii autorului, autocunoașterea. Procedeul utilizat și care, de altfel, revine pe parcursul întregului volum, este acela al ipostazierii structurii poetului într-un alter ego, un dublu al cărui nume îl șuieră vîntul („Uve Uve, Uve!"). Acesta pare a fi absorbit într-un colocviu cu elementele naturale, cu stihiile materiei care, treptat, se echilibrează într-o sinteză diafană, spirituală, sugerată de necontenita mișcare a vîntului, miraj al perfecțiunii căutîndu-și un nume: „Prima oară l-am întîlnit / pe cînd eram copil, / mă urcasem într-un copac / și așteptam să fiu ramură, / să mi se așeze păsări pe mîini, / îmi așterneam sufletul / pe frunzele nemișcate — / apoi a venit vîntul / și cineva mă aștepta jos, / vîntul șuiera un nume: / Uve, Uve, Uve! / / poate așa îl chema". Alter egoul își inițiază parteneral care i-a dat naștere nu în vreo magie spectaculoasă (și cu atît mai sterilă și zadarnică), ci în știința de a se supune formelor concrete ale lumii și care, de fapt, aduc bogăția infinită a sufletului omenesc.

Această căutare plină de febră a ființei proprii și fixarea ei în structura materială, vie, a lumii se realizează în poezia lui Matei Călinescu pe o tonalitate ușor nostalgică, de clavecin, care impune o reculeasă tăcere pentru a fi auzită. Versurile încearcă să exprime și să realizeze un ideal de redescoperire a adevărurilor simple și prin aceasta, de reîntoarcere la bucuria la fel de simplă a vieții naturale. Ele se bazează pe o tehnică a nuanței pe care Matei Călinescu o stăpînește intim, fără aerul livresc la care te-ai putea aștepta de la un autor obișnuit să trăiască printre concepte (ne referim la reputația sa de critic și eseist literar). Ciclurile următoare ale volumului refac același itinerar ideal. Procedeul constă în aducerea, în prezent, în clipa trăită, a unui trecut strălucitor și tandru, iar efectul acestui mijloc de a-și restitui sicși o viață trăită este acela că ne aflăm în fața unor elegii cu nervurile delicate, dar nu mai puțin ferme în izvoarele lor profunde. În felul acesta, lauda vieții, a mișcării perpetue capătă aspectul unui ritual căruia poetul i se consacră integral cu imaginea sa trecută, luminînd un prezent definitoriu pentru imaginea sa viitoare.

Dan LAURENȚIU

Replica prezentului socialist

CUM TRĂIESC ȚĂRANII LA 12 KM DE BUCUREȘTI

Pe urmele unui reportaj publicat în „Scînteia“ din 7 martie 1945

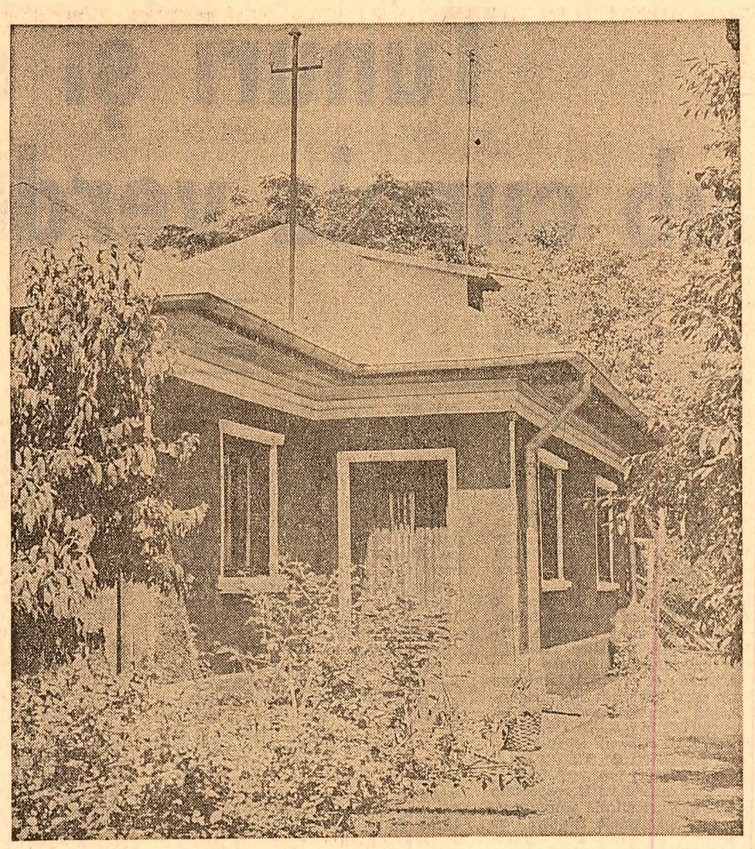

„Țăranii trăiesc ca în vizuină“, scria, observînd realitățile, reporterul anului 1945. Sosiți la Buciumeni după un sfert de veac (întîmplător, cu același fotoreporter), în fața aparatului s-au deschis imagini total diferite. Cea mai mare parte a caselor din Buciumeni au această înfățișare.

de Eugen FLORESCU

...Pagina stătea în fața mea, purtînd în fila și culoarea ei vîrsta unui sfert de veac. Privind-o, dar mai ales citindu-i titlurile, articolele, reportajele îndeplineam, practic, actul unui scafandru coborîtor în Timp. Stăteam la o fereastră a Casei Scînteii, dincolo de geam se desfășura panorama bulevardului ce duce, pe sub Arcul de Triumf, spre inima Bucureștiului, a orașului de astăzi, cu respirația lui mîndră și demnă — cum o caracterizează adesea unii oaspeți străini — iar în fața mea, sub ochii mei, se afla totodată pagina întîi a „Scînteii“ din 7 martie 1945 : mii și mii de oameni ieșiți în stradă, din uzine, de pe ogoare, din instituții în sprijinul politicii Partidului Comunist Român care avea să opereze o fundamentală prefacere a destinelor țării, a vieții poporului. Războiul încă nu se terminase și oamenii își dădeau seama cu o mare limpezime de greutățile în fața cărora se aflau la acest început. Mai erau încă, aici, explozii. Și rămăsese, de pe urma tuturor celor ce trecuseră peste țară, multă sărăcie...

...Pagina stătea, deci, în fața mea ca o măsură în Timp a unui drum devenit istorie. Iată, aleg un exemplu : satul **Buciumeni**, aflat la numai 12 km de București. Cum trăiau țăranii **atunci** aici ? Care era situația lor ? Sînt întrebări pe care și le pusese unul dintre reporterii paginii din martie 1945.

...„Satul Buciumeni este un sat model. Dar nu în felul acelor modele de expoziții, ci model al mizeriei, al vieții de cîine la care moșierimea a adus pe țăranii români...“

...„E duminică, dar oamenii n-au sărbătoare, căci foamea nu știe de sărbătoare“ — scria reporterul anului 1945, și ca să-i cred cuvintele — devenite pentru noi, cei mai tineri, care n-am învățat decît din cartea de istorie cuvîntul „robi“, aproape incredibile — a fost nevoie să privesc din nou fotografiile.

...„În case e un frig crîncen, ferestrele sînt lipite cu hîrtie, iar în puținele case mai cu stare lumina opaițului licărește în aburii prin care abia zărești oamenii grămădiți claie peste grămadă. Satul nu are garduri, nu are grajduri, orice bucată de lemn a fost arsă. Din cînd în cînd cîte un copil în zdrențe, descult, fuge pe uliță să împrumute cîte ceva de la un vecin. Țăranii trăiesc ca în vizuină. Mizeria, foamea, molimile îi seceră cu zecile.“

Imagini pe care, citindu-le azi, după 25 de ani, ești tentat din capul locului să le refuzi. Imagini care intrigă. Imagini pentru noi neverosimile.

În poarta conacului, la „palat“, administratorul Molnar (ah, cît de bine îl țin minte țăranii și azi !) se arătase „foarte necăjit de tulburarea cauzată de noua situație de la 23 August“. Sosirea reporterilor comuniști îl surprinsese ; a început să țipe la oameni ca să facă focul prin case, fie și cu bălegar ; le ordona să tacă, să-și ascundă sărăcia. Dar sărăcia se putea învălui în vorbe ? Printr-o fereastră, într-o cameră încuiată se vedea un copil legat de pat. Mama era plecată la muncă. **„Într-o cameră cu două paturi** — nota reporterul sub ochii administratorului — **pe paie, trăiesc Gh. Badea și soția sa Zinca** cu 5 copii. **Dintre aceștia, trei copii sînt pe jumătate îmbrăcați în zdrențe. Un copil de 12 ani muncește pe gratis pentru boier“.**

Deci, un copil legat de pat. Altul care (la 12 ani !) muncea pe gratis. Frig, sărăcie. Și țipetele și biciușca administratorului. Va înțelege oricine de ce m-am urcat în mașină și am demarat spre Buciumeni...

NOUL „MODEL“ BUCIUMENI

Ceea ce a schimbat „modelul“ de sărăcie buciumenean nu este, cum s-ar putea crede, deschiderea porților orașului, „evadarea“ spre Capitală, deși mulți lucrează acum în București, ci ofensiva urbanismului spre Buciumeni.

De 25 de ani, sub conducerea Partidului Comunist, se desfășoară în România un uriaș efort de ridicare materială a întregii țări : au înflorit orașele, țara s-a populat cu peisaje industriale care ne sporesc puterea și demnitatea, iar o dată cu ele, ca niște mîndre grădini, urmează același ritm de evoluție, satele. Ele sînt chemate și sprijinite intens —pe drumul progresului economic și social — de către partid și statul socialist prin proiectele de omogenizare a posibilităților de trai ale oamenilor, de dispariție treptată a diferențelor dintre sat și oraș, principiu afirmat cu consecvență și în recentele Teze ale Congresului al X-lea. Iată, în cazul de față, fostul sat are acum întreprinderile sale — „Uzinele chimice Buciumeni“, secție a Uzinei chimice „9 Mai“-București, și cooperativa „Arta meșteșugarilor“, cu cîteva secții (artizanat, marochinărie etc.) în care lucrează cîteva sute de locuitori ai satului. Iar la doi pași de ei — la Buftea — se află Studioul Cinematografic, Fabrica de vată, Fabrica de conserve și Fabrica de ambalaje metalice. Satul însuși a devenit component al **orașului Buftea**, denumit așa ca urmare a Hotărîrii Consiliului de Miniștri din 28 mai 1968.

Pe teritoriul noului satelit al Bucureștiului, în care se includ și Buciumenii, se obține anual o producție industrială (chimică, alimentară, cinematografică, a materialelor de construcții etc.) valorînd peste 600 milioane lei. Comuna devenită oraș are azi 5 școli generale, 5 grădinițe, o creșă, un liceu și un grup profesional energetic, înființat anul trecut. Pe raza teritorială circumscrisă de Buftea lucrează 18 medici și 30 cadre medii sanitare la o populație de 10 000 de persoane. Un milion șaptesute cincizeci de mii de lei au fost oferiți anul trecut de statul socialist pentru sănătatea acestor oameni. (Tudor Tatu, băiatul Zincăi, îmi spunea că și-a **corectat privirea** — cuvintele sînt ale lui — la Coltea, căci „se născuse cu strabism“ și „nu l-a costat nimic, fiindcă a avut adeverință de la serviciu“...). Lui, și celorlalți, tot așa de tineri, care n-au apucat **alte** vremuri, merită să le recitim din reportajul anului 1945 : la Buciumeni, „țăranii trăiesc ca-n vizuină. Mizeria, foamea, molimile îi seceră cu zecile“. Ceea ce părinții lor pot să confirme.

Un cuvînt repetat cu frecvență la Buciumeni mi-a reținut atenția : „dezafectare“. Eufrosina Nistor, fostă argat la boier, azi îngrijitoare la școală, care pornise cu mine prin sat să mă ajute a descoperi niște adrese, mi se plîngea că din cauza „dezafectării“ nu i se mai dă voie, pentru o vreme, să-și facă casă, și cum termenul părea să indice o restrîngere a libertăților cetățeanului, m-am dus la primarul orașului, să-l întreb.

— Nu vă faceți griji, m-a liniștit tovarășul Marius Moraru. „Plîngerea“ e mai mult o alintare, căci devenind oraș, Buftea are acum un plan de sistematizare la studiul căruia se lucrează, și cum o parte din fostul sat Buciumeni va intra într-o zonă cu destinație industrială este firesc să-i amînăm pentru o perioadă pe locuitori cu autorizația de construcție. Pînă ne lămurim bine. Vrem să-i aducem mai spre centru, ceea ce, bineînțeles, le convine. Știm, unii sînt nerăbdători, dar nu se poate face totul cum ai bate din palme...

Să fim sinceri (i-o spunem acum, pe această cale), la fel de „nerăbdător“, dar la alt nivel, ni s-a părut însuși tovarășul Moraru. El ne-a pus la îndemînă cîteva date interesante, care vorbesc despre nivelul de trai al fostelor sate, reunite la un singur centru. Le-am notat :

Anul trecut, prin magazinele de pe raza fostei comune, s-au vîndut „țăranilor orășenizați“ (cum le spune dînsul) 57 700 kg zahăr, confecții valorînd aproape două milioane lei, mobilă de 3 558 000 lei. În total, în Buftea și satele aparținătoare s-au vîndut prin comerțul cooperatist mărfuri de peste 70 de milioane lei, de patru ori mai mult decît în 1960. Și nu trebuie uitat, preciza dînsul, că foarte mulți se aprovizionează și din București — „un drum la Capitală costînd 2 lei“. Extrem de interesantă ni s-a părut constatarea că în ultimii ani la mobilă, de exemplu, ponderea cea mai mare o are nu mobila de bucătărie — cum se întîmpla la început, ea fiind mai ieftină și de trebuință imediată — ci dormitoarele și camerele de zi (fapt verificat de subsemnatul la vizita făcută prin case).

Dar, cum spuneam, însuși tovarășul Moraru nu mi s-a părut a fi scăpat de contaminarea nerăbdării de a apropia, aici, viitorul. Uitînd de replica dată femeii din Buciumeni, mi-a povestit cît de mult doreste conducerea orașului Buftea să primească sprijinul financiar pentru noi realizări gospodărești, dacă se poate imediat.

— Cam ce vă propuneți ? l-am întrebat.

— Citiți lista asta...

Și mi-a dat un tabel cu vreo 60—70 de obiective „strict necesare“, printre care : o piață a orașului, un abator (vechiul nemaifiind suficient, plus lucrări suplimentare de deversare a apelor reziduuale), debarcader, strand, bărci, parking pentru mașini, canalizare, alimentare cu apă, poștă nouă, magazii, mărirea creșei... pînă și o unitate proprie de pompieri !

— Nu-i cam mult, tovarășe președinte, așa, dintr-odată ?

— Dar cum puteți vorbi așa ! Urzicenii n-au mai mulți locuitori decît actualul oraș Buftea...

Un argument, deși povestea cu bătutul din palme merită a fi reținută. Important este însă că și aici, ca peste tot în țară, privirile sînt îndreptate cu perseverență înainte. S-a deschis, prin politica partidului, apetitul pentru civilizație al tuturor locuitorilor acestui pămînt și iată că satele, îndemnate de posibilitățile la îndemîna și experiența celor 25 de ani de viață nouă, au deprins legea bunei gospodăriri, năzuiesc, prin munca lor, la nivelul vieții urbane. O nerăbdare în care stau să se vadă **recoltele bune ale unei politici care are în centrul atenției ei omul — cu nevoile, cu bucuriile și aspirațiile sale, politică ce constituie axul întregii orientări a eforturilor depuse de popor pentru desăvîrșirea construcției socialiste către care ne conduce cu strălucire partidul.**

LA PALAT, PRINTRE „CURTENII“ CU... ȘORȚULEȚE

Era tot o duminică și drumul l-am găsit ușor. La poarta unei case de pe șoseaua București-Pitești două fete ieșite să se odihnească mi-au spus să urmăresc indicatoarele de circulație, „se vede, tovarășe, e un drum cu asfalt, care o ia la dreapta“... Lîngă lac — palatul. În curte, lume multă, ghirlande agățate-n pomi, sărbătoare. Mi s-a părut, de departe, că se programase o celebrare a vremurilor de azi, ori, poate, numai a acelei duminici cu soare și smalț de verdeață în curtea cu falnici copaci, o sărbătoare a oamenilor scăpați pentru totdeauna de fostul stăpîn și de foștii vechili. Și nu s-ar zice că nu era așa, dimpotrivă.

— E sărbătoarea de sfîrșit de an a școlii noastre, mi-a spus cineva.

A școlii ? M-am apropiat de marea de capete și dincolo de cercul de vîrstnici am văzut adunată floarea fragedă a acestui sat — copiii buciumenenilor.

Instinctiv, m-am uitat la picioarele lor : nu era nici unul care să nu poarte încălțări „de fabrică“, ghetuțe de piele. A, ba da, am găsit unul fără încălțări și l-am urmărit. Voiam să discut cu un școlar descult, în sat la Buciumeni, dar cînd m-am uitat mai bine l-am văzut cu sandalele-n mînă : se juca în picioarele goale prin ograda grădinii.

Pe scenă se dădeau premii. O orchestră de mandoline (27, le-am numărat) formată din copiii satului cînta pentru cei ce urcau pe scenă să-și ia cununa și nu cred că am văzut vreodată un învățător de țară ducînd, la sfîrșit, atîta povară de flori cum i-am văzut în ziua aceea pe învățătorii din Buciumeni...

Am stat de vorbă cu doi săteni, aflați mai departe.

— De fapt ce este în curtea asta ? i-am întrebat. Așa, în mod obișnuit.

— Păi nu este școala ? s-au mirat ei.

— Dar înainte ?

— Moșia... În fostul palat e școala... Se vede că nu sînteți de pe-aici...

Le-am spus ce căutam. Le-am vorbit despre reportajul din '45, i-am întrebat dacă nu cunosc familia Badea, copiii lor.

— Cum să nu ! Iată-l pe unul, acolo ; era și maică-sa pe-aici.

Sub un copac stătea, într-adevăr, un tînăr rezemat de-o bicicletă. Mi l-au prezentat. Tudor Tatu (în satul acesta, în chip ciudat, nu se obișnuia pînă azi să se dea întotdeauna copiilor numele taților ci al nașilor) mi-a pomenit despre frații săi — trăiesc toți 5 și sînt toți căsătoriți —, el fiind al 6-lea, născut după '45. Are abia 18 ani.

— Ce faci cu bicicleta ? Lucrezi departe ?

— Nu... Uite aici, lîngă școală, la cooperativa „Arta meșteșugarilor“.

— Atunci de ce ți-ai cumpărat-o ?

— Da' n-am voie și eu să mă plimb ?

I-am arătat reportajul despre familia lui. S-a uitat și a rîs.

— Cel legat de pat trebuie să fi fost Alexandru. Cel ce muncea pe gratis, Ion.

Citea textul de parcă i-aș fi arătat un reportaj din Honolulu — de departe, de parcă nu l-ar fi privit personal.

— Ce fac ei acum ?

— Sandu e tractorist la Șantierul 803 Mihăilești. Ion e tot tractorist, lucrează la I.A.S. Mogoșoaia.

— Cum trăiesc ?

— Au casele lor. Au copii.

Intervine în discuția noastră directorul școlii, Florea Dică.

— Au fost oameni nevoiași, tovarășe. Gîndește-te numai la mama lor, la Zinca : a venit de la starea de robie adevărată și lasă în urma ei 5 copii la casele lor. Iar acesta, cel mai mic, uitați-vă la el, ți-e rușine cu el ? Numai cine a apucat vremurile acelea și a trebuit să ridice o casă de copii știe ce au însemnat posibilitățile create omului după eliberare. Faceți socoteala că în familiile tuturor celor 5 copii ai Zincăi există cel puțin cîte un salariat la stat, în afară de cei ce muncesc aici, în cooperativa agricolă de producție, iar al 6-lea este și el tot salariat, că trei dintre ei au învățat meserii pe cheltuiala statului, că nu-i mai jignește nimeni, că se simt respectați...

Palatul Oteteleșanu nu era dintre cele foarte mari, dar are o poziție excelentă în natura înconjurătoare și am vrut să-l văd. Îndemnat, desigur, mai mult de bucuria pe care-o încerci știind că pe scările pe care se auzeau tropotind cizmele vechilului urcă azi copiii din Buciumeni spre paginile cărții. Tovarășul Florea Dică, actualul „stăpîn“ în calitate de director, mi-a deschis ușile. 262 de elevi (practic toți copiii satului de vîrstă școlară) învață în cele 10 clase, avînd la îndemînă ajutorul a 13 învățători și profesori — cu 11 mai mult decît în 1944 — și a 2 educatoare, căci Buciumenii au azi și grădiniță, tot la palat, cu copii în șorțulețe, cu jucării pe mărimea vîrstei. Școala are laborator de chimie și fizică, are aparat de proiecție cinematografică, are cabinet de geografie-geologie.

— Avem lumină electrică, notați.

— E firesc. De ce să **notez ?**

— Fiindcă pînă în '44 boierul avea un motor cu dinam și cu niște fire pe care le întindea din stîlp în stîlp pînă la șosea, cînd stătea pe-aici sau cînd îi veneau musafiri. Cînd plecau oaspeții, își strîngea firele.

Da, directorul știe ce spune. Jocul cu firele puse și strînse le-a rămas oamenilor, mai mult poate decît orice altă imagine, un simbol. Era, lumina aceea, pentru alții, nu pentru ei. Orașu era aproape, la 12 km, deasupra lui noaptea scînteia o boare miraculoasă, dar lumina nu curgea spre ei. Iar cînd apărea la doi pași, era străină. Nu era a lor.

PREMIU PENTRU ÎNVĂȚĂTURĂ INSTITUIT DE ȚĂRANUL ION OPREA

Fiindcă m-am lăsat tentat să notez cît mai multe informații statistice, cer cititorului permisiunea să încheie acest reportaj cu relatarea unei întîmplări care m-a emoționat, poate, cel mai mult. S-a petrecut în duminica serbării premianților, în curtea fostului palat Oteteleșanu. Erau acolo, alături, două autoturisme cu numere de București, care se pregăteau de plecare. Directorul școlii mi-a făcut cunoștință cu unul dintre proprietari : inginer Nicolae Oprea, cadru didactic la Institutul politehnic-București.

Mi-a spus de ce venise acolo. S-a născut în Buciumeni și a învățat aici. Nu numai dînsul, ci și alți trei frați, toți deveniți ingineri, profesori. Unul dintre ei era plecat în Spania la o consfătuire științifică.

— Veniți la serbarea copiilor din aducere aminte? l-am întrebat pe tovarășul Oprea.

— Nu numai de asta. Am și alt motiv.

Și mi-a povestit acel motiv teribil. Tatăl său, Ion Oprea, țăran ce trăise „într-o opincă și-un papuc“ cum zicea cineva, se gîndise că nu poate închide ochii fără să lase o dovadă a bucuriei lui că și-a văzut copiii crescuți cum nici nu sperase : 4 ingineri, cadre didactice universitare ! Și s-a hotărît să strîngă atîția bani încît, depuși la CEC, să se poată obține o dobîndă anuală de 1 000 de lei care să fie dată premiu celui mai bun elev al școlii din Buciumeni. N-a vrut să le ceară copiilor săi acești bani, a vrut să fie mulțumirea sa. A murit fără a fi apucat să-l vadă pe primul copil premiat, dar începînd de anul trecut acest premiu se acordă. A lăsat la școală o carte de onoare și rugămintea ca fotografia celui mai bun elev să fie trecută acolo, în numele său, an de an. Anișoara Fătu, în 1968, și Ifrim Nicolae, în 1969, copii crescuți aici, la Buciumeni, au fost distinși cu **premiul pentru învățătură** instituit de țăranul Ion Oprea.

...M-am dus să văd „cartea de onoare“ lăsată de acel om care azi nu mai este, fiindcă am intuit în cazul lui indescriptibilele resurse sufletești, nenumăratele capacități și limpezile aspirații spre lumină ale acestui popor, atît de bine înțelese și puse în valoare de Partidul Comunist Român.

Căci ce sînt, altfel, Buciumenii ? Un sat oarecare, cu oameni oarecare, dar al căror destin, material și spiritual, a fost cu fecunditate traversat de douăzeci și cinci de ani de Timp Socialist.

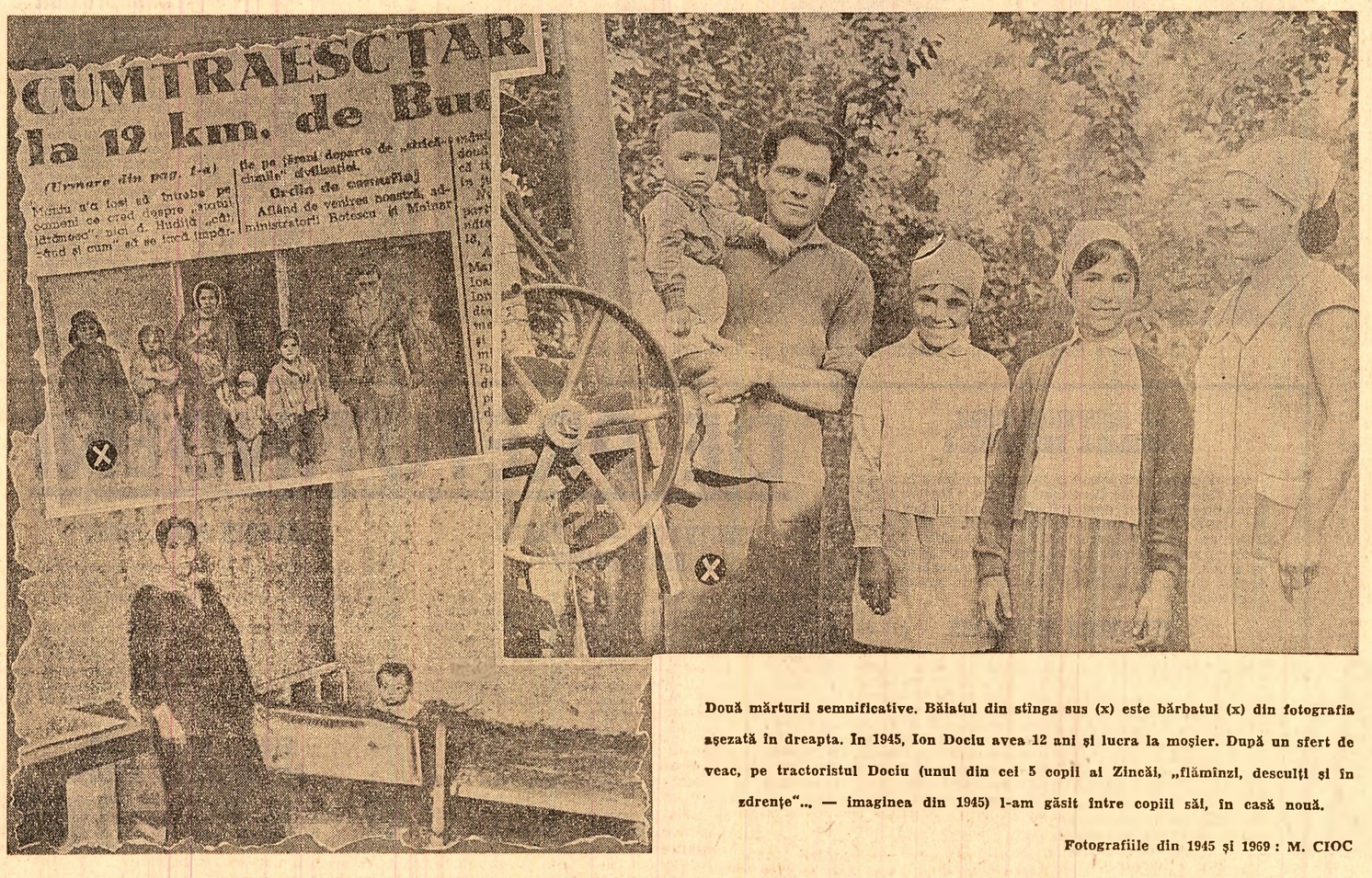

Două mărturii semnificative. Băiatul din stînga sus (x) este bărbatul (x) din fotografia așezată în dreapta. În 1945, Ion Dociu avea 12 ani și lucra la moșier. După un sfert de veac, pe tractoristul Dociu (unul din cei 5 copii ai Zincăi, „flămînzi, desculți și în zdrențe“... — imaginea din 1945) l-am găsit între copiii săi, în casă nouă.

Fotografiile din 1945 și 1969 : M. CIOC

Tunuri și școli sub cupola verde a junglei

Lothar KILLMER,
publicist din R. D. Germană

● Se apropie avioanele de asalt ● Comandantul poliglot ● Tété își descarcă mația ● Fortificațiile au fost zdrobite — tactica trebuie schimbată

Frontiera se află de mult în spatele nostru, ca și luminișul — apărut în pădurea virgină în urma unui bombardament dușman — în care trunchiurile izolate de copaci se ridică acuzator. Pe o cărare îngustă se văd rămășițele acoperite de rugină ale unui autocamion. Sînt vestigii ale uneia din numeroasele lupte dintre trupele colonialiste portugheze și forțele patriotice, ai căror oaspeți am fost timp de cîteva săptămîni. Faptul că aproximativ jumătate din suprafața Guineei zis „portugheze" se află, după cinci ani de luptă armată, sub controlul patrioților, l-am cunoscut încă de acasă. N-am știut însă cum arată această țară, cum trăiesc și luptă oamenii ei.

Coloana în care ne aflăm are o ordine bine stabilită : primii înaintează oamenii ce cară bagajele. Urmează mai mulți luptători înarmați cu puști mitraliere și bazuka — o armă antitanc ; ei protejează coloana împotriva unui eventual atac dezlănțuit din față. Vin apoi oaspeții — un grup de ziariști din R. D. Germană, printre care și autorul acestor rînduri — și însoțitorii lor. Un alt detașament de luptători înarmați încheie șirul. Această ordine va fi respectată și în zilele și săptămînile următoare, în timp ce organismele noastre se vor adapta efortului impus de marșurile lungi, iar ochii noștri — alternanței peisajului : pădure, luminișuri cu cîte un sat — denumit aici tabanca — orezării cu canalele și digurile lor, din cînd în cînd întinderi acoperite cu iarbă înaltă (savane), pîlcuri de palmieri și din nou pădure.

Un popas pe malul rîului Combijang, un afluent al lui Rio Cacine. Pe apă — o pirogă lungă de vreo 15 metri, scobită dintr-un singur trunchi de copac. La început se încarcă muniții ; apoi ne îmbarcăm — circa 20 de oameni. Minată de loviturile puternice ale vîslelor, piroga alunecă în josul apei. Malurile înundate de junglă sînt scăldate de lumina lunii. Din cînd în cînd se aud țipetele unor păsări speriate, sau plescăiturile unor pești mari. Nu se zăresc nici rinoceri, nici crocodili. E trecut de miezul nopții și animalele, care mișună pe malurile rîului în primele ore ale dimineții și pe înserate, s-au retras de mult în culcușurile lor. Iar în depărtare se aude țăcănitul mitralierelor și bubuitul tunurilor fără recul.

Oameni care înfruntă „ploaia de foc"

Au trecut zile. Ne-au devenit familiari cultivatorii de orez în colibele cărora am dormit, protejați de plasele împotriva țînțarilor. Din marele număr al interlocutorilor noștri, ne-a rămas în special întipărit un chip : este negru, ca al tuturor celorlalți, încadrat de o barbă scurtă. Cozorocul cașchetei militare nu ascunde ochii pătrunzători și inteligenți. E Umaru Diallo — ultimul om pe care îl zărim înainte de culcare și — primul — cînd ne trezim din somn. El este unul din comandanții frontului sudic.

...Soarele dogorește nemilos. Poposim în umbra pădurii. Umaru își-a scos centura de care este fixat tocul revolverului său de mare calibru și s-a așezat pe trunchiul unui copac doborît, după ce a postat în jur sentinele.

În sfîrșit, aflăm povestea vieții sale. O poveste pentru noi neobișnuită, tipică totuși pentru cadrele „partido"-ului cum este denumit aici, prescurtat, Partidul African al Independenței din Guineea și Insulele Capului Verde — factorul motor, organizatorul și conducătorul luptei de eliberare atît în partea continentală a țării, cît și pe insule.

— M-am născut în 1939 la Bissau, în familia unui muncitor agricol. Am frecventat patru ani școala elementară și am devenit croitor. Aveam 22 de ani cînd un prieten mi-a făcut cunoștință cu Rafael Barbosa, președintele partido-ului, întemeiat în 1957. Concepțiile sale m-au entuziasmat. La el am găsit o orientare, claritate și, în ce privește drumul nostru în viitor — înțelegerea necesității inevitabile de a pune capăt dominației coloniale portugheze care durează de peste 500 de ani. După scurt timp am început să particip la munca ilegală a partidului, tocmai în perioada valului de arestări, a cărui victimă a devenit și Barbosa. Am fost avertizat din timp de un prieten. Am fugit. Era perioada ploilor. Am străbătut, pe jos, 300 km pînă la frontiera senegaleză. Acolo m-a luat în primire un grup de camarazi, care m-au trimis la Conakry. Am urmat apoi o școală de cadre unde am învățat multe lucruri de care, în trecut, mi-am dat seama doar prin intuiție.

Umaru vorbește portugheza, una din cele șase limbi pe care le cunoaște. El trebuie să facă din cînd în cînd o pauză pentru ca traducătorul să ne poată relata cele spuse. Deasupra capetelor noastre, sărind din copac în copac, trece un grup de maimuțe. Ne dau tircoale fluturi mari, cu un colorit albastru.

— După trei luni de școală, am fost repartizat în armată. Pe frontul de est, în sectorul Medina do Boé, am primit și botezul focului. Dar toate acestea s-au întîmplat de mult...

...E greu de spus ce vîrstă ar putea avea femeia cu tenul măsliniu care, într-o tabără așezată în pădure, ne-a servit cafea, pîine de orez și batate (un soi de cartofi dulci). Are o față netedă, aproape fără riduri. Despre ea au mai scris ziariști străini atunci cînd au arătat că, în regiunile eliberate, comitetele de partid sînt, concomitent, organe ale puterii populare, organe de stat. Din 1967, Carmen Pereira este comisarul politic al frontului sudic, iar din 1966 — responsabilă cu problema asistenței medicale (ea a studiat în U.R.S.S. doi ani medicină) și, în afară de aceasta, mai este membră a Comitetului interregional — cea mai înaltă instanță de partid și administrativă după Comitetul Central.

— În condițiile de aici nu este oare mult prea mult pentru o femeie ? — o întrebăm.

Carmen Pereira rîde.

— Desigur că este cam ieșit din comun. Dar noi vrem să punem capăt trecutului, educăm în așa fel femeile noastre încît ele să devină participante cît mai de răspundere la lupta noastră de eliberare.

...O după-amiază. Adie un vînt răcoros. Pe un platou proaspăt mătu-rat, sub copaci înalți, s-au adunat bărbați și femei, vîrstnici și tineri. Ei s-au așezat pe tulpine de liane sau pe lăzi goale de cartușe. Unii dintre bărbați poartă pantaloni scurți, alții au venit în cămăși lungi pînă la glezne ; femeile sînt îmbrăcate cu rochii din materiale viu colorate sau fuste și bluze. Carmen ne-o prezintă pe Silvaria Mendes — o țărancă din satul Queuel, care în noiembrie 1968 a fost capturată de portughezi și, cu toate că a fost deținută timp de trei luni, a rezistat tuturor încercărilor dușmanului de a-i smulge informații. Ulterior a reușit să evadeze.

Putem înțelege acest spirit de abnegație al oamenilor de aici. Am văzut sate bombardate și adăposturi antiaeriene construite doar din bîrne și argilă. Țăranii au ridicat în pădure „căse" improvizate din bambus și frunze de palmier, ei întorcîndu-se în colibele lor de lut doar noaptea, pentru un scurt răgaz. Munca pe orezării este și ea grea și plină de primejdii. Din senin poate apărea un avion de vînătoare cu reacție. Și elicopterele. Ele stau pe cer ca ulii, așteptînd jos o mișcare pentru a coborî și deschide focul. Uneori aterizează pentru a executa atacuri fulger și a captura rezervele de orez. Sînt mijloace de luptă rapide și apar întotdeauna însoțite de avioane de vînătoare. Totuși, forțele patriotice au doborît multe avioane.

În umbra pădurilor de palmieri

Din tabăra noastră, așezată în pădure, am pornit spre un sat mare. Platforme de lut bătătorit, femei și fete îmbrăcate sărbătorește. E zi de tîrg. Camaradul Tété, un activist de partid care răspunde pentru aprovizionarea a 30 de sate, a și sosit, împreună cu ajutoarele sale, la fața locului. Se străduiește să ne explice cum sînt organizate „magazinele populare"

— În condiții de război, trebuie să existe posibilități de a evacua cît se poate de repede atît mărfurile cît și mijloacele de plată. La noi, orezul este un mijloc de schimb și de plată unanim recunoscut. Nu putem risca ca dușmanul, executînd un atac surpriză cu ajutorul elicopterelor, să captureze un mare depozit de orez.

Din regiunile rămase încă sub controlul portughezilor, aceștia nu-și mai pot asigura aprovizionarea. În schimb, în regiunile eliberate nu se resimte o lipsă de orez, manioc și batate. Forțele patriotice se străduiesc ca, din recolta obținută în aceste zone, dușmanului să nu-i revină nici un kilogram de orez.

Lucrurile pe care le descarcă oamenii lui Tété — străchini și oale din aluminiu, topoare, felinare, baloturi de țesături — stîrnesc interes în rîndurile cumpărătorilor, mai ales țărani, dar cantitățile nu sînt totuși suficiente. Primii cumpărători au adus drept plată coșuri și saci cu orez. Toate mărfurile se vînd ca pîinea caldă. Oamenii lui Tété pleacă încărcați, prin mîinile lor trecînd multe tone de orez — suficiente pentru aprovizionarea armatei, școlilor, serviciilor sanitare etc.

...Trecuse aproape o săptămînă de cînd ne aflam în această țară, cînd am plecat să vizităm o unitate productivă.

Masselino Constantino da Costa a fost, acum un deceniu, funcționar comercial la Bissau. Astăzi, conduce cu multă competență o fermă agricolă experimentală și un atelier în care se produce săpun. În butoaie vechi de benzină, uleiul de culoare roșie obținut din fructe de palmieri se rafinează, după care este amestecat cu apă și sodă calcinată și pus la fiert. Săpunul astfel obținut este așezat — pentru răcire și solidificare — în lăzi de muniții. Toate aceste operații — datorită raidurilor aeriene portugheze — se fac noaptea.

Am vizitat apoi cîmpurile experimentale cultivate cu batate și manioc. Ele trebuie apărate atît de atacurile dușmanului, cît și de animalele junglei.

Iată-ne într-un marș forțat prin iarba înaltă, de două ori cît un stat de om. Cărarea e îngustă — un șanțuleț rămas de la ultima perioadă de ploi, astăzi uscat. Savana o parcurgem cît mai repede posibil, înainte de a ne putea repera un avion portughez de observație. Terenul devine mai accidentat. Primii palmieri vestesc apropierea pădurii. Deodată, toată lumea devine atentă. Huruit de motor ! Se apropie un avion. Am ajuns însă, între timp, în pădurea protectoare. Copacii, înalți pînă la 30 de metri, formează un acoperiș impenetrabil pentru spionii aerieni care caută victime pentru armele lor de bord. Ne aflăm într-un luminiș suficient de mare ca în jurul lui să se găsească loc pentru zece colibe din paie și suficient de mic pentru ca coroanele copacilor și lianele să se împreuneze deasupra lui, formînd o boltă 68 de băieți și fete între 9 și 16 ani s-au aliniat pentru a ura bun venit oaspeților. Copiii poartă costume de sport gri și sînt încălțați cu ghete de baschet aproape noi. Aceasta nu este o școală obișnuită dintr-o tabanca. Mulți dintre ei sînt copii ai patrioților care luptă în junglă sau care au căzut în bătălii. Ei trăiesc aici pînă la vacanța care începe o dată cu perioada ploilor. Un activist care răspunde de problemele învățămîntului în sectorului respectiv ne spune :

— Desigur, în ce privește volumul materiilor, mai trebuie să facem unele limitări. Totuși, împărtășim elevilor cunoștințe științifice moderne. Probabil că pentru dv. nu este un fapt nou că, datorită dominației coloniale de cinci veacuri, poporul a fost analfabet în proporție de 97 la sută. Pînă în 1963, în întreaga colonie Guineea au existat doar 49 de școli cu 2 000 de elevi. În timp de 500 de ani, în întreaga colonie doar 11 africani au reușit să termine o facultate. Astăzi, în regiunile eliberate există 159 de școli cu peste 15 000 de elevi. În fiecare an, un număr de învățători pleacă la Conakry unde urmează un curs de perfecționare de trei luni. La ultimul curs de acest fel au participat 200 de învățători. Unii dintre ei sînt foști elevi ai școlilor deschise de noi. Cei mai buni absolvenți ai cursurilor de perfecționare de la Conakry sînt trimiși apoi în țări socialiste pentru continuarea studiilor.

Puterea poporului înarmat

La sfîrșitul vizitei noastre în Guineea, Amilcar Cabral, secretar general al Partidului African al Independenței din Guineea și Insulele Capului Verde, ne-a prezentat o imagine generală a stadiului luptelor și a răspuns la unele întrebări ale noastre. Într-o seară călduroasă, el ne-a invitat la masă împreună cu cîțiva activiști de conducere ai partidului.

Între altele, Cabral ne-a împărtășit știrea că Medina do Boé — ultimul bastion fortificat portughez într-o regiune cu o suprafață de 3 600 kmp de pe frontul de est — a căzut.

— Atunci cînd a încercat să treacă rîul Corubal, dușmanul a nimerit sub focul nostru — spune el. Mulți au căzut. Alții au fost luați prizonieri. Numai în decursul ultimei jumătăți de an, pe cele trei fronturi de luptă, portughezii au pierdut 15 centre fortificate. Dușmanul se retrage pe șosele și rîuri, spre principalele sale baze. În acest fel, pentru noi se creează o situație nouă. Concentrarea forțelor dușmanului ne obligă să facem același lucru. Aceasta înseamnă că în viitor vom opera cu unități mari, va trebui să ne schimbăm tactica și să folosim arme moderne. Noi sîntem conștienți că lupta de eliberare a țării constituie o parte importantă a luptei ce se duce pe scară mondială împotriva imperialismului. Acest lucru cere ca partidul nostru să se dezvolte continuu, să se ridice la nivelul noilor sarcini.

Întrebăm dacă țăranii pot face față încă mult timp acestei lupte.

— O întrebare foarte importantă — remarcă secretarul general. Țăranii constituie baza noastră de masă. Dacă ar fi rămas la fel cum au fost în timpul dominației coloniale, n-ar fi putut face față timp îndelungat dificultăților războiului. Dar în cei cinci ani de luptă ei s-au schimbat și se schimbă mereu. Cei care au pus o dată mîna pe arme și și-au asumat puterea nu se vor mai lăsa asupriți din nou. Aceasta constituie izvorul forței noastre.

Noi, oaspeții străini, care am stat de vorbă cu acești țărani, am participat la adunările lor, am poposit la focurile lor și am dormit, uneori, în paturile lor, împărtășim părerea lui Amilcar Cabral.

O unitate a forțelor patriotice pregătindu-se pentru o nouă acțiune de luptă

— Care este prima dumneavoastră dorință, la întoarcerea din expediție ?

— O masă bună ! au răspuns aproape într-un glas Wally Herbert, Roy Koerner, Allan Gill și Kenneth Hedges.

Și la capătul acestei călătorii uluitoare încheiate zilele trecute nimeni nu a putut lua în nume de rău celor patru exploratori britanici că după 465 zile, în care au parcurs pe jos și cu sănii trase de cîini 3 800 de mile *) prin ghețurile și furtunile Oceanului Arctic, ei și-au dorit în primul rînd o masă ca lumea. Pornind din Point Barrow (Alaska), cei patru temerari au străbătut distanța dintre continentele american și european traversînd, de-a lungul axei sale, întreaga calotă glacială arctică. Potrivit planului inițial, punctul terminus era localitatea Longyearbyen din insulele Spitzbergen. Din cauza topirii excesive a gheții, expediția nu a putut însă atinge această localitate „pe jos", ultima portiune fiind străbătută la bordul unui elicopter.

În lumea neprevăzutului

Traseul a fost foarte dificil și încă de la bun început neprevăzutul și surprizele s-au ținut lanț. Era în primele zile ale lunii februarie 1968. La Point Barrow cei patru oameni, dispunînd fiecare de o sanie trasă de 10 cîini și încărcată cu echipament, aparate și alimente, așteptau gata de drum. Dar peste noapte timpul s-a înrăutățit brusc, făcînd imposibilă plecarea. Au urmat zile de încordare. În cele din urmă startul a fost dat la 23 februarie. Peste o zi, de pe întinderile nesfîrșite de gheață a răsunat primul mesaj al lui Wally Herbert, conducătorul expediției : „N-am nimerit drumul bun. Rătăcim în căutarea lui. Vremea nu-i rea dar e un ger năprasnic". A doua zi drumul (respectiv direcția de deplasare) a fost găsit, dar „starea lui" nu era îmbucurătoare. Pe o distanță de 100 de mile exploratorii trebuiau să treacă peste o poighiță subțire de gheață, care amenința să se rupă în orice clipă. Cum au reușit să parcurgă portiunea reiese din cea de-a doua transmisie a lui Herbert : „Sînt foarte, foarte obosit, n-am închis ochii de 48 de ore".

În cele din urmă exploratorii, croindu-și drum mai departe, au crezut că de-acum încolo gheața compactă le va asigura o înaintare lipsită de riscuri. Dar s-au înșelat. Gheața se spărgea pe mari întinderi în jurul lor, chiar și la marginea calotei glaciare, unde nu se bănuia existența acestui fenomen, iar dezghețul și înghețul care se succedau la scurte intervale creau un obstacol în plus : aglomerările de sfărîmături. Pe lîngă toate astea, cele două aparate de radio-emisie de care dispuneau s-au defectat. Lucru deosebit de grav deoarece membrii expediției nu putuseră lua cu ei provizii pentru tot traseul, urmînd a fi aprovizionați periodic din avioane. Or, fără aparate de radio-emisie nu puteau comunica poziția în care se aflau.

Cu asemenea întîmplări neprevăzute, survenite chiar de la început, nu este de mirare că programul stabilit inițial nu a putut fi respectat. Chiar locul plănuit pentru „tabăra de vară" a trebuit să fie schimbat. El a fost fixat dincolo de Polul inaccesibilității, la 538 mile depărtare de Polul Nord. „Este o senzație stranie — comunica Wally Herbert ziarului englez „Sunday Times", care deținea exclusivitatea publicării știrilor despre expediție — să vezi soarele rotindu-se continuu deasupra capului, și să știi că ori încotro ai lua-o te îndrepți spre sud". Răgazul oferit atît de tabăra de vară, cît și de cea de iarnă a fost folosit pentru completarea planului de observații și desfășurarea de cercetări științifice privind condițiile meteorologice, grosimea gheții, densitatea zăpezii, derivele polare în perioada „de vară" și de iarnă, radiația solară și sondări de adîncime în ocean. S-au efectuat studii asupra faunei polare și a influentei psihologice și fiziologice a frigului. Nu trebuie uitat că unul din membrii expediției era glaceolog și altul medic. S-a realizat de asemenea o hartă completă a regiunii, în culori.

Tabăra de iarnă — ultimul popas înaintea fazei finale a expediției — trebuia, după presupunerile exploratorilor, să fie mai liniștită. Dar imensul pustiu alb nu i-a cruțat nici în această etapă.

Erau din nou gata de drum. În cabana care servise drept sediu erau două feluri de colete. Baloturile mai mari conținînd diverse aparate și probe geologice urmau să fie luate peste trei săptămîni, („cînd va răsări soarele") de un avion al Laboratorului de cercetări arctice de la Point Barrow, iar celelalte, cuprinzînd obiecte de utilitate cotidiană — de către exploratori. „Aveam de gînd, a povestit Wally Herbert ziariștilor la întoarcerea în Anglia, să plecăm lejer și fără grabă după un mic dejun plăcut, dematerial de stîncile de gheață care se ridicau mereu în cale toate cele 4 topoare pe care le aveam. Am continuat să ne tăiem drumul cu securi — se arată mai departe în jurnalul amintit. Era o treabă foarte dificilă căci mîinile, înghețate permanent, refuzau să ne asculte. Le izbeam adesea de sănii dar nu simțeam nimic. Încercam să ne scoatem mănușile pentru a ne dezmorți mîinile, dar acest gest elementar devenise o problemă complicată. Lipite de mîini, mănușile erau țepene ca niște forme de gips. Nici dacă ne opream din lucru nu era mai bine, căci brusca inactivitate transforma sudoarea imediat în gheață. Fugeam în cerc pentru a ne încălzi și a ne scutura întrucîtva flanelele de țurturii de gheață. După ce reușeam această performanță ne apucam iar de lucru, avînd o singură dorință : să ajungem la țintă.

Singura recompensă pentru efortul pe care îl depuneam ne era oferită de natură : frumusețea peisajului. Ea ne dădea puteri. Ne spuneam adesea că merită să înduri astfel de eforturi pentru a putea vedea Arctica în minunatele ei culori : purpuriul razelor care se ridică deasupra gheții, movul și roșul aprins care apar cînd se rup blocurile de gheață. În aer era liniște. Cerul fără nori părea agățat de orizont. Doar aburii care emanau de la cele patru echipaje de cîini atîrnau în aer, marcînd fiecare mișcare a lor.

Deși vremea era bună, înaintam adesea foarte greu — doar o milă pe zi. Nu aveam energia necesară nici pentru a ne schimba hainele ; de altfel, în corturi era prea frig ca să te poți dezbrăca. Cît timp o mai puteam duce cu hainele noastre vechi eram fericiți. Scoteam din ranițe cîte un nou rînd de îmbrăcăminte numai cînd cel vechi era ferfeniță.

Dar înaintam mereu. Era îndeobște imposibil să distingem contururile gheții pe o distanță mai mare de un sfert de milă, iar cînd credeai că ai ajuns în sfîrșit pe o întindere mai mare de gheață compactă, constatai că la cîțiva metri în fața ta se află o nouă ruptură".

Apropierea noii veri arctice, anunțată și de astă dată prin topirea unei mase mari de ghețuri, făcea aproape imposibilă înaintarea normală cu săniile. Întinderile de gheață se fisurau și erau pătrunse pe alocuri de ochiuri de apă. Uneori exploratorii erau nevoiți să se folosească de bucăți de gheață ca de banchize în derivă, iar alte ori să utilizeze bărci pneumatice. Și, desigur, în astfel de cazuri s-a întîmplat nu o dată ca unul sau altul dintre ei să facă o baie nedorită.

La orizont... pămînt !

Totuși, după cum au afirmat cei patru exploratori în interviurile pe care le-au dat, nu acestea au fost clipele care le-au provocat cele mai mari emoții, ci acelea cînd au zărit prima porțiune de uscat. Descriind acest moment, conducătorul expediției a arătă :

„La orizont, spre sud-vest, se vedeau acumulări de nori. Erau în mod cert nori proveniți de pe suprafețe de pămînt. De cînd pusesem piciorul în zona Oceanului Arctic nu mai văzusem asemenea nori. A doua zi presupunerile noastre s-au adeverit : în zare apărea prima bucată de pămînt. Inima a început să ne bată de emoție. Am uitat ca prin farmec de toate greutățile. Aveam impresia că am ajuns la ținta călătoriei. Allan și Ken erau mult în față, iar Roy Koerner și cu mine îi urmam discutînd. De la distanță, Allan și Ken ne-au apărut la un moment dat ca niște punctișoare negre gata-gata să atingă pămîntul. Deodată au virat spre dreapta. Conversația noastră s-a întrerupt brusc și am accelerat înaintarea. Cînd i-am ajuns, ne-am pomenit însă într-un loc în care fragmente de blocuri de gheață pluteau haotic. Era cert că n-o să putem atinge insula. Ne-am înfrigărădit cu toții pe o bucată de gheață. Timp de 10 ore am parcurs plutind în derivă 5 mile ! Cînd am reușit să ne transferăm pe o porțiune de gheață mai „stabilă", am descoperit că ne aflam la numai un sfert de milă de o mică insulă stîncoasă care — după cum am constatat ulterior — se numea „Small Blackboard Island".

De aici exploratorii au fost transportați cu elicopterul pe vasul „Endurance", care-i aștepta lîngă insulele Spitzbergen. Conducătorul expediției, Wally Herbert, ca un demn căpitan, a fost ridicat ultimul. „În acest răstimp — a povestit el — am avut ocazia să admir încă o dată liniștea Arcticii care îmi devenise atît de familiară. În fața mea rămăseseră urmele taberei, movilele de zăpadă pe care le-am văzut de atîtea ori cînd păraseam tabăra cel din urmă. Mă plimbam încolo și încoace așteptînd să văd o imagine care-mi devenise dragă : trei sănii și trei echipaje de cîini dispărînd în zare. Dar nu mai era nimic de văzut. Eram singur pe întinderea de gheață. Deodată liniștea a fost întreruptă de zgomotul elicopterului care venea să mă ia. S-a ridicat un vîrtej de zăpadă. A aterizat și s-a deschis o ușă. Era sfîrșitul expediției. Cînd am coborît pe vasul „Endurance" totul mi se părea straniu. De la sunetul produs de propriii mei pași pe puntea metalică — pînă la fețele marinarilor. Eram copleșit de gălăgie, de culori, de mulțime"

Care sînt, după această reușită, planurile de viitor ale celor patru eroi ai întinderilor arctice ? Deocamdată, ei s-au despărțit de credincioasele animale cu care au trecut împreună prin atîtea peripeții. 15 cîini au fost lăsați pe insulele Spitzbergen, iar alți 15 se află în carantină, urmînd a fi transportați în Norvegia și repartizați diverselor echipe de salvare alpină. Alte două animale au fost aduse în Anglia și oferite clubului cîinilor polari din Marea Britanie. Restul și-au găsit sfîrșitul pe întinsul ghețurilor polare.

În ce-i privește pe membrii echipajului, Wally Herbert va scrie o carte despre expediție, Kenneth Hedges își va relua serviciul în rîndurile corpului medical al armatei britanice, iar Allan Gill și Roy Koerner... se vor întoarce încă vara aceasta în zonele arctice, deocamdată la Point Barrow, unde își vor continua cercetările geofizice și glaciologice. „Ne-am dezobișnuit de pămînt — au declarat ei reporterilor; întinderile nesfîrșite de gheață sînt mediul cu care ne-am acomodat și pe care am învățat să-l iubim".

Adriana SOCEC

TRAVERSÎND IMPERIUL GHEȚURILOR ETERNE

● Popas la Polul inaccesibilității ● Toate drumurile duc... spre sud ● Culorile Arcticii ● Atracția continentului tăcerii

Wally Herbert, conducătorul expediției, împreună cu doi din credincioșii săi cîini

*) O milă = 1 609 m.

DE PRETUTINDENI

SE SCUFUNDĂ OARE INSULELE BRITANICE ?

Vor dispărea oare într-o zi insulele britanice în apele Mării Nordului și ale Oceanului Atlantic ? Ipoteza a fost emisă de cercetătorii englezi Richard Taylor și Ian Smalley într-un studiu apărut în ultimul număr al revistei britanice „Science Journal". Potrivit calculelor lor, fenomenul se va petrece peste... 1500 de ani. Cercetătorii au ajuns la această concluzie după ce au constatat că Anglia, Scoția și Walles se scufundă, în prezent, cu 1 cm anual.

BETATRON ÎN VALIZĂ

Este suficientă o telegramă expediată pe adresa Institutului Politehnic din orașul Tomsk pentru ca betatronul construit de specialiștii institutului să fie așezat într-o valiză și transportat cu avionul în oricare colț al Uniunii Sovietice, acolo unde este nevoie de el. Și au nevoie de serviciile sale multe întreprinderi și institute de cercetări științifice, pentru că micul betatron pătrunde cu razele sale în oțel pînă la o adîncime de 250 de milimetri, iar în construcțiile de beton armat chiar pînă la 6 metri, depistînd cele mai mărunte defecțiuni. Succesul noului „defectoscop" portativ se explică prin aceea că el are acces la sectoare foarte puțin accesibile mijloacelor de control existente în prezent, chiar acolo unde ultrasunetul rămîne cu desăvîrșire ineficient.

AUSTRALIA — O PARTE A ANTARCTIDEI ?

Doi savanți americani afirmă că se află în posesia unor dovezi din care rezultă că, acum 40 milioane de ani, Australia și Antarctida formau un singur continent. Într-un studiu dat recent publicității, cercetătorii Robert S. Ditz și Walter Sproll de la Laboratorul oceanografic din Miami, arată că, în urma unor studii temeinice, a reieșit că țărmurile Australiei și Antarctidei — două continente aflate astăzi la o distanță de circa 3 500 km — „se potrivesc perfect".

Cei doi savanți afirmă, de asemenea, că studiile întreprinse de ei vin în sprijinul teoriei că, într-un trecut îndepărtat, pe Pămînt existau doar două continente : unul sudic — format din Australia, Antarctida, Africa, India, America de sud și Malayezia și unul nordic — din America de nord, Europa și Asia. Potrivit acestei teorii — a deplasării continentelor — ele s-au fărîmițat, apoi s-au îndepărtat unele de altele, căpătînd formele cunoscute astăzi.

„NOAPTE BUNĂ, COPII"

La prima oră după apusul soarelui, în pitorescul orășel toscan Fiumalbu (Italia) se aude un sunet de clopoțel care amintește copiilor că este timpul să se ducă la culcare.

Acest original „noapte bună, copii" a fost inițiat în 1613 de un oarecare Alisi și se repetă de atunci în fiecare seară. Alisi a lăsat moștenire și o bucată de pămînt care este transferată pe rînd bătrînului care-și asumă sarcina să sune clopoțelul. Frumoasa tradiție este continuată în prezent de bătrînul Pretti în vîrstă de 75 de ani.

POMPĂ HIDRAULICĂ ACȚIONATĂ DE SOARE

De curînd, Institutul de fizică meteorologică de la Universitatea din Dakar (Senegal) a pus la punct prototipul industrial al unei pompe hidraulice al cărei motor este acționat de razele solare care sînt captate de plăci metalice speciale.

Acest motor permite pomparea a șase metri cubi de apă pe oră de la o adîncime de 35 de metri. Dacă se reduce debitul, se poate scoate apa de la o adîncime de 60 metri. Cinci ore de funcționare pe zi ar putea aproviziona cu apă un sat de o mie de locuitori.

DOCTOR ÎN... FOTBAL

Roger Dancey, în vîrstă de 23 de ani, student la Facultatea de istorie din Loughborough (Marea Britanie), a anunțat că intenționează să-și prepare teza de doctorat în specialitatea... fotbal. Studiind activitatea tuturor cluburilor, mari și mici, el va încerca să stabilească cauzele care au făcut ca jocul cu balonul rotund să devină sportul cel mai popular din lume.

CÎND PLOUĂ... SUNĂ TELEFONUL

Cînd plouă, telefonul sună aproape fără încetare. Și toți au aceeași rugăminte : „veniți în strada cutare..." Răspunsul este și el mereu același : „Îmi pare rău, dar n-am cum să vă ajut". Doar aproximativ 50 la sută din solicitanți se scuză, majoritatea trîntesc supărați telefonul. Abonatul s-a adresat direcției poștelor, dar aceasta nu a putut decît să-l sfătuiască să-și schimbe numele.

Necazul omului are o singură explicație : el se numește Taxis Franz și figurează în cartea de telefon a orașului Londra, pagina 7638, unde sînt înscrise întreprinderile de taximetre.

PRIMIRE LA CONSILIUL DE STAT

Vicepreşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Emil Bodnaraş, a primit vineri, 4 iulie, în vizită protocolară de prezentare pe ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Populare Chineze la Bucureşti, Cian Haifun.

Cu acest prilej a avut loc o convorbire, care s-a desfăşurat într-o atmosferă cordială.

(Agerpres)

RECEPŢIE CU PRILEJUL SĂRBĂTORII NAŢIONALE A S. U. A.

Însărcinatul cu afaceri ad-interim al Statelor Unite ale Americii la Bucureşti, Harry G. Barnes, a oferit, vineri la amiază, o recepţie cu prilejul sărbătorii naţionale a S.U.A. — Ziua Independenţei.

Au participat Gheorghe Rădulescu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, Ilie Murgulescu, vicepreşedinte al Marii Adunări Naţionale, Ion Crăciun, ministrul industriei uşoare, George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, membri ai conducerii unor ministere şi instituţii centrale, academicieni şi alţi oameni de ştiinţă şi cultură, reprezentanţi ai cultelor, generali şi ofiţeri superiori, ziarişti.

Au luat parte şefi ai misiunilor diplomatice acreditaţi la Bucureşti şi alţi membri ai corpului diplomatic.

★

Cu prilejul sărbătorii naţionale a S.U.A. — Ziua independenţei, însărcinatul cu afaceri ad-interim al acestei ţări la Bucureşti, Harry G. Barnes a rostit vineri seara o cuvîntare la posturile noastre de televiziune.

(Agerpres)

Realizare de prestigiu

La Combinatul chimic din Tîrnăveni a fost pusă în funcţiune o modernă instalaţie de bicromat de sodiu. În acest fel, colectivul Institutului de cercetări chimice ICECHIM şi-a îndeplinit primul obiectiv al angajamentelor asumate în cadrul chemării institutelor de cercetări şi proiectări din Sectorul 7 al Capitalei, adresată tuturor institutelor similare din ţară, cu prilejul conferinţei organizaţiei de partid a municipiului Bucureşti, din decembrie anul trecut.

Procesul tehnologic al noii instalaţii, elaborat de cercetătorii de la ICECHIM, diferă de tehnologia actuală, permiţînd obţinerea unor randamente superioare şi a unui produs finit comparabil din punct de vedere calitativ cu produsele similare de pe piaţa mondială. Aceasta asigură posibilitatea ca întreaga producţie anuală de 5 000 tone bicromat de sodiu să poată fi livrată la export în condiţii competitive.

La realizarea acestui obiectiv şi-au adus contribuţia specialiştii ai Institutului de proiectări pentru industria anorganică (IPRAN) şi ai Combinatului chimic din Tîrnăveni. Strînsa colaborare dintre cercetători, proiectanţi, beneficiar şi constructor a asigurat realizarea investiţiei la termen, astfel că la 1 iulie a fost posibil să se elaboreze prima şarjă de bicromat de sodiu. Noua instalaţie este în măsură să recupereze valoarea cheltuielilor efectuate pentru construcţia sa în numai doi ani şi jumătate.

Colectivul Institutului de cercetări chimice (ICECHIM) este hotărît să desfăşoare în continuare o susţinută activitate, astfel încît să-şi îndeplinească în termenele stabilite şi celelalte obiective ale angajamentului asumat.

Cercetătorii, proiectanţii, constructorii şi chimiştii care au realizat noua instalaţie de bicromat de sodiu de la Combinatul chimic de la Tîrnăveni dedică această înfăptuire ştiinţifică şi tehnică de prestigiu celui de-al X-lea Congres al partidului şi celei de-a XXV-a aniversări a eliberării patriei.

(Agerpres)

Titlul de „Cel mai bun şef de fermă"

La Departamentul întreprinderilor agricole de stat au fost decernate premiile şi menţiunile cîştigătorilor concursului pe ţară pentru titlul de cel mai bun şef de fermă. Printre cîştigătorii concursului sînt şefii de fermă Şerban Teodor, de la I.A.S. Variaş-Timişoara, Mircea Olărescu de la I.A.S. Iaşi, Constantin Renţea de la I.A.S. Focşani, Tiberiu Rusu de la I.A.S. Gherla, Anta Petru de la I.A.S. „Avicola" Arad şi alţii. Cu acest prilej specialiştii fruntaşi ai agriculturii de stat s-au angajat să-şi intensifice eforturile pentru valorificarea mai deplină a marilor resurse de care dispun fermele agricole pentru creşterea producţiei şi beneficiilor.

Vremea

Ieri în ţară : Vremea a fost frumoasă şi călduroasă, cu cerul variabil, mai mult senin. Cu totul izolat, în nordul Moldovei şi în Maramureş s-au semnalat averse şi descărcări electrice. Vîntul a suflat în general slab. Temperatura aerului la ora 14 oscila între 20 grade la Ocna Şugatag şi Cîmpulung Moldovenesc şi 30 grade la Băileşti. **În Bucureşti :** Vremea a fost frumoasă şi călduroasă, cu cerul variabil, mai mult senin dimineaţa. Vîntul a suflat în general slab. Temperatura maximă a atins 30 de grade.

Timpul probabil pentru 6, 7 şi 8 iulie. În ţară : Vreme în general frumoasă şi călduroasă, cu cerul variabil, mai mult senin. Vor cădea averse izolate de ploaie. Vînt în general slab. Temperaturile minime vor fi cuprinse între 10 şi 20 de grade, iar maximele între 23 şi 33 grade, izolat mai ridicate. **În Bucureşti :** Vreme frumoasă şi călduroasă, cu cerul variabil, mai mult senin. Vînt în general slab. Temperatura se menţine ridicată.

Sosirea în Capitală a preşedintelui Mişcării Populare pentru Eliberarea Angolei (M.P.L.A.)

Vineri seara a sosit în Capitală preşedintele Mişcării Populare pentru Eliberarea Angolei (M.P.L.A.), dr. Agostinho Neto, care, la invitaţia C.C. al P.C.R., face o vizită în ţara noastră. Oaspetele este însoţit de Ali Kadri, reprezentantul M.P.L.A. la Cairo.

La aeroportul Băneasa, preşedintele M.P.L.A. a fost întîmpinat de tovarăşii Chivu Stoica, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Constantin Vasiliu, adjunct de şef de secţie la C.C. al P.C.R., de activişti de partid. (Agerpres)

Închiderea lucrărilor plenarei C.C. al U.G.S.R.

Vineri s-au încheiat lucrările plenarei lărgite a Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România.

În cea de-a doua zi a lucrărilor, plenara a dezbătut „Raportul cu privire la preocuparea organelor şi organizaţiilor sindicale pentru îmbunătăţirea stării de sănătate a salariaţilor, a asistenţei medicale şi respectarea măsurilor de prevenire a îmbolnăvirilor profesionale şi accidentelor de muncă", prezentat de tovarăşul Gheorghe Petrescu, secretar al Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor.

Plenara a adoptat o hotărîre privind sarcinile sindicatelor în domeniul îmbunătăţirii asistenţei medico-sanitare şi respectării măsurilor de prevenire a îmbolnăvirilor profesionale şi a accidentelor de muncă.

A fost adoptată, de asemenea, o hotărîre prin care este aprobată activitatea desfăşurată pe plan internaţional în semestrul I al anului 1969 de Comitetul Executiv şi Secretariatul Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor.

În încheierea lucrărilor plenarei a luat cuvîntul tovarăşul **Gheorghe Apostol,** membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., preşedintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România.

(Agerpres)

Lucrările Comisiei juridice a Marii Adunări Naţionale

Comisia juridică a Marii Adunări Naţionale a examinat şi discutat, la 4 iulie, din însărcinarea Consiliului de Stat, unele proiecte de decrete.

Comisia, prezidată de tovarăşul prof. univ. Traian Ionaşcu, a analizat şi dezbătut Proiectul de decret pentru modificarea Decretului nr. 60/1951 privitor la organizarea Casei de asigurări a avocaţilor, expus de tovarăşul Adrian Dimitriu, ministrul justiţiei.

De asemenea, Comisia juridică a examinat şi discutat Proiectul de decret pentru ratificarea Convenţiei asupra imprescriptibilităţii crimelor de război şi a crimelor contra umanităţii, adoptată de Adunarea Generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite la 26 noiembrie 1968. Proiectul de decret a fost prezentat de tovarăşul Mircea Maliţa, adjunct al ministrului afacerilor externe.

După dezbateri, Comisia juridică a avizat favorabil, în unanimitate, proiectele de decrete.

(Agerpres)

Cronica zilei

Vineri dimineaţa a părăsit Capitala preşedintele Comitetului bulgar de prietenie şi relaţii culturale cu străinătatea, Gheorghi Dimitrov Goşkin, care, împreună cu soţia, a făcut o vizită în ţara noastră la invitaţia Institutului român pentru relaţiile culturale cu străinătatea.

În timpul şederii în România, oaspetele a avut întrevederi la I.R.R.C.S., Ministerul Afacerilor Externe, Comitetul de Stat pentru Cultură şi Artă, Academia Republicii Socialiste România, Uniunea Scriitorilor şi a vizitat diferite obiective culturale şi economice din Bucureşti şi provincie.

★

În cadrul relaţiilor de colaborare dintre Uniunea Artiştilor Fotografi din R.P. Ungară şi Asociaţia Artiştilor Fotografi din ţara noastră, vineri seara, la Galeria de artă fotografică din Str. Brezoianu nr. 23, din Capitală, a avut loc vernisajul expoziţiei artistului fotograf maghiar Czeizig Lajos.

Au luat parte reprezentanţi ai Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă şi ai Asociaţiei Artiştilor Fotografi din ţara noastră, un numeros public.

Au fost prezenţi Farkaş Imre, însărcinat cu afaceri ad-interim al R.P. Ungare la Bucureşti, şi membri ai ambasadei.

Expoziţia cuprinde aproape 70 de fotografii artistice.

★

Vineri la amiază a sosit în Capitală, la invitaţia Prezidiului Academiei Republicii Socialiste România, o delegaţie a Universităţii din Teheran, condusă de prof. dr. F. M. Reza, rectorul acesteia.

În seara aceleiaşi zile, acad. Miron Nicolescu, preşedintele Academiei, a oferit un dineu în cinstea oaspeţilor.

★

Delegaţia Oficiului Naţional de Turism, condusă de Alexandru Sobaru, preşedintele Colegiului O.N.T., care a semnat la Praga Acordul de colaborare turistică româno-cehoslovac, s-a înapoiat vineri seara în Capitală.

(Agerpres)

Telegrame

Cu ocazia Zilei Independenţei Republicii Algeriene Democratice şi Populare, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a adresat ministrului algerian al afacerilor externe, Abdelaziz Bouteflika, o telegramă de felicitare.

★

Cu ocazia Zilei naţionale a Republicii Venezuela, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, a transmis o telegramă de felicitare ministrului relaţiilor externe al Republicii Venezuela, Aristides Calvani.

Sesiunea ştiinţifică festivă a Institutului de fizică atomică

Vineri dimineaţa au început lucrările sesiunii ştiinţifice festive a Institutului de fizică atomică, organizată în cinstea celui de-al X-lea Congres al partidului şi a celei de-a 25-a aniversări a eliberării patriei.

Participă academicieni, oameni de ştiinţă, medici, cercetători, cadre didactice din învăţămîntul superior, specialişti din mari întreprinderi.

După cuvîntul de deschidere rostit de acad. Horia Hulubei, preşedintele Comitetului pentru energia nucleară, prof. Ion Ursu, directorul institutului, a făcut un bilanţ al activităţii acestui important centru de cercetări şi a expus sarcinile care revin Institutului de fizică atomică în realizarea primului nostru program nuclear naţional pe perioada 1969—1980.

În continuare a luat cuvîntul tovarăşul Dumitru Popa, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal Bucureşti al P.C.R., care a subliniat sarcinile importante ce revin comuniştilor, întregului colectiv al institutului în înfăptuirea prevederilor proiectului de Directive ale celui de-al X-lea Congres al P.C.R. privind aportul ştiinţei la dezvoltarea economiei naţionale.

În cadrul şedinţei de deschidere a sesiunii au luat apoi cuvîntul prof. Miron Constantinescu, adjunct al ministrului învăţămîntului, şi Mircea Biji, vicepreşedinte al Consiliului Naţional al Cercetării Ştiinţifice.

Lucrările sesiunii continuă pe secţii de specialitate.

(Agerpres)

IN JUDEŢUL SĂLAJ

Un nou şantier de muncă patriotică a tineretului

Recent, în prezenţa membrilor biroului Comitetului judeţean Sălaj al P.C.R., la Jibou a fost deschis într-un cadru festiv un şantier de muncă patriotică a tineretului. Au început astfel lucrările de construire a noii conducte de 21,5 km destinată alimentării cu apă potabilă şi industrială a oraşului Zalău. La săparea şanţurilor necesare aşezării conductelor de oţel, pe porţiunea dintre Mirşid şi Popeni lucrează în prezent 213 elevi de liceu şi ai unor şcoli profesionale. Vara aceasta pe şantier vor lucra în schimburi cîteva mii de tineri de pe meleagurile sălăjene.

LOTO

Numerele extrase la tragerea din 4 iulie 1969.

EXTRAGEREA I : 89 83 46 41 37 81 70 15 23 60 43 13

FOND DE PREMII : 606 110 lei.

EXTRAGEREA a II-a : 86 70 83 27

FOND DE PREMII : 332 564 lei.

Prefaceri înnoitoare în peisajul Venezuelei

De la înălţimea avionului, Caracasul pare un imens amfiteatru, cu străzi şi case eşalonate în scară în strîmtoarea Anzilor. Suspendată la peste 900 metri înălţime, capitala venezueleană, al cărei nume a fost moştenit de la un trib de indieni dispărut, este ferită de dogoarea obişnuită la aceste latitudini. De cum soseşti pe noul aeroport Maiquetia, prin faţă ţi se derulează secvenţe ale febrei modernizării. Străbaţi autostrăzi moderne, de-a lungul cărora edificii din beton şi sticlă ocupă locul vechilor case în stil colonial. Cartiere întregi şi-au făcut apariţia în ultimii ani şi altele noi figurează de acum pe planşele urbaniştilor.

Cu toată acţiunea de renovare, Caracasul păstrează intacte unele vestigii de seamă ale trecutului. Rămîne solemnă piaţa Bolivar, pavată cu mozaicuri şi ornată cu orhidee, catedrala din mijlocul ei, unde îşi doarme somnul etern „El Libertador". În faţa acestui panteon se află o frumoasă statuie ecvestră a lui Simon Bolivar, eroul naţional al Venezuelei şi al altor ţări latino-americane, unde a condus lupta de eliberare de sub jugul colonial spaniol. La doi paşi de panteon se află vechea universitate, astăzi Palatul academiilor, un edificiu în stil neogotic, unde la 5 iulie 1811 Congresul naţional a proclamat independenţa de stat a Venezuelei. Cu excepţia unor asemenea locuri, restul oraşului freamătă continuu, vădind un dinamism demn de marile metropole.

Într-un sfert de oră treci de la relativa răcoare a capitalei la căldura umedă de pe litoralul Mării Caraibilor. O graţioasă salbă de golfuri se întinde pe întreg litoralul dinspre Caraibe, motiv pentru care descoperitorii au găsit acestui pămînt o asemănare cu Veneţia şi l-au botezat Venezuela. Cel mai mare dintre golfuri, Maracaibo, e cunoscut în lume ca loc de unde se extrag imense cantităţi de petrol. Pădurea de sonde de aici, ca şi podul gigantic (8 272 metri), construit peste apele golfului, au devenit un fel de emblemă neoficială a Venezuelei, popularizată pe ilustrate, pe caietele şcolarilor şi sub multe alte forme. Această emblemă capătă în prezent noi semnificaţii. Lozinca „nici o altă concesiune acordată companiilor străine", cu amplă rezonanţă în rîndul opiniei publice, lansată încă sub guvernul trecut şi confirmată de actualul guvern, s-a transformat astăzi într-un obiectiv primordial al politicii venezuelene. O serie de proiecte privind implantarea unor întreprinderi naţionale în acest sector ilustrează preocuparea de a valorifica principala bogăţie a ţării la nivelul posibilităţilor oferite de ştiinţa şi tehnica zilelor noastre, valorificare de care să beneficieze în întregime economia naţională şi nu să contribuie la profiturile monopolurilor străine. Minereul de fier, a doua mare bogăţie, începe să facă şi el obiectul planurilor de valorificare naţională. Agricultura cunoaşte, de asemenea, un proces de înviorare, graţie recentelor preocupări de a o înzestra cu mijloace mecanizate. Începînd de anul trecut, pe ogoarele venezuelene lucrează şi un număr de tractoare româneşti, care şi-au cîştigat şi aici un bun renume. Actualul guvern a promis că va accelera ritmul aplicării reformei agrare iniţiate de guvernul precedent.

Dificultăţile existente încă pe calea dezvoltării întăresc convingerea venezuelenilor că aspiraţiile lor de progres şi prosperitate pot fi atinse perseverîndu-se pe linia apărării şi valorificării resurselor naţionale, concomitent cu înfăptuirea unor reforme de structură pe planul relaţiilor sociale.

V. OROS

SPRE REALIZAREA SECURITĂŢII EUROPENE

(Urmare din pag. I)

consideraţi că pot fi înfăptuiţi cu prioritate pe acest drum ?

Între propunerile menite să ducă la înfăptuirea securităţii, deosebit de utilă este propunerea cuprinsă în Apelul de la Budapesta privind convocarea unei conferinţe europene în problemele securităţii şi colaborării. Această conferinţă, care a găsit un răsunet destul de mare în Occident, va ridica în mod sigur la un nivel mai înalt colaborarea politică în Europa. Desigur însă că o acţiune de asemenea importanţă se cere foarte bine pregătită. Sînt necesare în această direcţie multe contacte, atît pe linie guvernamentală cît şi extraguvernamentală, între reprezentanţi ai opiniei publice. După părerea mea, colocviul de la Bucureşti, la care am participat, reprezintă un model al unor asemenea contacte extraguvernamentale, o formă foarte bună pentru schimburi de păreri şi opinii, care se înscriu pe linia înfăptuirii securităţii pe continent.

Ce probleme consideraţi că ar putea să stea în atenţia unei conferinţe a tuturor statelor europene ?

În primul rînd cred că este necesar ca o asemenea conferinţă să adopte un document prin care să se recunoască inviolabilitatea graniţelor stabilite după război. Un al doilea punct al conferinţei ar trebui să-l constituie examinarea problemelor colaborării economice şi de altă natură dintre toate statele în sensul cel mai larg al cuvîntului. În sfîrşit nu pot fi uitate nici problemele dezarmării şi reducerii armamentelor. Arsenalul uriaş de arme care există în prezent în Europa reprezintă o povară nu numai militară şi politică, dar şi economică pe umerii popoarelor. Noi considerăm că paralel cu îngheţarea sau reducerea înarmării nucleare în Europa ar trebui să se acţioneze şi în direcţia reducerii forţelor militare naţionale. Acestea sînt proiectele noastre, prezentate sub formă de propuneri cu cîţiva ani în urmă şi care, după părerea noastră, nu şi-au pierdut deloc actualitatea. Considerăm că la fel de actuală şi importantă rămîne şi ideea zonelor denuclearizate, sustinută de ţara noastră încă din 1957.

În cadrul discuţiilor privind securitatea se vorbeşte mult despre raportul dintre colaborare şi securitate. Cum apreciaţi acest raport ?

După părerea mea, una condiţionează pe cealaltă. Colaborarea fără asigurarea securităţii va fi o colaborare superficială, fără o bază sigură. Şi invers, orice securitate fără o colaborare trainică şi concretă va fi doar o securitate verbală. Ca prim pas trebuie să ne înmulţim eforturile spre cunoaştere, spre întărirea colaborării multilaterale dintre toate statele. Evident, pentru ca statele să poată colabora, să se poată apropia, este necesar să se respecte reciproc. De aceea una din propunerile noastre în problema conferinţei pentru securitate are în vedere încheierea unui tratat de renunţare la folosirea forţei şi de neamestec în treburile interne ale altor state.

Una din problemele fără de care abordarea realistă a problemelor securităţii europene nu este posibilă este problema germană, adică problema recunoaşterii existenţei celor două state germane. Cum credeţi că poate fi rezolvată această problemă ?

Fără îndoială că pentru noi, polonezii, problema germană este foarte complexă. Pe de o parte este problema existenţei a două state germane şi este ştiut că noi întreţinem relaţii de prietenie, frăţeşti, cu Republica Democrată Germană, primul stat al muncitorilor şi ţăranilor germani. Pe de altă parte, este problema securităţii ţării noastre, deoarece al doilea stat german, R.F.G., nu vrea să recunoască graniţa definitivă stabilită pe Oder-Neisse. În legătură cu această ultimă chestiune, după cum ştiţi, la 17 mai, primul secretar al C.C. al P.M.U.P., tovarăşul Wladyslaw Gomulka, a făcut propunerea de a se încheia un acord între Republica Populară Polonă şi R.F. a Germaniei privind recunoaşterea definitivă a graniţei de vest a Poloniei — graniţa Oder-Neisse. Din partea noastră acesta este un pas care, dacă va fi primit pozitiv de guvernul vest-german, va reprezenta o contribuţie importantă la securitatea colectivă în Europa, la pacea întregii lumi.

ÎNSEMNĂRI DESPRE CATEGORIA „NELINIŞTIŢILOR"

(Urmare din pag. I)

cooperativă, amortizarea întregii investiţii în cîţiva ani. Exemplul i-a molipsit şi pe vecinii din jur. S-a inaugurat astfel, prin străduinţile acestui om de iniţiativă, **grădinăritul pe terasă** în judeţul Galaţi. Şi se poate spune, o nouă tradiţie.

— Ce te-a îndemnat să te „baţi" pentru treaba asta ? I-am întrebat zilele trecute. Cîştigi ceva în plus, ai anumite avantaje ?

— Ce avantaje să am ? Decît că mi-am creat singur — după vorba unora — alte bătăi de cap. Dar am vrut să le dovedesc oamenilor dreptatea mea.

— Deci, ambiţie ?

— Ambiţie ? Numeşte-o şi aşa, dacă ambiţie înseamnă că tu, ca inginer agronom, eşti venit în sat nu ca să înveţi ţăranii să facă ce-au făcut de cînd lumea, ci să le dai ceva mai mult, să le dai **ceea ce aşteaptă** oamenii de la tine...

★

...La oţelăria Combinatului siderurgic Galaţi, unde se utilizează cel mai modern procedeu pentru obţinerea oţelului, „piesa" nr. 1 a convertizorului e **lancea.** Lancea asta e un fel de prăjină, găurită în mijloc, cu ajutorul căreia e insuflat oxigenul în masa de fontă incandescentă din convertizor, pentru a asigura arderea necesară producerii oţelului. Prăjină e un fel de a spune, pentru că de fapt lancea e o instalaţie complicată, adusă din import, făcută dintr-un aliaj care să reziste la temperatura înaltă de topire a metalului, cu un complicat sistem de răcire etc. Nu intru în amănunte tehnice. Fapt **este că** acest aparataj complicat are un anumit ciclu de folosire, după care devine inutilizabil. Deseori lancea nu rezistă nici ciclul prescris. Piesă de import, extrem de costisitoare.

Şi iată că un colectiv de ingineri şi tehnicieni, care au doar un an de experienţă în producerea oţelului în convertizoare, şi-a asumat îndrăzneaţa sarcină de a produce în ţară această complicată şi pretenţioasă piesă. Au urmat luni de cercetări, de probe, de analize, de frămîntări şi eşecuri, dar oamenii n-au dezarmat. Şi au reuşit să facă o lance care, supusă la toate probele, s-a dovedit mai rezistentă decît cele de import. Nu ştiu dacă s-a definitivat sau nu producţia ei de serie şi dacă am lichidat importul acestui agregat. Ştiu însă că aceşti oameni, după nici un an de experienţă, răspunzînd unui comandament major, au reuşit să demonstreze, fără a-şi precupeţi eforturile, că sînt în stare să realizeze cea mai gingaşă, cea mai dificilă şi cea mai importantă piesă a modernului convertizor care dă o şarjă de oţel la fiecare 51 de minute.

★

În Insula Mare a Brăilei, teren smuls de oameni apelor şi redat agriculturii, se cultivă în acest an cu porumb şi floarea-soarelui peste 40 000 de hectare. Pămîntul Insulei e exploatat de o întreprindere agricolă de stat, care are în incinta îndiguită peste 20 de ferme. A cultiva pămîntul în Insulă nu-i o treabă chiar atît de uşoară. Nu-i uşoară — în primul rînd — pentru că, exceptînd cele două sate din capătul de sus al Insulei, restul oamenilor trăiesc în barăci şi în corturi (centrele civice definitive se vor construi abia după ce se vor termina toate defrişările şi toate amenajările hidrotehnice pe cele 72 000 de hectare). Deci, nu tu oraş, nu tu sat, nu tu cale ferată, nu tu şosea. Porumb şi floarea-soarelui cît vezi cu ochii, noroale pînă-n butucul roţii tractorului cînd plouă, praf urcat de vîrtejurile de vînt pînă-n înaltul cerului cînd arsita pîrjoleşte pămîntul. Şi, din loc în loc, depozitele cioatelor de salcie, rămase de la defrişări, parcă să amintească, cu încăpăţînare, că nu de mult aceste locuri erau împărăţia lor.

Ei bine, în aceste locuri izolate, locuri „tari" cum le zic băltăreţii, pe unde hălăduia cîndva cu ceata lui vestitul Terente, am întîlnit ca şef de fermă un inginer îndrăgostit de Insulă. Îl cunosc nu de ieri — de alaltăieri. Se numără printre „pionierii" care au scos primele recolte de porumb în Insulă. Omul se trage de prin podgoria Panciului cu locurile ei de basm ; a terminat agronomia la Cluj ; a venit apoi de bunăvoie pe aceste locuri „tari" şi s-a statornicit aici împreună cu soţia şi cei doi copii. A condus cîteva ferme. În decursul anilor, sub conducerea sa, oamenii au smuls acestor pămînturi sălbatice şi îndărătnice încă mii de vagoane de porumb. Şi omul acesta, care de ani de zile trăieşte printre oameni aspri ai bălţii — unii dintre ei în stare să bea o vadră de rachiu şi să treacă Dunărea înot înainte şi înapoi, fără oprire — nu s-a „sălbăticit" şi nici nu s-a blazat.

În felul lui, el face o muncă de cercetător ştiinţific, de savant. Nu dintr-o îndatorire de serviciu, ci din îndemnul constiinţei lui de comunist. El răspunde, firesc, în primul rînd de producţie. I se dau maşini, seminte, îngrăşăminte, insecto-fungicide şi el trebuie să organizeze munca oamenilor pe cele cîteva mii de hectare ca să dea **atîta** porumb şi **atîta** floarea-soarelui. De asta răspunde, nu de altceva. Ceea ce îi cere muncă, alergătură din zori şi pînă în noapte. Trebuie să fie nu numai agronom, ci şi administrator ; sînt sute de oameni de a căror masă şi casă e nevoie să se îngrijească. De cele mai multe ori, săptămîni de-a rîndul, îşi lasă copiii dimineaţa dormind şi-i găseşte noaptea, cînd vine de pe cîmp, tot dormind. Şi-a găsit totuşi timp şi pentru cercetare. Împreună cu soţia a organizat loturi experimentale, unele situate pe grind, altele pe foste funduri de bălţi, pe care cultivă, în condiţii foarte diferite, diverse soiuri de porumb şi de floarea-soarelui.

— Vreau să smulg acestor pămînturi secretele pe care le-au păstrat de milenii, sub ape. Pămîntul de baltă nu e încă cunoscut. E un sol greu, fără o structură formată, capricios, influenţat de pînza freatică, de salinitate...

— De ce faci asta ?...

Mă priveşte mirat de întrebare, apoi cade pe gînduri. Îmi răspunde într-un tîrziu, tot cu o întrebare :

— N-ai impresia că se face încă puţin pentru ca agronomii să fie ţinuţi la curent, operativ, cu tot ce e mai nou, ca progres, ca descoperire, în materie de agricultură ? Eu cred că da ! Urmăresc, cît pot, publicaţiile de specialitate editate la noi. Unele îmi par rămase în urmă, nu sînt pe poziţii de ofensivă ştiinţifică şi, mai ales, nu ne informează îndeajuns pe noi, oamenii practicii, despre ceea ce e nou în lume. Poţi oare trăi pe pămîntul ăsta fără să te gîndeşti ce va fi aici mîine, cînd va fi brăzdat de sosele asfaltate, cînd se va pune problema irigării lui, cînd întreaga Insulă se va transforma într-o uzină vie de cereale şi de carne, în stare să producă exact cît îi va cere omul, indiferent de conditiile pedoclimatice ?

Sfîntind aceste locuri cu truda lui zilnică din zori pînă-n noapte, omul acesta, dăruit unei cauze mari, trăieşte cu toate fibrele fiinţei sale viitorul... Îl trăieşte şi, asemenea atîtor altora, îl pregăteşte, îl întîmpină cu fapte pe măsură.

★

Cu bună ştiinţă n-am consemnat aici numele oamenilor despre care am scris aceste rînduri, deşi au identitate precisă. N-am făcut-o ştiind că publicitatea nu numai că nu le-ar place, ci l-ar deranja. De ce ? Pentru că faptele şi modul lor de a gîndi, de a concepe viaţa li se par a fi în ordinea firească a lucrurilor, a vieţii de toate zilele. Pentru că, aşa cum am spus la început, fac parte dintr-o categorie aparte de oameni...

Pe ei, în primul rînd, l-am avut în faţa ochilor cînd am citit Tezele Congresului al X-lea al partidului, îndeosebi paragraful care subliniază una dintre trăsăturile morale definitorii ale omului societăţii noastre : **înaltul spirit de responsabilitate** faţă de patria socialistă, faţă de orînduirea în care omul constituie măsura supremă a tuturor lucrurilor.

...Şi lucrul cel mai important este că această categorie de oameni a devenit şi devine mereu tot mai largă.

SPORT

Pe velodromul „Dinamo"

Prima zi a „Cupei Bucureştiului"

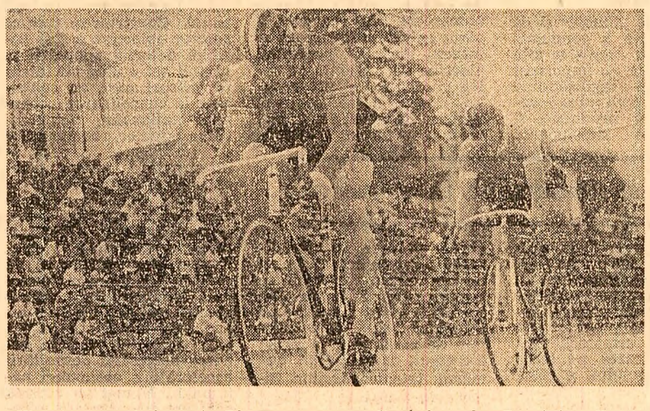

Vineri pe velodromul Dinamo a început competiţia internaţională de ciclism pentru „Cupa oraşului Bucureşti". Proba de 1 000 m cu start de pe loc s-a încheiat cu următoarele rezultate : 1. Loeveseijn (Olanda) 1'09"8/10 ; 2. Roeder (R. D. Germană) 1'11" ; 3. Christiansen (Danemarca) 1'11"5/10

Pentru semifinalele probei de urmărire individuală s-au calificat : Werner (Olanda), care a realizat cel mai bun timp pe 4 000 m cu 5'09"5/10, Fetisov (U.R.S.S.), Richter (R. D. Germană) şi Juravle (România). Pentru sferturile de finale ale probei de viteză au obţinut calificarea : Phakadze (U.R.S.S.), posesorul celui mai bun timp ; 200 m în 11"1/10, Loeveseijn (Olanda), Negoescu (România). Janssen (Olanda), Christiansen (Danemarca), Florea (România), Roeder (R. D. Germană), Geladze (U.R.S.S.), Dehn (R. D. Germană), Meske (R. D. Germană) şi Soare (România). Concursurile continuă astăzi.

În cîteva rînduri

● **Stadionul Giuleşti** din Capitală va găzdui astăzi meciul internaţional de **box** dintre selecţionatele de juniori ale oraşelor **Bucureşti** şi **Berlin.** Primul gong, la ora 18,30.

● **La Savona** (Italia) s-a disputat întîlnirea internaţională de lupte **greco-romane** dintre **selecţionatele de tineret ale Italiei şi României.** Luptătorii români au obţinut victoria cu scorul de 16—4.

● **Proba feminină** din cadrul concursului internaţional de **tenis** de la **Wimbledon** a fost cîştigată de jucătoarea engleză **Ann Haydon-Jones,** care în finală a învins-o cu 3—6, 6—3, 6—2 pe marea favorită Billie Jean King (S.U.A.). Ann Haydon-Jones este în vîrstă de 31 de ani. Mai întîi ea a practicat cu succes tenisul de masă, fiind finalistă a campionatelor mondiale în anul 1957.

● **Titlul de campioană unională la volei masculin** a revenit în acest an echipei **Burevestnik Alma Ata.** În ultima etapă, voleibaliştii de la Burevestnik au învins pe teren propriu cu scorul de 3—1 (10—15, 15—6, 15—12, 15—5) formaţia Radiotehnik Riga.

Într-un alt joc, formaţia TSKA Moscova, principala candidată la titlu, a pierdut cu 1—3 (15—9, 13—15, 13—15, 10—15) în faţa echipei Lokomotiv Kiev.

La Ştrandul Tineretului s-a disputat ieri meciul internaţional de polo pe apă dintre echipele de juniori ale României şi Ungariei. Oaspeţii au obţinut victoria cu scorul de 7—2 (1—0, 3—0, 0—1, 3—1). Astăzi de la ora 19.00 are loc meciul revanşă.

Vineri la Ploieşti, într-un meci internaţional feminin de baschet, echipa României a învins cu scorul de 53—51 (29—25) echipa Cubei.

viața internațională

DEMISIA LUI PIETRO NENNI de la președinția Partidului Socialist Italian

Puternice disensiuni în conducerea P.S.I.

ROMA 4 (Agerpres). — Comitetul Central al Partidului Socialist Italian a respins vineri seara un document politic pe care președintele partidului Pietro Nenni l-a elaborat cu scopul de a constitui o bază de compromis între fracțiunile rivale. Acest document nu prevedea posibilitatea unei colaborări între socialiști și comuniști în lupta pentru reinnoirea vieții politice italiene. Documentul a fost respins cu 67 voturi contra 52. După vot Pietro Nenni și-a dat demisia din calitatea de președinte al P.S.I. Totodată fracțiunea de dreapta a părăsit ședința. Liderul acestei fracțiuni, Mario Tanassi, a declarat ziariștilor că „documentul pe temeiul căruia a fost realizată unificarea socialiștilor și a social-democraților este considerat acum un document minoritar". În lumina acestei declarații, observatorii politici apreciază că Tanassi și adepții săi nu mai consideră validă unificarea. Dacă această interpretare se va dovedi exactă, ședința de vineri a Comitetului Central va fi marcat scindarea Partidului Socialist Italian. O asemenea sciziune ar putea compromite existența coaliției de centru-stînga, singura alternativă fiind în acest caz organizarea unor noi alegeri parlamentare.

După părăsirea ședinței de către aripa de dreapta, Comitetul Central și-a continuat lucrările, adoptînd cu majoritate de voturi un document care, potrivit primelor informații, modifică substanțial poziția de pînă acum a partidului. Documentul urmează să fie publicat ulterior.

În capitala sud-coreeană au avut loc puternice manifestații ale studenților. Demonstrațiile au drept scop să împiedice amendarea constituției, ceea ce ar permite realegerea pentru a treia oară a lui Pak Cijan Hi în funcția de președinte al regimului de la Seul. În urma intervenției brutale a poliției au fost înregistrate numeroase victime

VIETNAMUL DE SUD

ATACURI ALE FORȚELOR PATRIOTICE

SAIGON 4 (Agerpres). — În cursul nopții de joi au fost supuse unor bombardamente diferite ca intensitate un număr de nouă baze americano-saigoneze. Patrioții au atacat, printre altele, o bază aeriană situată la 16 km nord-vest de Da Nang și o serie de poziții ale diviziei I americane de cavalerie, aflate la aproximativ 100 km nord-vest de Saigon.

Tot joi, în zona capitalei au fost doborîte două elicoptere americane de recunoaștere. Potrivit cifrelor date publicității la Saigon, totalul elicopterelor pierdute de S.U.A. deasupra teritoriului sud-vietnamez a atins cifra de 1 218. Bombardierele americane B-52 au efectuat joi noaptea și vineri dimineața nouă misiuni de bombardament, lansînd 800 tone de bombe.

NIGERIA

Accentuarea tensiunii în regiunile de vest

LAGOS 4 (Agerpres). — După cum au informat ziarele de la Lagos, în localitatea Ogbomosho, situată în regiunea de vest a Nigeriei, s-au produs grave incidente între populație și autoritățile locale. În cursul unei manifestații împotriva acțiunii de strîngere cu forța a impozitelor de către autoritățile federale, șeful administrației locale din această localitate, Olajide Olayode, a fost ucis. Acest incident marchează intensificarea stării de tensiune care domnește în regiunile de vest ale Nigeriei, unde unele pături ale populației dezaprobă continuarea operațiunilor militare împotriva forțelor biafreze.

R. S. F. IUGOSLAVIA

Sărbătorirea „Zilei luptătorului"

BELGRAD 4 — Corespondentul Agerpres, N. Plopeanu, transmite: La 4 iulie în R.S.F. Iugoslavia s-a sărbătorit „Ziua luptătorului". Cu 28 de ani în urmă, la 4 iulie 1941, la Belgrad a avut loc ședința Biroului Politic al C.C. al P.C. din Iugoslavia, prezidată de Iosip Broz Tito, la care s-a adoptat hotărîrea de a începe lupta de eliberare națională și s-a adresat un apel tuturor popoarelor iugoslave de a se ridica la luptă cu arma în mînă împotriva cotropitorilor hitleriști.

În amintirea acestui eveniment memorabil din istoria popoarelor iugoslave, vineri au avut loc în întreaga țară adunări comemorative și ședințe festive la care au luat cuvîntul conducători de partid și de stat, foști luptători în războiul de eliberare națională. Pe locurile istoricelor bătălii de la Kozara și Sutieska s-au adunat foști partizani care au împărtășit amintiri de luptă unui număr de peste 10 000 tineri; o adunare comemorativă s-a desfășurat pe locul unde a căzut eroic legendarul batalion de pe Pohorie. La mormintele și monumentele înălțate în memoria celor căzuți în luptă au fost depuse coroane și jerbe de flori, iar în parcuri și grădinile publice au avut loc spectacole artistice și manifestări sportive.

Convorbiri cehoslovaco-polone

PRAGA 4 (Agerpres). — Președintele Consiliului de Stat al R. P. Polone, Marian Spychalski, aflat într-o vizită în Cehoslovacia, și președintele Republicii Socialiste Cehoslovace, Ludvik Svoboda, au depus vineri coroane de flori la Monumentul partizanilor căzuți pe muntele Strbske Pleso din masivul Tatra.

În aceeași zi, a avut loc o convorbire între Marian Spychalski și Ludvik Svoboda, Gustav Husak, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Oldrich Cernik, președintele Guvernului federal al R.S. Cehoslovace, Ștefan Sadovski, prim-secretar al C.C. al P.C. din Slovacia, Peter Colotka, președintele guvernului R.S. Slovace, Ondrej Klokoc, președintele Consiliului Național Slovac.

Comunicat cu privire la vizita lui W. Stoph în R. S. Cehoslovacă

PRAGA 4 (Agerpres). — La Praga a fost dat publicității comunicatul cu privire la vizita președintelui Consiliului de Miniștri al R.D. Germane, Willi Stoph, în R.S. Cehoslovacă.

În comunicat se arată că în conformitate cu Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între R. S. Cehoslovacă și R.D.G. în martie 1967, cele două părți vor tinde în comun spre întărirea și adîncirea colaborării bazate pe principiile internaționalismului proletar și pe încrederea reciprocă.

În cursul convorbirilor s-a ajuns la un acord cu privire la coordonarea planurilor de perspectivă ale celor două țări pe perioada anilor 1971—1975.

În cursul convorbirilor purtate, se arată în continuare în comunicat, s-a procedat la un schimb de păreri cu privire la principalele probleme ale situației internaționale. Părțile au subliniat importanța Declarației de la Budapesta cu privire la convocarea unei conferințe în problemele securității europene. Pacea și securitatea, precizează comunicatul, reclamă inviolabilitatea frontierelor existente în Europa și îndeosebi a frontierei dintre R. D. Germană și R.F. a Germaniei și a frontierei de pe Oder-Neisse, reclamă recunoașterea R. D. Germane. Părțile au condamnat agresiunea americană în Vietnam și au reafirmat hotărîrea de a sprijini poporul vietnamez în lupta pentru libertate și independență. Totodată, s-a exprimat sprijinul pentru orice inițiativă îndreptată în direcția rezolvării pașnice a problemelor Orientului Apropiat în baza rezoluției Consiliului de Securitate.

Convorbirile au contribuit la dezvoltarea continuă a relațiilor dintre cele două state, la întărirea continuă a comunității socialiste și la menținerea păcii.

Președintele guvernului cehoslovac a acceptat invitația de a face o vizită în R.D. Germană.

Orientul Apropiat

Adoptarea unei rezoluții în Consiliul de Securitate al O.N.U.

NEW YORK. — Consiliul de Securitate al O.N.U., întrunit la cererea Iordaniei pentru a discuta situația din partea arabă a Ierusalimului, aflată sub ocupația trupelor israeliene, a adoptat o rezoluție în care se arată că „reafirmînd principiul stabilit, potrivit căruia anexarea de teritorii ca rezultat al unor acțiuni militare este inadmisibilă", deplînge faptul că Israelul n-a ținut cont de rezoluțiile Adunării Generale și ale Consiliului de Securitate și „dezaprobă în termenii cei mai energici orice măsuri luate pentru a modifica statutul orașului Ierusalim".

Rezoluția „cere de urgență încă o dată Israelului să abroge imediat toate măsurile luate de el care pot tinde să modifice statutul orașului Ierusalim și să se abțină în viitor de la orice dispoziții putînd avea un astfel de efect". Se cere, de asemenea, Israelului să informeze Consiliul de Securitate, fără întîrziere, de intențiile sale privind aplicarea dispozițiilor prezentei rezoluții și roagă pe secretarul general al O.N.U. să aducă la cunoștința Consiliului de Securitate aplicarea rezoluției.

În partea finală a rezoluției se menționează că „în caz de răspuns negativ sau în absența unui răspuns din partea Israelului, Consiliul se va întruni din nou fără întîrziere pentru a lua în considerare alte dispoziții ce vor trebui luate în această problemă".

Rezoluția prezentată de reprezentanții Pakistanului, Senegalului și Zambiei a fost adoptată în unanimitate.

★

TEL AVIV. — Ministrul israelian al informațiilor, Israel Galili, a declarat vineri că Israelul respinge conținutul rezoluției Consiliului de Securitate în legătură cu Ierusalimul — anunță agenția France Presse.

Cu prilejul celei de-a XXV-a aniversări a eliberării României

Cu ocazia celei de-a 25-a aniversări a eliberării României de sub jugul fascist, ambasadorii Nicolae Ghenea (Republica Democrată Germană) și Mircea Bălănescu (Finlanda), precum și ministrul plenipotențiar Gheorghe Matei (Brazilia) au ținut conferințe de presă în cadrul cărora au vorbit despre semnificația zilei de 23 August, succesele obținute în cei 25 de ani care au trecut de la eliberare, precum și despre principiile politicii externe a Republicii Socialiste România.

(Agerpres)

Încheierea lucrărilor Adunării Populare a R. P. Bulgaria

SOFIA 4 — Corespondentul Agerpres, Gh. Ieva, transmite: La Sofia au luat sfîrșit lucrările celei de-a 10-a sesiuni a celei de-a 5-a legislaturi a Adunării Populare a Republicii Populare Bulgaria. Timp de două zile sesiunea a dezbătut și adoptat mai multe proiecte de legi cu caracter intern. Printre acestea a figurat votarea noii legi a reglementării chiriilor și a spațiului locativ, care are ca scop să încurajeze construirea de locuințe proprietate personală.

Adunarea populară a ascultat și aprobat rapoartele cu privire la activitatea desfășurată anul trecut de către Procuratura Generală și Tribunalul Suprem.

A fost, de asemenea, adoptat un proiect de lege pentru modificarea și completarea legii sfaturilor populare.

agențiile de presă transmit:

Delegația de partid și de stat siriană, condusă de Noureddin el-Atassi, șeful statului, prim ministru, secretar general al partidului Baas din Siria, a făcut la Kremlin o vizită secretarului general al C.C. al P.C.U.S., Leonid Brejnev, președintelui Consiliului de Miniștri, Alexei Kosîghin, și președintelui Prezidiului Sovietului Suprem, Nikolai Podgornii. După întrevedere, au început convorbirile sovieto-siriene.

Alexei Kosîghin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., l-a primit vineri pe Xuan Thuy, secretar al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, ministru, conducătorul delegației R. D. Vietnam la tratativele de la Paris în problema vietnameză. Xuan Thuy se află la Moscova în drum spre Paris.

În urma reuniunii cabinetului de miniștri argentinean, președintele Juan Carlos Ongania a anunțat că guvernul va lua măsuri „cu caracter economic și social" pentru a pune capăt „violențelor care au dus la instaurarea stării de urgență".

Wladyslaw Gomulka, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P. l-a primit vineri pe Luis Carlos Prestes, secretar general al C.C. al P.C. Brazilian. În cursul întîlnirii, menționează agenția P.A.P., au fost discutate probleme care interesează cele două partide.

Locțiitorul ministrului de externe al R. P. Polone, Jozef Winiewicz, l-a primit vineri pe directorul Agenției de informații a S.U.A., Frank Shakespeare, și a avut cu el o convorbire, anunță agenția P.A.P.

Ministrul român al minelor, Bujor Almășan, care se află într-o vizită în R. S. Cehoslovacă, a avut vineri o întrevedere cu Jozef Kreici, președintele Comitetului federal pentru industrie al R.S.C. În cursul convorbirii au fost examinate posibilitățile de extindere a colaborării dintre cele două țări în domeniul industriei miniere și constructoare de mașini.

Președintele Consiliului Superior al Agriculturii din România, Nicolae Giosan, a avut vineri o întrevedere cu Cledwyn Hughes, ministrul agriculturii, piscicultuii și alimentației al Marii Britanii. Au fost examinate cu acest prilej căile de dezvoltare a colaborării tehnico-științifice, posibilitățile de lărgire a cooperării economice în domeniul agriculturii, precum și de extindere a schimburilor comerciale cu produse agricole între România și Marea Britanie. La întrevedere a participat Vasile Pungan, ambasadorul Republicii Socialiste România la Londra.

Aviația portugheză a bombardat din nou teritoriul zambian, în apropierea frontierei cu Mozambicul, a anunțat joi seara un purtător de cuvînt al Ministerului Apărării al Zambiei. Potrivit purtătorului de cuvînt, patru avioane portugheze au trecut, în cursul dimineții de joi, frontiera și au lansat 24 de bombe deasupra teritoriului zambian, fără a provoca victime.

Ambasada Spaniei din Londra a fost atacată cu bombe, joi noaptea, de persoane necunoscute. Atentate asemănătoare au avut loc în același timp la Paris asupra Oficiului de turism spaniol și sediului Oficiului cultural al ambasadei Spaniei. Deși nu se cunoaște precis mobilul acestor acțiuni, în unele cercuri britanice, citate de agenția U.P.I., se arată că ele ar putea fi cauzate de încordarea relațiilor dintre Anglia și Spania în urma conflictului asupra Gibraltarului.

Cea de-a 28-a ședință a Comisiei permanente a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc pentru energia electrică a avut loc zilele acestea la Frunze (U.R.S.S.). La ședința comisiei au luat parte delegațiile țărilor membre ale C.A.E.R. În conformitate cu acordul dintre Consiliul de Ajutor Economic Reciproc și guvernul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, la ședință a luat parte delegația R.S.F.I. Comisia a examinat și aprobat pentru a fi prezentată Comitetului Executiv darea de seamă a comisiei privind activitatea de pînă acum și în viitor. Comisia a adoptat recomandări corespunzătoare în toate problemele examinate. Ședința comisiei s-a desfășurat într-o atmosferă de prietenie și înțelegere deplină.

Expoziție de mobilă românească la Kiev. La 4 iulie s-a deschis la Kiev cea mai mare expoziție de mobilă românească organizată pînă acum de țara noastră în străinătate. La festivitatea inaugurării expoziției au participat V.P. Zapbrojeț, împuternicitul pentru Ucraina al Camerei Unionale de Comerț a U.R.S.S., reprezentanți ai ministerelor economice, ai Camerei de Comerț și alte persoane oficiale. A fost prezent Teodor Marinescu, ambasadorul României la Moscova. La deschiderea expoziției au luat cuvîntul Gheorghe Lazăr, adjunct al ministrului economiei forestiere al României, și P. P. Durdiht, adjunct al ministrului economiei forestiere și industriei prelucrării lemnului al R.S.S. Ucrainene.

Turcia și Statele Unite au semnat un nou tratat de cooperare în domeniul apărării care subliniază suveranitatea Turciei asupra teritoriului său și asupra instalațiilor militare construite pe el. Guvernul turc va fi consultat și își va da avizul asupra numărului trupelor americane staționate pe teritoriul său, a armamentului și echipamentului cu care aceste trupe sînt dotate.

Postul de radio Stockholm a transmis o emisiune de o jumătate de oră consacrată României. Realizatorii emisiunii, B. Lindroth și G. Skanskberg, care au vizitat recent țara noastră, au împărtășit ascultătorilor impresiile lor despre dezvoltarea economică a României și progresul culturii românești. Ei au vorbit despre stima de care se bucură România în lume.

Intr-un interviu al noului prim-ministru al Yemenului de sud, Mohammed Ali Haithem, acordat ziarului egiptean „Al Akhbar", se arată că principala problemă în momentul de față a țării o constituie îmbunătățirea situației economice. Premierul a menționat, totodată, că au fost primite deja unele ajutoare din partea unor țări arabe și socialiste. În ce privește politica internă, premierul sud-yemenit a afirmat că toți deținuții politici au fost eliberați și că noul guvern dorește colaborarea cu toți cetățenii țării.

Sesiunea Marelui Hural Popular al R. P. Mongole

ULAN BATOR 4 (Agerpres). — La Ulan Bator au început lucrările primei sesiuni a celei de-a 7-a legislaturi a Marelui Hural Popular al R. P. Mongole.

Pe ordinea de zi se află examinarea problemei privind aplicarea legii în legătură cu folosirea apelor și sarcinile de viitor în dezvoltarea construcțiilor în domeniul economiei apelor, probleme organizatorice și altele.

Dondogiin Țevegmid a fost ales președinte al Marelui Hural Popular al R. P. Mongole.

Dezbaterile Adunării de Stat a R. P. Ungare

BUDAPESTA 4 (Agerpres). — Vineri a luat sfîrșit sesiunea de vară a Adunării de Stat a R. P. Ungare care a dezbătut raportul cu privire la activitatea economică a R. P. Ungare pe anul trecut, prezentat de ministrul finanțelor, Valyi Peter, și raportul cu privire la economia apelor, prezentat de Imre Degen, președintele Oficiului Național al Apelor.

Ministrul finanțelor a arătat în raportul său că bugetul pe anul trecut a reprezentat la capitolul venituri suma de 138 900 000 000 forinți, iar la capitolul cheltuieli — 140 500 000 000 forinți. Bugetul pe anul trecut a înregistrat un deficit planificat de peste 1,5 miliarde forinți. Raportul a menționat, de asemenea, că veniturile reale ale muncitorilor și funcționarilor au crescut cu 5,5 la sută.

ARZEW — inima petrochimiei algeriene

CORESPONDENȚA DE LA C. BENGA

Arzew, localitate situată la circa 40 km est de Oran, oferă vizitatorului una dintre cele mai elocvente imagini ale Algeriei de azi, țară care, cucerindu-și independența în urmă cu șapte ani (5 iulie 1962), s-a angajat într-un susținut efort constructiv menit să înlăture înapoierea lăsată de colonialiști, să asigure dezvoltarea rapidă a economiei naționale. Străvechea așezare, cunoscută în antichitate sub numele de „Portus magnus", se transformă rapid. Deși portul și activitățile legate de el continuă să concentreze munca unei mari părți a locuitorilor, orașul poartă tot mai mult amprenta noii sale vocații: petrolul și industriile anexe l-au consacrat ca principal centru al petrochimiei algeriene. O conductă petrolieră care pleacă de la Haoud El Hammara (800 km sud) aduce aici peste 22 milioane tone de „aur negru": importante cantități de gaz metan transportate de o altă conductă de la Hassi R'Mel sînt lichefiate la moderna uzină „Camel". Prin port, unde sînt ancorate în permanență petroliere, se exportă zilnic importante cantități de petrol și de gaz metan lichid. Vase de mare tonaj, specializate în transportul acestui produs, traversează Mediterana cu regularitate spre Le Hâvre și porturile engleze.

Alături de „Camel" și de stația finală a conductei petroliere, la Arzew se află în construcție un important combinat de îngrășăminte chimice, care va intra foarte curînd în producție, și se prevede deschiderea șantierului unei mari rafinării cu o capacitate de 2 500 000 tone. Împreună cu alte obiective în funcțiune sau în faza de proiect, rafinăria de la Arzew va contribui în următorii ani la valorificarea pe scară largă a petrolului, a cărui extracție crește într-un ritm rapid. Dacă în 1960 producția de țiței a Algeriei atingea abia 9 milioane de tone, în 1969 ea s-a ridicat la 45 milioane.

Dar Arzewul cu noile și importantele sale obiective economice, cu intensa sa viață cotidiană constituie doar un crîmpei al Algeriei contemporane. Programul de industrializare a țării, a cărui traducere în fapt constituie principala preocupare a autorităților, s-a materializat pînă acum prin numeroase alte realizări, a căror existență ilustrează elocvent dorința poporului algerian de a înainta pe calea civilizației și progresului. Despre aceste aspirații vorbesc de altfel nu numai obiectivele atinse, ci și derea pe care industrializarea o are în actualul plan de trei ani, în proiectele pe termen lung. Față de 1968, investițiile din industrie au înregistrat în 1969 o creștere de peste sută la sută; a crescut, de asemenea, numărul întreprinderilor intrate în funcțiune. Dacă pînă nu de mult în țară erau date în exploatare pînă la zece obiective pe an, pentru exercițiul în curs sînt prevăzute 80 de întreprinderi din diferite ramuri. Cea mai importantă dintre ele este fără îndoială combinatul siderurgic de la „El Hadjar", inaugurat în urmă cu numai două săptămîni. El reprezintă de fapt prima mare întreprindere de acest gen din Algeria, urmînd să producă 1 400 000 tone de oțel anual. Construirea tuturor acestor obiective a fost posibilă datorită adoptării în ultimii ani a unui șir întreg de măsuri care au contribuit la consolidarea economiei naționale: naționalizarea minelor, companiilor de desfacere a petrolului și gazelor, a unor întreprinderi industriale, a principalelor sectoare ale comerțului exterior etc. „Ne-am angajat — sublinia recent președintele Algeriei, Houari Boumediene — să construim o industrie națională independentă. Actualmente, zeci de obiective industriale iau ființă pe întreg teritoriul țării în vederea asigurării dezvoltării accelerate a economiei naționale... Numai pe această cale pot fi garantate viitorul țării, stabilitatea și prosperitatea ei".

La șapte ani de la proclamarea independenței, Algeria prezintă tabloul unei țări în plină transformare, dornică să pășească înainte pe calea progresului economic și social.

LĂRGIREA PIEȚEI COMUNE PE AGENDA CONVORBIRILOR FRANCO – VEST-GERMANE

CORESPONDENȚA DIN PARIS DE LA AL. GHEORGHIU

Ministrul de externe al R. F. a Germaniei, Willy Brandt, a făcut vineri o vizită de o zi la Paris, în cadrul consfătuirilor periodice dintre cele două țări, prevăzute prin tratatul franco—vest-german. El a avut întrevederi succesive cu președintele Franței, Georges Pompidou, cu primul ministru Chaban Delmas și cu ministrul de externe, Maurice Schumann.

Vizita lui Brandt, care a declarat că pleacă la Paris „fără un plan stabilit", a fost determinată de două obiective: sondarea intențiilor noului guvern francez privind politica europeană și pregătirea întrevederii la nivel înalt Pompidou-Kiesinger, care urmează să aibă loc la 8 septembrie la Bonn. (Se știe că tratatul de cooperare franco — vest-german prevede întîlniri între conducătorii celor două state de două ori pe an; Kiesinger a făcut o vizită la Paris la începutul acestui an).

Șeful diplomației vest-germane a venit la Paris, după părerea observatorilor politici, cu un program prudent de relansare a ideii realizării micii Europe, program discutat la Bonn în timpul unei recente conferințe la care au participat toți ambasadorii vest-germani acreditați în capitalele occidentale. Se are în vedere, în primul rînd, problema lărgirii Pieței comune prin includerea Angliei și a celorlalți candidați. La Bonn se apreciază însă că discuțiile asupra aderării Angliei la acest organism vor mai dura încă multă vreme, putîndu-se eventual prelungi timp de 4—5 ani.

Ministrul de externe vest-german va avea ocazia să pledeze asupra relansării ideii privind mica Europă nu numai la Paris, dar și în alte capitale unde își va continua turneul — Copenhaga, Stockholm, Londra, Haga, apoi Roma, înainte de a se duce la Bruxelles, la 22 iulie, unde va participa la reuniunea Consiliului ministerial al Pieței comune.

Incidente de frontieră între Honduras și Salvador

SAN SALVADOR 4 (Agerpres). — Ministrul afacerilor externe al Republicii Salvador, José Guerrero, a adresat joi o telegramă Organizației Națiunilor Unite în urma incidentelor care au avut loc în ultimele 2 zile la granița cu Hondurasul. În document se arată că un avion hondurian de tip „C-47" a violat spațiul aerian salvadorian în zona localității de frontieră El Poy și a mitraliat grănicerii salvadorieni.

★

TEGUCIGALPA 4 (Agerpres). — Guvernul Hondurasului a dezmințit joi seara știrile conform cărora avioane honduriene ar fi violat spațiul aerian al Republicii Salvador, provocînd o confruntare de forțe militare aeriene. Totodată, guvernul hondurian acuză forțele militare salvadoriene că ar fi atacat un avion comercial al companiei „Services Aeriens du Honduras" (SAHSA) în momentul în care acesta decola de la aeroportul Nueva Octopeque, situat la 8 km de graniță.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii". Tel. 17 60 10, 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii 40.309